

MARY BALOGH

Autoarea bestsellerului
PREȚUL NESOCOTINȚEI

**Mai mult
decît amantă**

MARY BALOGH

**MAI MULT DECÎT
AMANTĂ**

MARY BALOGH

**Mai mult decât
amantă**

Traducere: Lidia Grădinaru

EDITURA ORIZONTURI

I.S.B.N.: 973-9342-63-9

MORE THAN A MISTRESS

Copyright © 2000 by *Mary Balogh*

1

ei doi domni care erau în cămăși în ciuda frigului pătrunzător al dimineții de primăvară erau pe cale să-și zboare creierii unul altuia. Sau cel puțin încercau s-o facă. Stăteau în picioare pe o fișie de gazon umezit de rouă într-un loc izolat din Hyde Park din Londra, fiecare privind în altă direcție, fiecare ignorând existența celuilalt pînă cînd ar fi venit momentul să țintească și să tragă mortal.

Totuși, nu erau singuri, acesta fiind un duel de onoare în care trebuia respectată procedura cuvenită. Mănușa fusese aruncată, chiar dacă nu efectiv, iar provocatorul și cel provocat ajunseseră spre întîlnirea din această dimineață prin intermediul secunzilor lor. Ambii secunzi erau acum de față, precum și un chirurg și un grup de spectatori interesați, toți bărbați, care se sculaseră devreme – sau nici nu apucaseră să se culce după chefurile din noaptea precedentă – doar din plăcerea de a-i urmări pe doi dintre pairii lor încercînd să pună punct existenței celuilalt.

Unul dintre dueliști, provocatorul, cel mai scund și mai îndesat dintre cei doi, bătu din picioarele încălțate în cizme, îndoindu-și degetele și lîngîndu-și buzele uscate cu o limbă și mai uscată. Era aproape la fel de alb la față precum cămașa lui.

– Da, poți să-l întrebi, îi spuse el secundului său printre dinții pe care încerca zadarnic să-i împiedice să clănțane. Nu că o va și face, reține, dar în astfel de probleme trebuie păstrată decența.

Secundul lui plecă de îndată să discute cu omologul său care, la rîndul lui, se apropie de celălalt duelist. Domnul acela înalt, elegant era avantajat de faptul că era fără haină. Cămașa albă îi reliefa mușchii puternici ai brațelor, umerilor și pieptului, în timp ce pantalonii mulați și cizmele înalte îi accentuau pe cei ai picioarelor lungi. În timp ce întreținea o conversație degajată cu prietenii săi, își netezea nonșalant manșetele de dantelă peste dosul mîinilor cu degetele lungi, bine întreținute.

– Oliver tremură ca o frunză într-o adiere puternică, remarcă baronul Pottier, cu monoculul la ochi. N-ar nimeri de la treizeci de pași latura mare a unei catedrale, Tresham.

– Și îi mai și clănțane dinții ca niște copite pe caldarîm, adăugă viconteul Kimble.

– Chiar intenționezi să-l omori, Tresham? Întrebă tînărul domn Maddox, atrăgîndu-și o privire rece, arogantă din partea duelistului.

– Asta-i natura duelurilor, nu-i așa? răspunse el.

– După aceea micul dejun la White's, Tresh? sugera viconteul Kimble. Și mai apoi Tattersall's? Am pus ochii pe o nouă pereche de suri potrivite pentru cabrioleta mea.

– De îndată ce se termină această mică problemă. Însă atenția duelistului fu abătută de la netezirea manșetelor și de la conversație de apropierea secundului său. Ei bine, Conan? Întrebă el cu o notă de nerăbdare în glas. Există vreun motiv întemeiat pentru această întîrziere? Trebuie să mărturisesc că abia aștept să iau micul dejun.

Sir Conan Brougham era obișnuit cu sîngele rece al celui alt. Îi fusese secund în trei dueluri anterioare și, după

fiecare, prietenul său dăduse gata un mic dejun copios, nevătămat și absolut sigur pe sine, de parcă în dimineața respectivă nu fusese angajat în nimic mai periculos decât o plimbare călare prin parc.

– Lordul Oliver este pregătit să accepte o scuză formulată corespunzător, spuse el.

Cunoștințele lor scoaseră niște zgomote batjocoritoare.

Ochii de un câprui atât de închis încît mulți oameni îl confundau cu negru priviră fără să clipească în cei ai lui Sir Conan. Fața îngustă, frumoasă și arogantă a posesorului lor era lipsită de expresie, cu excepția unei sprîncene ușor ridicate.

– M-a provocat pentru că i-am pus coame, dar este dispus să rezolve problema printr-o simplă scuză? spuse el. Trebuie să exprim clar răspunsul meu? Mai era nevoie să mă consult?

– S-ar putea să merite să te gîndești la propunere, îl sfătui prietenul său. Nu mi-aș fi făcut treaba cum trebuie dacă nu te-aș fi sfătuit în sensul ăsta, Tresham. Oliver trage binișor.

– Atunci lasă-l s-o dovedească omorîndu-mă, spuse nepăsător duelistul. Și s-o facă în cîteva minute, nu în cîteva ore, dragă prietene. Spectatorii dau semne evidente de plictiseală.

Sir Conan clătină din cap, ridică din umeri și plecă să-l informeze pe vicontele Russell, secundul lordului Oliver, că Alteța sa, ducele de Tresham, nu recunoaște necesitatea vreunei scuze din partea lordului Oliver.

Nu mai rămînea decît să se treacă la treabă. Vicontele Russell, mai ales, era nerăbdător ca întîlnirea să ia sfîrșit.

Hyde Park, chiar și în acest colț retras, era un loc prea public pentru desfășurarea unui duel, ilegal cum erau asemenea întîlniri. Wimbledon Common, locul de întîlnire

mai obișnuit pentru chestiunile de onoare, ar fi fost mai sigur. Însă prietenul său insistase asupra parcului.

Pistoalele fuseseră încărcate și inspectate cu grijă de ambii secunzi. În timp ce spectatorii amuțiră în așteptare, fiecare protagonist luă o armă fără să se uite la celălalt. Își ocupară pozițiile spate în spate și, la semnalul prestabilit, făcură numărul regulamentar de pași înainte să se întoarcă. Ochiră cu grijă, fiecare stînd într-o parte, așa încît să-i ofere celuilalt o țintă cît mai îngustă cu putință. Așteptară ca viconte Russell să coboare batista albă, pe care o ținea la vedere, pentru a semnala „Foc!”

Tăcerea deveni aproape tangibilă.

Apoi, două lucruri se întîmplară aproape concomitent.

Batista fu lăsată să cadă.

Și cineva țipă strident.

– Stop! se auzi glasul. Stop!

Era un glas de femeie și venea din direcția unui pîlc de copaci aflat la o oarecare distanță. Un zumzet de indignare se auzi dinspre spectatori, care păstraseră tăcerea și nemișcarea corespunzătoare pentru ca atenția protagoniștilor să nu fie abătută de la scopul întîlnirii.

Ducele de Tresham, uimit și furios, lăsă în jos brațul drept și se întoarse cu ochi scăpărători în direcția persoanei care îndrăznise să întrerupă o astfel de întîlnire, într-un asemenea moment.

Lordul Oliver, care și el ezitase o clipă, își reveni repede, își corectă ținta și trase.

Femeia țipă.

Alteța sa nu căzu. La prima vedere părea că nici nu fusese atins. Însă pe gambă apărură o pată de un roșu aprins, la vreo trei sau patru centimetri deasupra cizmei de piele perfect lustruită, ca pictată pe neașteptate de o mîină invizibilă cu o lungă tușă de penel.

– Rușine! strigă de pe margine baronul Pottier. Rușine, Oliver!

Glasului său li se alăturară și altele, toate condamnându-l pe bărbatul care profitase necinstit de neatenția adversarului său.

Sir Conan porni spre duce în timp ce pata stacojie se întindea, iar chirurgul se apleca asupra genții lui. Însă Alteța sa ridică mîna stîngă într-un gest ferm de oprire, după care înălță din nou brațul drept și ținti. Brațul lui nu tremură. Fața lui rămase lipsită de expresie, cu excepția intensei concentrări a ochilor mijiți, ațintiți asupra adversarului, căruia nu-i mai rămăsese decît să stea și să-și aștepte moartea.

Spre lauda lui, lordul Oliver rămase perfect nemișcat, deși mîna în care ținea pistolul tremura vizibil.

Spectatorii amuțiră din nou. La fel și femeia neidentificată. Se instală o atmosferă de tensiune aproape insuportabilă.

Apoi, ducele de Tresham, așa cum făcuse la fiecare duel precedent în care fusese implicat, îndoi brațul din cot și trase în aer.

Pata roșie de pe pantalonii lui se întindea rapid în cercuri concentrice.

Îi trebuise o voință de fier să rămînă în picioare cînd mii de ace păreau să-i explodeze în picior. Dar cu toate că era furios pe lordul Oliver că trăsese cînd orice gentleman adevărat ar fi așteptat ca duelul să fie reorganizat, Jocelyn Dudley, duce de Tresham, nu avusese nici o intenție să-l omoare sau măcar să-l rănească. Numai să-l facă să transpire puțin sau să-i dea timp să-și vadă viața trecînd fulgerător prin fața ochilor și să se întrebe dacă asta avea să fie singura ocazie cînd ducele, renumit pentru împușcătura lui mortală, dar și cunoscut ca un om care își

irosea disprețuitor glonțul în aer în timpul duelurilor, va acționa contrar obiceiului.

La vremea când terminase și aruncase pistolul în iarba umedă, miile de ace puseseră stăpînire pe toată ființa lui. Se simțea precum personificarea chinului și rămase drept numai pentru că mai degrabă l-ar fi luat naiba decît să-i dea lui Oliver satisfacția să poată afirma că îl doborîse.

Și era încă supărat. Un eufemism. Era turbat de o furie care ar fi putut fi îndreptată împotriva lui Oliver dacă n-ar fi existat o țintă mai evidentă.

Întoarse capul și se uită mijind ochii spre locul de la marginea pîlcului de copaci unde stătuse ea cu cîteva clipe în urmă, țipînd ca o zîină prevestitoare de moarte. O servitoare care îndeplinea o însărcinare matinală, un comision fără îndoială, și care uitase una din regulile principale ale slujbei sale – că trebuia să-și vadă de treburile ei și să-i lase pe superiorii săi să-și vadă de ale lor. O fată căreia trebuia să i se dea o lecție pe care să nu o uite niciodată. Ea era încă acolo, holbîndu-se ca paralizată de groază, cu ambele mîini la gură, deși nu mai mieuna strident. Păcat că era femeie. I-ar fi făcut o mare plăcere să-i altoiască dosul cu biciușca înainte să fie dus de acolo pentru a i se îngriji piciorul.

Trecuseră numai cîteva clipe de cînd trăsese și aruncase pistolul. Atît Brougham, cît și chirurgul se apropiiau grăbiți de el. Spectatorii fremătau de emoție.

– Pe legea mea, bine lucrat, Tresh! strigă viconteles Kimble. Ți-ai fi murdărit glonțul trăgînd în nemernic!

Jocelyn ridică din nou mîna stîngă fără să-și ia ochii de la femeia de lîngă copaci. Cu dreapta, îi făcu imperios semn să se apropie.

Dacă ar fi fost deșteaptă, s-ar fi întors și ar fi rupt-o la fugă. El nu era în situația de a se lua după ea și se îndoia că

cineva dintre cei prezenți ar fi fost interesat să piece în numele lui în urmărirea unei fițe de servitoare neatrăgătoare, îmbrăcată în cenușiu.

Nu era deșteaptă. Făcu cîțiva pași ezitanți spre el, apoi alergă restul drumului pînă ajunse să stea aproape bombeu la bombeu cu el.

– Prostule! strigă ea mînioasă, neținînd seama de locul ei pe scara socială și de consecințele unei astfel de atitudini față de un pair al regatului. Ai făcut un lucru absolut tîmpit! N-ai mai mult respect pentru viața ta decît să te implici într-un *duel* prostesc? Iar acum ai fost rănit. Ar trebui să spun să-ți fie învățătură de minte.

Miji și mai tare ochii ignorînd hotărît durerea care zvîcnea în picior și apropiata imposibilitate de a se mai putea sprijini pe el.

– Liniște, fato! porunci el sec. Dacă muream aici în dimineța asta, mai mult ca sigur ai fi fost spînzurată pentru omor. N-ai mai mult respect pentru viața ta decît să te bagi unde nu-ți fierbe oala?

Obrajii ei erau aprinși de mînie. La vorbele lui, păli, și se uită la el cu ochii mari și buzele strînse cu îndîrjire.

– Tresham, spuse din apropiere Sir Conan, mai bine ne-am îngriji de piciorul tău, bătrîne. Pierzi sînge. Lasă-mă să te duc cu Kimble pînă la pătura întinsă de chirurg.

– Să mă duci? Jocelyn rîse disprețuitor. Nu-și luase ochii de la servitoare. Tu, fată. Dă-mi umărul.

– Tresham... începu Sir Conan exasperat.

– Sînt în drum spre lucru, spuse fata. Dacă nu mă grăbesc, am să întîrzii.

Dar Jocelyn pusese deja stăpînire pe umărul ei. Se lăsă greu pe el, mai greu decît avusese de gînd. Se puse în cele din urmă în mișcare, mutîndu-și greutatea de pe piciorul rănit

pe celălalt, și descoperi că durerea de pînă acum fusese o nimica toată.

– Tu ești cauza acestui necaz, fată, spuse el mohorît, făcînd un pas ezitant spre chirurgul care părea dintr-o dată la o distanță imposibil de parcurs. Pentru Dumnezeu, ai să mă ajuți și ai să-ți ții limba afurisită.

Lordul Oliver își punea din nou vesta și haina, în vreme ce viconte Russell recuperează pistolul din iarbă, după ce îl pusese bine pe cel al lordului.

– Mai bine ți-ai înghiți limba și i-ai lăsa pe prietenii tăi să te care, spuse fata.

Umărul ei nu se înclină sub greutatea lui. Era destul de înaltă și subțire, dar nu plăpîndă. Nu încăpea îndoială că era obișnuită cu palmele și bătăile pentru obrăznicie. El nu mai auzise niciodată așa ceva de la o servitoare.

Cînd ajunse la pătura întinsă pe iarbă sub un stejar, era aproape leșinat.

– Întinde-te, Alteță, să văd care e stricăciunea. Trebuie să mărturisesc că nu-mi place locul în care e rana aia. Nici cît sînge a curs. Aș spune că va trebui să-ți tai piciorul.

Vorbea de parcă era un bărbier care descoperise un smoc de păr care nu se armoniza cu restul bărbii. Era un chirurg militar în rezervă, adus de lordul Oliver. Probabil că luarea de sînge și amputarea erau răspunsul lui la toate suferințele fizice.

Jocelyn înjură elocvent.

– Nu ai de unde să știi dintr-o singură privire, ca să faci așa o afirmație îngrozitoare, interveni fata, îndrăzneată, adresîndu-se chirurgului.

– Conan, spuse Jocelyn, strîngînd zdravăn din dinți în încercarea de a-și controla durerea, adu-mi calul.

Un cor de proteste veni de la prietenii care se adunaseră în jurul lui.

- Calul? E nebun ca întotdeauna.
- Am caleașca aici, Tresham. Mergi cu ea. Mă duc să spun să o aducă.
- Rămîi unde ești, Brougham. Nu e în toate mințile.
- Bravo ție, Tresham. Le-ai arătat din ce ești făcut, bătrîne.
- *Aduceți-mi afurisitul ăla de cal!* spuse printre dinți Jocelyn. Strîngea cu toată puterea umărul fetei.
- Am să întîrzii mult, bombăni ea. Sigur că am să-mi pierd slujba.
- Să-ți fie învățătură de minte, spuse Jocelyn, replicînd chiar cu vorbele ei, cu glasul lipsit de orice simpatie, în timp ce prietenul său se îndepărta pentru a-i aduce calul, iar chirurgul se lansa într-un protest.
- Liniște, domnule! ți ordonă Jocelyn. Am să pun să fie chemat la Dudley House chirurgul meu. El va avea mai multă grijă de viitorul lui decît să sugereze amputarea piciorului. Ajută-mă pînă la cal, fată.
- Dar lordul Oliver apăru în fața lui înainte să apuce să se îndepărteze.
- Nu sînt satisfăcut, trebuia să te cunosc, Tresham, spuse el gîfîind și tremurînd de parcă el era cel rănit. Fără îndoială, te vei folosi de momentul de zăpăceală cu fata ca să arunci dezonoare asupra numelui meu. Și toată lumea va rîde *de mine* cînd se va ști că ai tras disprețuitor în aer.
- Prin urmare ai fi preferat să fii mort?
- În momentul acela anume, lui Jocelyn moartea i se părea o stare de dorit. Avea să-și piardă cunoștința dacă nu se concentra cu toate puterile.
- Pe viitor să nu te mai apropii de soția mea dacă-ți cunoști interesele, spuse lordul Oliver. Data viitoare s-ar putea să nu-ți mai acord cîntea unei provocări. S-ar putea să te împușc ca pe un cîine, ceea ce și ești.

Se depărtă cu pași mari fără să aștepte răspuns, în timp ce un alt cor de „Rușine!” veni de la galerie, dintre membrii căreia unii erau neîndoielnic dezamăgiți că nu îl vor mai vedea pe chirurg practicîndu-și meseria pe iarba din Hyde Park.

– Calul, fată. Jocelyn încleștă din nou mîna pe umărul ei și străbătu cei cîțiva pași pînă la Cavalier, pe care Conan îl ținea de căpăstru.

Încălecatul fu o sarcină chinuitoare și ar fi fost de-a dreptul imposibilă de n-ar fi fost în joc mîndria lui, și dacă n-ar fi fost ajutat de prietena sa tăcută, dar dezaprobată. Jocelyn era uimit că o rană atît de mică putea provoca un asemenea chin. Iar perspectiva era și mai rea. Glonțul rămăsese înfipt în gambă. Și în ciuda spuselor chirurgului, nu era foarte convins că piciorul putea fi salvat. Strînse din dinți și luă frîul din mîinile lui Conan.

– Te însoțesc, Tresham, spuse scurt și aspru prietenul său. Idiotul naibii!

– Eu am să merg de cealaltă parte, se oferî vesel viconte Kimble. În felul ăsta o să fie cineva să te prindă indiferent în ce parte ai să alegi să te prăbușești. Bine lucrat, Tresh, bătrîne! L-ai pus la punct așa cum trebuie pe măcelarul ăla bătrîn.

Servitoarea rămase uitîndu-se în sus la Jocelyn.

– Trebuie că am întîrziat cel puțin o jumătate de oră, spuse ea. Și asta numai din cauza voastră și a gîlcevei voastre prostești și a duelului și mai prostesc.

Jocelyn dădu să bage mîna în buzunarul hainei, dar constată că era tot în cămașă.

– Conan, spuse el morocănos, fă-mi te rog un serviciu și ia din buzunarul hainei mele o monedă de douăzeci de șilingi și dă-o acestei fete. O va despăgubi cu vîrf și îndesat pentru pierderea simbrei pe o jumătate de oră.

Însă ea se întorsese și se îndepărta cu pași mari pe iarbă, cu spatele țeapăn de indignare.

– E bine că vânzătoarele nu-i provoacă pe duci la duel, Tresham, spuse baronul Pottier uitându-se după ea cu o privire ironică. Poți fi sigur că mâine dimineață ai fi fost iar aici. Chicoti. Și n-aș paria împotriva ei.

Jocelyn nu mai catadicsi să se gîndească la fată. Toate gîndurile, toate simțurile, toate instinctele îi erau concentrate asupra lui însuși – asupra durerii și necesității de a ajunge acasă, în Grosvenor Square și Dudley House înainte să se facă de rîs și să cadă leșinat de pe cal.

Jane Ingleby căutase două săptămîni să se angajeze undeva. De îndată ce acceptase faptul că în Londra nu avea pe nimeni la care să apeleze pentru ajutor, iar să se întoarcă de unde venise nici vorbă, și de îndată ce își dăduse seama că puținii bani pe care îi adusese la oraș nu îi vor ajunge mai mult de o lună, oricît de grijulie ar fi fost, începuse să caute, să meargă din prăvălie în prăvălie, din agenție în agenție.

În cele din urmă, cînd secarea resurselor veni să-i sporească teama aproape paralizantă pe care o simțea deja din alte motive, găsi o slujbă de ajutoare de modistă. Slujba presupunea ore lungi de muncă înfiorătoare pentru o patroană aferată și țîfnoasă care făcea afaceri sub numele de Madame de Laurent, completat cu un accent franțuzesc și mîini expresive, dar al cărei accent devenea pur londonez cînd era cu fetele ei în camera de lucru din fundul atelierului.

Dar măcar era o slujbă. Cel puțin va primi în fiecare săptămîină suficienți bani ca să-și ducă zilele și să plătească chiria cămăruței pe care o găsisese într-un cartier sărăcăcios.

Avea slujba de două zile. Azi era a treia zi. Și întîrziase. Îi era groază să se gîndească ce va însemna asta, cu toate

că avea o scuză destul de bună. Nu era deloc sigură că Madame de Laurent va accepta scuzele.

Nu le acceptă. La cinci minute după ce ajunsese la atelier, Jane ieși iar repede afară.

– Doi domni care se duelau, spusese Madame, cu mîinile proptite în șolduri, după ce Jane îi relatase povestea. Nu m-am născut ieri, drăguță. Domnii nu se mai duelează în Hyde Park. Se duc în Wimbledon Common.

Jane nu putuse să dea numele întreg al celor doi gentlemen. Tot ce știa era că celui care fusese rănit – brunet, arogant și țințos – i se spunea Tresham. Și că locuia la Dudley House.

– În Grosnover Square? Oh, *Tresham!* exclamase Madame, aruncînd mîinile în aer. Ei bine, asta explică totul. Ar fi imposibil să găsești un nobil mai nesăbuit și mai primejdios ca Tresham. E însuși diavolul.

Preț de o clipă, Jane răsuflesese ușurată. O va crede, totuși. Dar Madame și dădu brusc capul pe spate și rîse disprețuitor. Apoi se uită în jur la celelalte fete, iar ele, lingușitoarele, începuseră să rîdă disprețuitor.

– Și te-ai așteptat să te cred că ducele de Tresham a avut nevoie de sprijinul unei ajutoare de modistă după ce a primit un glonț în picior? Întrebuse Madame. Întrebarea era evident retorică. Nu mă lua drept proastă, drăguță. Ai văzut ceva interesant și ai rămas să caști gura, nu-i așa? I-au dat pantalonii jos ca să se ocupe de piciorul lui? Nu te-aș putea condamna că te-ai oprit să caști gura la asemenea priveliște. În pantalonii *ăia* nu există pernuțe, ți-o spun eu.

Celelalte fete chicotiseră iar, în timp ce Jane simțise că roșește – în parte de jenă, în parte de mînie.

– Atunci, mă faceți mincinoasă? Întrebuse ea imprudentă. Încremenită, Madame de Laurent se holbase la ea.

– Da, domnișoară bătoasă, spusese ea în cele din urmă. Asta te fac. Și nu mai am nevoie de serviciile tale. Decît dacă... Se opri se ca să se uite iar la fete cu un rînjit de dispreț. Decît dacă îmi aduci un bilet semnat de ducele de Tresham în persoană, care să susțină povestea ta.

Fetele rîdeau în hohote cînd Jane se întoarse și părăsi atelierul. Pe cînd se îndepărta cu pași mari, își aminti că nici măcar nu ceruse plata pe cele două zile lucrate.

Și acum? Să se întoarcă la agenția care îi găsisese slujba asta? După ce a lucrat numai două zile? Înainte, o parte a problemei fusese că nu avea referințe, nici vreo experiență oarecare. De bună seamă că mai rău decît lipsa de referințe și experiență avea să fie faptul că cele două zile de lucru se sfîrșiseră cu concedierea pentru întîrziere și minciună.

Cheltuisese ultimii bani pe mîncare ca să-i ajungă pînă în ziua de plată și pe rochia ieftină, rezistentă pe care o purta.

Jane se opri brusc pe caldarîm, cu picioarele moi de panică. Ce să facă? Unde să se ducă? Nu mai avea nici un ban, chiar și dacă ar fi hotărît să piece în căutarea lui Charles. Nu avea bani nici să trimită o scrisoare. Și poate chiar acum era urmărită. La urma urmelor, era la Londra doar de două săptămîni și nu făcuse nimic ca să-și șteargă urmele. Cineva ar fi putut foarte bine s-o urmărească, mai ales dacă...

Păli, speriată de posibilitatea aceea anume.

În orice clipă putea să vadă un chip cunoscut și să citească adevărul pe chipul acela – că era realmente urmărită. Acum nu mai avea nici șansa de a dispărea în lumea relativ anonimă a clasei muncitoare.

Să caute o altă agenție și să omită experiența din ultimele cîteva zile? Mai exista vreo agenție pe care să n-o fi vizitat deja de cel puțin șase ori?

Și atunci un domn masiv și grăbit se ciocni de ea dureros și o înjură înainte de a-și continua drumul. Jane își frecă

umărul lovit și se simți iar cuprinsă de mînie – un sentiment familiar astăzi. Se mîniase pe duelistul țințos – aparent ducele de Tresham. O tratase ca pe un lucru a cărui singură menire în viață era să-l servească. Și pe urmă se mîniase pe Madame, care o făcuse mincinoasă. Oare femeile din clasa de jos erau atît de total lipsite de putere și fără nici un drept la respect?

Trebuia să-i spună omului ăla că își pierduse slujba din cauza lui. Trebuia ca el să știe ce însemna slujba pentru ea – supraviețuire! Și trebuia și Madame să știe că nu putea să o facă mincinoasă fără nici cea mai mică dovadă. Ce spusese ea cu doar cîteva minute în urmă? Că Jane putea să-și păstreze slujba dacă aducea un bilet semnat de duce, care să certifice că spusese adevărul?

Ei bine, atunci avea să obțină biletul.

Iar el avea să-l semneze.

Jane știa unde locuia el. În Grosvenor Square. Știa unde e asta. În primele zile la Londra, înainte de a înțelege cît de înspăimîntător de singură era, înainte ca frica s-o prindă în gheare și s-o facă să alerge după un adăpost sigur ca o fugară ce era, se plimbases prin tot cartierul Mayfair. El locuia în Grosvenor Square, la Dudley House.

Jane porni cu pași mari pe caldarîm.

2

onte de Durbury își luase camere la Pulteney Hotel. El venea rar la Londra și nu avea nici o casă în oraș. Ar fi preferat un hotel mai puțin scump, însă trebuia păstrate anumite aparențe. Spera să nu fie nevoie să stea mult și că,

în curînd, avea să fie în drum înapoi spre Candleford din Cornwall.

Bărbatul care stătea în picioare în camera de zi a contelui, cu pălăria în mîină, cu un aer respectuos, dar nu servil, avea legătură cu durata șederii contelui la Londra. Era un individ scund, spilcuit, cu părul dat cu ulei. Nu se potrivea deloc cu ideea Excelenței sale despre cum trebuia să arate un polițist din Bow Street, dar asta era.

– Mă aștept ca toți oamenii din poliție să o caute, spuse contele. N-ar trebui să fie greu de găsit. La urma urmelor, e doar o fată de la țară, neștiutoare, fără cunoștințe aici, în afară de lady Webb, care e plecată din oraș.

– Vă rog să mă scuzați, domnule, dar mai lucrăm și la alte cazuri, replică polițistul. Am să mai fac rost de un om sau doi pentru treaba asta. Oameni foarte capabili, vă asigur.

– Așa mă gîndeam și eu, ținînd cont de faptul că te plătesc, mîrîi contele.

Polițistul se mulțumi să încline politicos capul.

– Și acum, vă rog să-mi faceți o descriere a tinerei doamne, spuse el.

– Înaltă și subțire, spuse Excelența sa. Blondă. Prea drăguță pentru binele ei.

– Vîrsta, domnule?

– Douăzeci.

– O simplă fugară, deci? Polițistul se propti mai bine pe picioare. Aveam impresia că e mai mult de atît, domnule.

– Categorie este. Contele se încruntă. Femeia e o infractoare de cea mai periculoasă speță. E criminală. L-a ucis pe fiul meu – sau e ca și cum l-ar fi ucis. El e în comă și n-are șanse să trăiască. Și e hoată. A fugit cu o avere în bani și bijuterii. Trebuie găsită.

– Și adusă în fața justiției, aprobă polițistul. Ei bine, domnule, cu permisiunea dumneavoastră am să vă cer mai

multe amănunte despre tînăra – semne particulare, maniere, preferințe, locuri și activități favorite. Lucruri de genul ăsta. Orice ne-ar putea ajuta să grăbim încheierea căutării.

– Cred că ar fi bine să iei loc, bombăni contele. Cum te cheamă?

– Boden, domnule, răspuse polițistul, Mick Boden.

Jocelyn se simțea destul de satisfăcător amețit. Satisfăcător, cu excepția faptului că era întins la orizontală pe patul său, cînd ar fi preferat poziția verticală în starea lui de ebrietate – camera s-ar fi învîrtit mai puțin cu el.

– Nu! Ridică o mîină – sau cel puțin crezu că o face – cînd Sir Conan îi oferi încă un pahar de coniac. Dacă mai beau, măcelarul ăla bătrîn o să-mi taie piciorul înainte să apuc să protestez. Își simțea buzele și limba de parcă nu erau ale lui. La fel și creierul.

– V-am dat deja cuvîntul meu că n-am să-l amputez fără acceptul dumneavoastră, Alteță, spuse înțepat doctorul Timothy Raikes, îndurerat fără doar și poate de faptul că fusese numit măcelar. Dar se pare că glonțul s-a înfipt adînc. Dacă a intrat în os...

– Scoa... Jocelyn se concentrează mai tare. Îi disprețuia pe bețivii care vorbeau împleticit. Scoate-l de acolo atunci. Durerea fusese plăcut amortită, dar chiar și mintea lui amețită înțelegea că alcoolul pe care îl băuse nu va înăbuși durerea a ceea ce era pe cale să se întîmple. Te... te ... treci la treabă, omule.

– Numai să vină fiica mea, spuse neliniștit doctorul. E o ajutoare bună în astfel de cazuri, are o mîină sigură. Am trimis după ea de îndată ce am fost chemat aici, dar trebuie că a plecat de la Hookham's Library înainte să sosească mesagerul.

– La naiba cu fiica ta! replică grosolan Jocelyn. Treci...
Dar Conan îl întrerupse:

– Iat-o, spuse el, vădit uşurat.

– Nu, domnule, spuse doctorul Raikes. Asta e doar o servitoare. Dar e bună şi ea. Vino încoace, fată. Eşti foarte sensibilă? Leşini când vezi sânge, ca valetul Alteţei sale?

– Nu, la ambele întrebări, spuse servitoarea. Dar trebuie să fie vreo con...

– Vino încoace, spuse doctorul nerăbdător. Trebuie să scot un gionţ din piciorul Alteţei sale. Tu trebuie să-mi înmînezi instrumentele pe care ți le cer şi să ştergi sângele cu un tampon ca să pot să văd ce fac. Vino mai aproape. Stai aici.

Jocelyn îşi făcu curaj şi încheştă mîinile pe marginea saltei. Apucă s-o zărească o fracţiune de secundă pe servitoare înainte ca ea să dispară în spatele lui Raikes. Un moment mai tîrziu, gîndirea coerentă dispăru şi în tot corpul, în mintea lui, în lumea lui explodează o durere sfişietoare. În toată fiinţa lui nu exista nici un colţ în care să se ascundă în timp ce doctorul tăia, sonda şi cotrobăia tot mai adînc în căutarea glonţului. Conan îi apăsa coapsa cu ambele mîini ca să ţină piciorul imobil. Jocelyn îşi ţinea nemişcat restul corpului printr-o voinţă extraordinară, strîngînd din dinţi şi ţinîndu-se cu disperare de saltea. Cu o încăpăţinare înverşunată, se concentrează să nu ţipe.

Pierdu noţiunea timpului. I se păru că trecuse o veşnicie cînd îl auzi pe doctor anunţînd cu un calm îngrozitor că scosese glonţul.

– E scos, Tresham, repetă Conan, vorbind de parcă alergase zece mile în susul dealului. Ce-a fost mai rău a trecut.

– Fir-ar a dracuii de treabă! comentă Jocelyn după

folosirea cîtorva epitete mai usturătoare. Nu poți să scoți un amărît de glonț fără să-ți ia toată dimineața, Raikes?

– Am lucrat cît am putut de repede, Alteță, replică doctorul. Era înfipt în mușchi și tendoane. E greu de apreciat răul făcut. Dar, dacă m-aș fi grăbit, aproape sigur v-aș fi ciopîrțit și aș fi făcut ca amputarea să fie inevitabilă.

Jocelyn înjură din nou. Apoi simți o alinare de nedescris la atingerea răcoroasă a unei cîrpe umede lipită mai întîi pe frunte, apoi pe fiecare obraz. Nu-și dăduse seama cît de înfierbîntat era. Deschise ochii.

O recunoscu pe loc. Părul ei auriu era strîns sever. Gura ei era o linie subțire, așa cum o văzuse ultima dată – în Hyde Park. Își lepădase pelerina cenușie și boneta pe care le purta atunci, dar ce era sub ele nu arăta deloc mai bine. Era îmbrăcată într-o rochie cenușie ieftină și fără gust, închisă pînă la gît. În ciuda stării de ebrietate pe care durerea o alungase în mare parte, Jocelyn păru să-și amintească faptul că era întins pe patul lui, din dormitorul lui, din casa lui din Londra. Ea fusese în Hyde Park în drum spre lucru.

– Ce dracu' cauți tu aici? întrebă el răstit.

– Am ajutat ștergînd sîngele și acum șterg transpirația, răspunse ea, întorcîndu-se să moaie cîrpa într-un castron, apoi storcînd-o înainte de a i-o lipi iar pe frunte.

Impertinentă fătucă.

– Oh, da! exclamă Conan, evident recunoscînd-o și el.

– Cine ți-a dat drumul înăuntru? Jocelyn icni și înjură în timp ce doctorul Raikes îi ungea rana cu ceva.

– Valetul tău, presupun, răspunse ea. I-am spus că am venit să vorbesc cu tine și m-a adus aici, sus. Mi-a spus că sînt așteptată. Ar trebui să-l sfătuiești să fie mai precaut cu oamenii cărora le dă drumul în casă. Puteam să fiu fiștecine.

– Ești fiștecine! lătră Jocelyn, strîngînd și mai tare

salteaua în timp ce îi mutau piciorul și un val de durere năprasnică îi străbătu corpul. Doctorul începuse să-i bandajeze rana. Ce dracu' vrei?

– Oricine ai fi, începu doctorul pe un ton nervos, îmi superi pacientul. Poate...

– Ce cer eu, spuse ferm Jane, ignorându-l, este un bilet semnat cum că azi-dimineață m-ai reținut împotriva voinței mele, fapt care m-a făcut să întârzi la lucru.

Trebuie că era mai beat decît își dăduse seama, gîndi Jocelyn.

– Du-te dracului! îi spuse el impertinentei servitoare.

– S-ar putea foarte bine să mă duc dacă îmi pierd slujba, spuse ea. Îi tampona bărbia și ceafa cu cîrpa rece.

– Poate... începu iarăși doctorul Raikes.

– De ce mi-ar păsa că îți pierzi tu slujba și ești azvîrlită în stradă să mori de foame? o întrebă Jocelyn. Dacă nu erai tu, n-aș zace aici neajutorat ca o balenă eșuată pe plajă.

– Nu eu am fost cea care a ațîțit pistolul spre tine, sublinie ea. Nu eu am fost cea care a apăsat pe trăgaci. Dacă îți aduci aminte, v-am strigat amîndurora să vă opriți.

Oare chiar se ciorăvăia cu o simplă muncitoare? se întrebă brusc Jocelyn. În propria lui casă? În patul lui? Îi împinse brațul la o parte.

– Conan, spuse el aspru, fii te rog așa de bun și dă-i acestei fete moneda de care a fugit mai devreme și azvîrle-o afară dacă refuză să plece de bunăvoie.

Însă prietenul lui avu timp doar să facă un pas înainte.

– Categorie refuz să plec, spuse fata îndreptîndu-și spatele și fulgerîndu-l cu privirea, în timp ce două pete roșii îi colorau obrajii. Avea tot dreptul să fie supărată și să nu se sfiască să arate. Nu se va clinti pînă nu primește biletul semnat!

– Tresham, spuse Conan aproape amuzat, ți-ar lua doar

o clipă, bătrîne. Trimit eu după hîrtie, toc și cerneală. Și pot să scriu și biletul, iar tu nu va trebui decît să-l semnezi. E vorba de existența ei.

– Drace! exclamă Jocelyn. N-am să învrednicesc nici măcar cu un răspuns sugestia asta. Poate să prindă rădăcini acolo unde e pînă vine un lacheu vînjos și o azvîrle de urechi în stradă. Ai terminat, Raikes?

Doctorul se îndreptă de spate și se întoarse spre geanta lui.

– Da, Alteță, spuse el. Răul e destul de grav și consider că e de datoria mea să vă avertizez. Sper să nu fie permanent. Dar este cît se poate de sigur că va fi dacă o să stați pe picior și nu o să-l țineți ridicat cel puțin trei săptămîni de acum încolo.

Jocelyn se holbă la el îngrozit. Trei săptămîni de inactivitate totală? O soartă mai rea nici că se putea.

– Dacă nu vrei să-mi scrii biletul, atunci tu trebuie să-mi oferi o slujbă care s-o înlocuiască pe cea pierdută, spuse fata. Pur și simplu refuz să mor de foame.

Jocelyn întoarse capul să se uite la ea – pricina tuturor suferințelor lui. Țasta era al patrulea duel. Pînă azi nu avusese nici măcar o zgîrietură. Oliver ar fi ratat cu un metru dacă țipetele acestei fete nu i-ar fi oferit o țintă mai largă în care să tragă și luxul de a ochi un adversar care nu ochea și el.

– O ai, se răsti el. Ai slujba, fată. Pentru trei săptămîni. Ca infirmieră pe lîngă mine. Crede-mă, înainte de expirarea timpului ai să te întrebi dacă moartea prin înfometare n-ar fi fost o soartă mai bună.

Ea îl privi drept în ochi și întrebă:

– Și ce leafă voi avea?

În dimineața următoare, Jane se trezi dezorientată. Nu se auzeau zgomotele bețivilor care urlau, nici ale femeilor

care țipau, nici ale copiilor care plîngeau și se certau, și nici nu mirosea a varză stătută și gin, lucruri cu care ajunsese să se obișnuiască. Numai liniște și păture calde, și mirosul plăcut de curățenie.

Era la Dudley House din Grosvenor Square, își aminti ea aproape imediat și, dînd la o parte păturile, lăsă picioarele pe podeaua acoperită cu covor. După ce ieri se dusese să-și anunțe proprietărea și să-și ia bruma de lucruri, se prezentase la intrarea servitorilor de la Dudley House, așteptîndu-se să fie condusă într-o cameră din pod, laolaltă cu servitoarele. Însă menajera o informase că nu mai era nici un pat liber, întrucît personalul casei era complet. Infirmiera Alteței sale trebuia plasată într-o cameră de oaspeți.

Era o cameră mică, adevărat, în partea din spate a casei, care dădea spre grădină, dar după experiențele ei recente, lui Jane i se părea luxoasă. Măcar îi oferea puțină intimitate. Și confort.

Nu-și văzuse noul patron de ieri-dimineață, cînd îi ceruse cu atîta îndrăzneală – și cu atîta disperare – să-i dea o slujbă dacă nu vrea să o ajute s-o păstreze pe cea pe care o avea. Se părea că el luase o doză de laudanum după plecarea ei și a doctorului, doză pe care menajera i-o pusese într-o băutură fierbinte fără știrea lui. Ca urmare a combinației dintre laudanum și enorma cantitate de alcool din organismul lui, îi fusese extrem de rău înainte să se cufunde într-un somn adînc.

Jane bănuia că în dimineața asta durerea lui de cap avea să fie cumplită. Fără a mai pomeni de durerea din picior. Ea știa că numai mulțumită îndemînării unui doctor foarte bun avea el azi tot două picioare.

Se spală cu apă rece, se îmbracă repede și se pieptănă înainte de a-și împleti părul cu degete experte și a-l răsuci

strîns la ceafă. Își puse una din cele două bonete albe pe care le cumpărase ieri din leafa de la modistă. Se întorsese acolo ca s-o anunțe oficial că avea să lucreze pentru ducele de Tresham. Madame de Laurent o plătitise la zi, prea uluită ca să procedeze altfel, bănuia Jane.

Ieși din cameră și porni spre bucătărie, unde spera să mănînce ceva înainte să fie chemată să-și înceapă munca de infirmieră.

El o va face să prefere moartea prin înfometare acelei slujbe, îi prezisese ieri. Nu avea nici o îndoială că își va da toată silința să-i facă viața amară. Cu greu s-ar găsi un om mai arogant, mai țințos și mai prost crescut. Sigur, ieri împrejurările fuseseră deosebite. El avusese dureri mari, pe care le suportase cu stoicism, dar nu fără să-și dea drumul la gură. Era rău de gură, lucru pe care îl simțeau toți cei din preajma lui.

Se întrebă care aveau să fie îndatoririle ei. Ei bine, gîndia ea intrînd în bucătărie și descoperind, spre mîhnirea ei, că se trezise ultima, cel puțin viața ei nu avea să mai fie atît de monotonă ca la Madame Laurent. Și cîștiga de două ori mai mult, plus masă și casă.

Bineînțeles, povestea va dura numai trei săptămîni.

Piciorul îi zvîcnea cumplit, descoperi Jocelyn cînd se trezi. După lumina din cameră, aprecie că era fie dimineața devreme, fie tîrziu în amurg; bănuia că era dimineață. Dormise toată după-amiaza și toată noaptea și în tot acest timp avusese o mulțime de visuri ciudate. Nu se simțea nicidecum refăcut. Dimpotrivă.

Se hotărî să se concentreze pe durerea din picior. Nici nu voia să se gîndească la starea capului său, pe care-l simțea de zeci de ori mai mare ca de obicei și zvîcnind de

parcă niște mîini nevăzute îl foloseau ca tobă, bătînd din interior. Stomacul trebuia ignorat complet. Își simțea gura ca umplută cu vată cu gust rău.

Poate că singura notă pozitivă în situația covîrșitor de negativă era faptul că, din moment ce avea niște prime impresii, cel puțin nu avea febră. Febra era cea care ucidea mai des după operație decît efectele rănii însăși.

Jocelyn smuci nerăbdător cordonul clopoțelului de lîngă pat, apoi își vîrșă nervii pe valetul său care nu-i adusese apa de bărbierit.

– M-am gîndit că în dimineața asta o să doriți să vă odihniți, Alteță, spuse valetul.

– Te-ai gîndit! Te plătesc ca să gîndești, Barnard?

– Nu, Alteță, răspunse valetul cu resemnarea unei îndelungi suferințe.

– Atunci adu-mi afurisita aia de apă de bărbierit, zise Jocelyn. Am destui țepi pe față ca să rad brînză.

– Da, Alteță, încuviință Barnard. Domnul Quincy dorește să știe cînd vă poate servi.

– Quincy? Jocelyn se încruntă. Secretarul lui dorea să-l servească. Aici? În dormitorul meu, vrei să spui? De ce dracu' s-ar aștepta să-l primesc aici?

Barnard se uită la stăpînul său cu vădită neliniște.

– Vi s-a recomandat să nu stați în picioare trei săptămîni, Alteță, spuse el.

Lui Jocelyn îi pieri glasul. Personalul lui chiar se aștepta ca el să stea în pat trei săptămîni? Își pierduseră toți mințile? Doar îl informase pe nenorocitul ăsta de valet cu o elocință colorată ce credea el despre sfaturile și amestecul doctorilor, vaeților, secretarilor și servitorilor în general. Azvîrli așternutul la o parte, își trecu piciorul peste marginea patului și se strîmbă.

Atunci își aminti de altceva.

– Unde e afurisita aia de femeie? Întrebă el. Băgăcioasa aia pe care țin minte că am angajat-o ca infirmieră. Doarme în poala luxului, presupun? Așteaptă micul dejun la pat, presupun?

– E la bucătărie, Alteță, și așteaptă ordinele dumnea-voastră, spuse Barnard.

– Să mă îngrijească aici? Jocelyn scoase un hohot de râs scurt, ca un lătrat. Crede că o să fie primită aici ca să-și plimbe cîrpele reci de colo-colo pe fruntea mea și să-mi toace nervii cu limba ei ascuțită, nu-i așa?

Valetul său era destul de deștept să-și țină gura.

– Trimite-o în bibliotecă după ce mă voi fi retras acolo din camera pentru micul dejun, spuse Jocelyn. Acum adu-mi apa de bărbierit și șterge-ți de pe față încruntătura aia dezaprobatore.

În următoarea jumătate de oră se spală și se bărbieri, își puse o cămașă, apoi îl lăsa pe Barnard să-i aranjeze șervetul așa cum îi plăcea lui, apretat și ordonat, fără prosteștile aranjamente artistice de dandy. Dar fu nevoit să admită că a îmbrăca pantalonii ieșea din discuție. Dacă moda curentă nu ar fi dictat ca aceștia să fie strînși pe picior, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Dar nu te puteai pune cu moda. El nu avea decît pantalonii care se mulau pe picior ca o a doua piele. Așa că își puse un halat de brocart de culoarea vinului, lung pînă la glezne, și papuci.

Acceptă să fie pe jumătate cărat la parter de un lacheu zdravăn, care își dădu silința să pară atît de impasibil încît ar fi putut trece drept neînsuflețit sau aproape. Dar Jocelyn simți toată umilința neajutorării. După ce luă micul dejun și citi ziarele, acceptă să fie parțial cărat în bibliotecă, unde se așeză într-un fotoliu de piele lîngă șemineu – nu la birou ca în fiecare dimineață.

– Încă ceva, i se adresă el aspru secretarului său cînd

tînărul se prezentă. Nici o vorbă, Michael, despre unde ar trebui să flu și ce ar trebui să fac acolo. Nici măcar o jumătate de vorbă, dacă ții la postul tău.

Îi plăcea Michael Quincy, un domn cu doi ani mai mic decît el, care era în slujba lui de patru ani. Liniștit, respectuos și eficient, omul nu era, totuși, nicidecum slugarnic. De fapt, acum chiar îndrăzni să zîmbească.

– Poșta de dimineață e pe biroul dumneavoastră, Alteță. V-o aduc.

Jocelyn se uită la el cu ochii mijiți.

– Femeia aia, spuse el. Barnard trebuia s-o fi trimis pînă acum. E timpul să înceapă să-și cîștige întreținerea. Ad-o aici, Michael. Mă simt suficient de nervos ca să-mi facă plăcere compania ei.

Secretarul lui rînjea chiar cînd ieși din cameră.

Acum își simțea capul mai mare de cincisprezece ori, gîndi Jocelyn.

Cînd ea intră în cameră, era limpede că se hotărîse să fie o angajată blîndă ca un miel în dimineața asta. Fără îndoială, la parter se dusese vorba că el era în cele mai rele toane. Fata rămase lîngă ușă, cu mîinile adunate în față, așteptînd instrucțiuni. Jocelyn se simți imediat încă mai iritat. O ignoră timp de două minute, timp în care încercă să descifreze o scrisoare lungă și încîlcită scrisă cu grafia cumplită a surorii lui. Ea locuia la o distanță de nici zece minute de mers pe jos, dar la auzul veștii despre duel, îi scrisese extrem de agitată. Se părea că suferise palpitații și leșinuri și alte maladii indescifrabile atît de grave încît Heyward, soțul ei, fusese nevoit să vină de la Camera Lorzilor.

Heyward avusese de lucru, nu glumă.

Jocelyn ridică privirea. Fata arăta hidos. Era îmbrăcată cu rochia cenușie de ieri, care o acoperea de la gît pînă la

încheieturile mâinilor și pînă la glezne. Nu avea nici o podoabă care să-i înfrumusețeze îmbrăcămintea ieftină. Azi purta o bonetă albă. Stătea dreaptă și înaltă. Era absolut imposibil ca pe sub haine să arate foarte feminină, se gîndi el, dezbrăcînd-o în gînd cu ochi experimentați, dar trebuia să știi să observi semnele. Își aminti ca prin vis că părul ei era auriu. Acum era invizibil.

Atitudinea ei era supusă. Însă privirea ei nu era îndreptată decent spre podea. Se uita drept la el.

– Vîno! rosti el nerăbdător.

Ea se apropie cu pași fermi pînă ajunse la un metru de fotoliul lui. Continua să se uite direct la el cu niște ochi de un albastru uluitor. Într-adevăr, își dădu seama oarecum surprins, avea o față clasică în frumusețea ei. Nu avea nici un cusur, iar buzele, subțiri ieri, azi arătau moi și minunat conturate.

– Ei bine? se rățoi el tăios. Ce ai de spus în apărarea ta? Ești gata să-mi ceri scuze?

Ea nu se grăbi să răspundă.

– Nu, spuse în cele din urmă. Tu ești gata să-mi ceri scuze?

El se lăsă pe spate în fotoliu și încercă să ignore durerea cumplită din picior.

– Să lămurim un lucru, rosti el cu glas liniștit, aproape plăcut, care îl făcea și pe ultimul membru al personalului lui să se cutremure. Între noi nu există nici cea mai mică urmă de egalitate... Se opri și se încruntă. Cum dracu' te cheamă?

– Jane Ingleby.

– Între noi nu există nici cea mai mică urmă de egalitate, Jane, continuă el. Eu sînt stăpînul, iar tu ești servitoarea. Servitoarea cea mai umilă. N-ai voie să răspunzi impertinent la tot ce spun. Mi te vei adresa cu respectul cuvenit. Vei încheia cu „Alteță” tot ce spui. E clar?

– Da, spuse ea. Iar eu cred, Alteță, că ar trebui să fii atent cum vorbești în prezența mea. Nu sînt de acord să se arunce în stînga și în dreapta numele diavolului și numele Domnului, de parcă ei ar face parte din vocabularul oricărei școli.

Doamne Dumnezeule! Mîinile lui Jocelyn se încleștară pe brațele fotoliului.

– Chiar așa? Întrebă el cu cel mai înghețat ton al său. Mai ai și alte instrucțiuni pentru mine, Jane?

– Da, două, spuse ea. Prefer să mi se spună domnișoara Ingleby.

– Și cealaltă?

– De ce nu ești în pat?

3

Jane se uită la ducele de Tresham și văzu că își duce monoclul la ochi, în timp ce cealaltă mînă poposi pe teancul de scrisori din poală. Firește, era teribil de arogant și încerca s-o înspăimînte. Și parțial reușea. Dar nu încape îndoială că ar fi fost sinucidere s-o arate.

Servitorii lui, constatase ea la micul dejun, erau cu toții îngroziți de el, mai ales cînd era în toane rele ca în dimineața asta, după spusele valetului. Și arăta impresionant, chiar și așa cum era îmbrăcat acum, într-un halat tras peste o cămașă albă, apretată, și la gît cu un șervet legat cu măiestrie.

Era un bărbat brunet, puternic, cu ochi negri, nas proeminent și buze subțiri pe o față îngustă, a cărei expresie obișnuită părea să fie și aspră, și cinică. Și arogantă.

Desigur, admise Jane, asta nu era una din zilele lui bune. Venise pînă la ușă însoțită de domnul Quincy, secretarul plăcut și blînd al ducelui, și se hotărîse să fie ce trebuia să fie – o infirmieră liniștită, supusă, care avea norocul să dețină acest post, chiar dacă numai pentru trei săptămîni. Însă era greu să nu fie ea însăși, după cum descoperise cu un preț mare în urmă cu aproape o lună. Stomacul i se strînse și, hotărîtă, își luă gîndul de la amintirile acelea.

– Poftim? întrebă el acum, lăsînd din nou monoclul pe piept.

O întrebare retorică. Era convinsă că el stătea bine cu auzul.

– Ți s-a spus să stai în pat cel puțin trei săptămîni și cu piciorul ridicat, îi aminti ea. Totuși, stai cu piciorul pe podea și este evident că ai dureri. Îmi dau seama după încordarea de pe fața ta.

Ochii lui se îngustară amenințător.

– Încordarea de pe fața mea este rezultatul unei cumplite dureri de cap și al colosalei tale impertinențe.

Jane îl ignoră.

– Nu e o prostie să riști doar pentru că e plictisitor să stai culcat? îl întrebă ea.

Chiar că bărbații sînt proști. În cei douăzeci de ani ai ei cunoscuse mai mulți ca el – bărbați pe care hotărîrea de a fi bărbați îi făcea nesăbuiți în ceea ce privea sănătatea și siguranța lor.

El se rezemă de speteaza fotoliului și o studie în tăcere în timp ce, în ciuda ei însăși, Jane simți furnicături pe șira spinării. Probabil că în zece minute se va trezi în stradă, cu bocceļuța ei jalnică, se gîndi ea, sau poate fără boccea.

– *Domnișoară Ingleby*. Rostit de el, numele ei suna ca cea mai urîță înjurătură. Am douăzeci și șase de ani. Dețin

titlul și toate îndatoririle și responsabilitățile care decurg din el de nouă ani, de la moartea tatălui meu. A trecut mult de cînd toți îmi vorbeau ca unui școlar obraznic care trebuia certat așa.

La asta nu exista răspuns. *Jane nu riscă vreunul.* Își adună mîinile în față și se uită la el drept. Nu era frumos, hotărî ea. Deloc. Dar avea o masculinitate brută care trebuie că îl făcea imposibil de atrăgător pentru orice femeie căreia îi plăcea să fie terorizată, dominată sau abuzată verbal. Existau multe femei de acest gen, gîndea ea.

Se săturase de astfel de bărbați. Stomacul i se strînse neplăcut.

– Dar îți va face plăcere să știi că ai mare dreptate într-o privință, recunosc eu. Am dureri, și nu doar de la migrena asta infernală. E limpede că faptul că țin piciorul pe podea nu e cel mai înțelept lucru. Dar mai bine mă ia dracu' decît să stau liniștit la pat trei săptămîni doar pentru că în timpul unui duel atenția mi-a fost abătută suficient ca cineva să-mi facă o gaură în picior. Și prefer să mă ia dracu' de două ori decît să mă las iarăși drogat ca să amorțesc durerea. În camera de muzică de alături ai să găsești lîngă cămin un taburet pentru picioare. Adu-l.

Cînd se întoarse să iasă din cameră, Jane se întrebă din nou care aveau să fie exact îndatoririle ei în următoarele trei săptămîni. El nu părea să aibă febră. Și era clar că nu avea nici o intenție să joace rolul invalidului suferind. Să-l îngrijească și să alerge să-i aducă ba una, ba alta nu putea fi nici pe departe o slujbă cu normă întreagă. Probabil că menajera va primi instrucțiuni să-i găsească și alte îndeletniciri. N-ar fi deranjat-o atîta timp cît munca ei nu o aducea niciodată în văzul oaspeților casei. Fusese o imprudență să vină iar în Mayfair, să bată la ușa unui palat

impozant din Grosvenor Square și să ceară de lucru. Să se expună.

Însă era tare plăcut să se afle din nou într-un mediu curat, elegant, spațios și civilizat, recunoscuse ea deschizând ușa camerei de muzică.

Nicăieri lângă cămin nu se zărea vreun taburet.

Jocelyn se uită după ea și observă că se ținea foarte dreaptă și că se mișca cu grație. Trebuie că ieri era foarte amețit de presupusese că este o servitoare, deși se dovedise că era într-adevăr doar o ajutoare de modistă, se gândi el. Și se încadra în rol. Rochia ei era ieftină și prost lucrată. Și cu o măsură mai mare.

Cu toate astea, nu era o servitoare. Nici crescută să-și petreacă zilele într-un atelier de modistă, după părerea lui. Vorbea ca o doamnă.

O doamnă care dăduse de vremuri grele?

Ea nu se grăbi să se întoarcă. Când o făcu, ducea într-o mână taburetul, iar în cealaltă o pernă.

– A trebuit să te duci în celălalt capăt al Londrei după taburet? Întrebă el tăios. Și să aștepți să fie făcut?

– Nu, răspunse ea foarte calmă. Dar nu era unde mi-ai spus că e. Nu era nicăieri la vedere. Și am adus și o pernă, pentru că taburetul pare prea scund.

Ea lăsă taburetul jos, puse perna pe el, apoi se lăsă într-un genunchi ca să-i ridice piciorul. El se îngrozi la gândul că îi va atinge piciorul. Însă mâinile ei erau și blânde și puternice, așa că nu simți nici o durere în plus.

Poate că ar fi trebuit s-o pună să-i lege capul în mâinile alea, se gândi el. Strânse buzele ca să nu chicotească.

Halatul i se desfăcu, dezvăluind bandajul care intra în carnea înroșită a gambei. Se încruntă.

– Vezi? spuse Jane Ingleby. Ți s-a umflat piciorul și probabil că durerea e de două ori mai mare decât ar fi normal. Chiar trebuie să-i ții sus, așa cum ți s-a spus, indiferent cât de deranjant și inconvenabil ar putea fi. Presupun că ți se pare nedemn de un bărbat să cedezi în fața unei indispoziții. Bărbații sînt foarte proști în privința asta.

– Serios? se miră el cu glas înghețat, uitîndu-se cu profund dispreț la boneta nouă și hidoasă. De ce nu-i dăduse un șut în fund în urmă cu zece minute nu știa. Nu-și imagina nici de ce o angajase cînd o învinuia pe de-a-ntregul pentru ghinionul lui. Era o șireată și se va juca cu el de-a șoarecele și pisica, chinîndu-l de moarte, cu mult înainte de încheierea celor trei săptămîni.

Dar alternativa era să-l vadă zilnic pe Barnard agitîndu-se în jurul lui și aibîndu-se la față ca cearșaful ori de cîte ori dădea cu ochii de bandajul stăpînului său. Nu se putea aștepta de la familia și prietenii lui să-și facă tabără în salonul lui și să-i țină întruna companie.

– Da, serios. Ea se ridică și se uită de sus la el. Nu numai că ochii ei erau de un albastru intens, observă el, dar erau și mărginiți de gene lungi și dese, mult mai închise la culoare decât părul, aproape invizibil. Erau ochi în care un bărbat s-ar fi putut îneca dacă restul ființei ei și caracterul ar fi fost pe măsura lor. Dar nu mai jos de ei se afla gura aia, și ea încă mai vorbea.

– Bandajul ăsta trebuie schimbat, spuse ea. Este cel pe care ți l-a pus ieri doctorul Raikes. Parcă spunea că n-o să vină decât mîine. E prea mult pentru un bandaj, ca să nu mai spun că piciorul e umflat. Am să-ți pun alt bandaj.

Oricît îl îngrozea gîndul schimbării bandajului, fu nevoit să recunoască în sinea lui că era o necesitate. În plus, bandajul era într-adevăr prea strîns. Și iarăși în plus, o angajase ca infirmieră. Atunci, las-o să-și cîștige existența.

– Ce mai aștepti? Întrebă el nervos. Permisivune? E cu puțință să consideri că ai nevoie de *permisiunea* mea ca să-l dai la o parte pe unul dintre cei mai renumiți doctori din Londra și să-mi maltratezi persoana, domnișoară Ingleby? Îi supăra că nu insistase să-i spună Jane. Un nume frumos, blajin. Un nume total nepotrivit pentru balaurul cu ochi albaștri care îi susținea calm privirea.

– Nu intenționez să te maitratez, Alteță, ci să fac să-ți fie mai bine. N-am să te fac să suferi, promit.

El rezemă capul de speteaza fotoliului și închise ochii. Apoi îi redeschise repede. Cu pleoapele coborâte, durerea de cap era și mai cumplită.

Jane închise încet ușa în urma ei, observă și el, așa cum făcuse când plecase să aducă taburetul. Slavă Domnului pentru milostivirea asta mărunță! Măcar de și-ar ține și gura...

Pentru prima dată după mult timp Jane se simțea pe un teritoriu familiar. Desfăcu bandajul încet și cu grijă, apoi îl desprinse de pe rana care sîngerase puțin și făcuse ca bandajul să se lipească. Ridică privirea când îl desprinse.

El nici măcar nu icni, cu toate că sigur îl durea. Se rezemase de spetează, cu cotul pe brațul fotoliului, cu capul sprijinit în palmă, și se uita la ea cu ochii pe jumătate închiși.

– Îmi pare rău, spuse ea. Sîngele s-a uscat.

El dădu din cap, iar ea se apucă să spele rana cu apă caldă înainte de a aplica praful balsam pe care îl găsisese printre doctoriile menajerei.

Îl îngrijise mult timp pe tatăl ei pînă în clipa morții lui, cu un an și jumătate în urmă. Bietul papa! Nu fusese niciodată un om robust, iar după moartea mamei voința de a trăi îl părăsise și se lăsase doborât de boală fără luptă. Făcuse totul pentru el pînă la sfîrșit. Ajunsese foarte slab. Dar picioarele acestui bărbat erau puternice și musculoase.

– Ești de puțin timp la Londra? Întrebă el brusc.

Ea ridică privirea. Spera ca el să nu înceapă să se amuze vîrîndu-și nasul în trecutul ei. Speranța fu imediat spulberată.

– De unde ai venit? Întrebă el.

Ce să-i spună? Detesta să mintă, dar adevărul ieșea din discuție.

– De departe.

El gemu cînd ea aplică praful, care era necesar pentru a împiedica infecția care îl putea costa piciorul. Umflarea piciorului o îngrijora.

– Ești o doamnă, spuse el – o afirmație, nu o întrebare.

Încercase accentul cockney*, cu rezultate lamentabile. Încercase apoi ceva vag, ceva care ar fi putut sugera că face parte din clasele de jos. Dar, cu toate că percepea destul de clar accentele, era incapabilă să le reproducă. Așa că renunțase.

– Nu chiar. Doar bine crescută.

– Unde?

Folosise deja o minciună și avea de gând să rămînă la varianta aia, pentru că înlătura imediat alte întrebări.

– Într-un orfelinat, spuse ea. Unul bun. Presupun că am avut un tată care nu a vrut să mă recunoască, dar care și-a putut permite să-mi asigure o creștere decentă.

Oh, papa, se gîndi ea. Și mama. Ei care revărsaseră asupra ei toată iubirea și atenția lor și îi oferiseră timp de șaisprezece ani o viață de familie fericită. Care ar fi făcut totul ca să o vadă aranjată și fericită în viață, dacă moartea nu i-ar fi luat.

– Hmm! făcu ducele de Tresham.

Ea spera ca subiectul să fie încheiat pentru totdeauna. Înfășură bine bandajul curat, dar suficient de slab pentru a nu irita inflamarea.

* Dialect londonez, mai ales din estul orașului (n.r.).

– Chiar și cu pernă, taburetul ăsta nu e destul de înalt, spuse ea. Se încruntă și se uită în jur, apoi ochi un șezlong care împodobește un colț al încăperii. Presupun că ai revărsa asupra capului meu o ploaie de pietre și foc dacă ți-aș propune să te întinzi pe ăia, spuse ea, arătând șezlongul. Ți-ai păstra toată mândria masculină rămânând în bibliotecă, dar ai putea să întinzi piciorul pe el și să-l ridici pe o pernă.

– Vrei să mă trimiți la colț, domnișoară Ingleby. Poate și cu spatele la cameră, nu?

– Bănulesc că șezlongul nu e bătut în podea, spuse ea. Presupun că ar putea fi mutat într-un loc mai convenabil pentru tine. Aproape de șemineu, poate?

– La dracu' cu șemineul, spuse el. Pune să fie mutat aproape de fereastră. Cheamă pe cineva mult mai zdravăn decît tine. Nu vreau să fiu răspunzător dacă îți disloci șira spinării, chiar dacă în asta ar fi o justiție poetică. Lîngă polița căminului e un clopoțel cu cordon. Trage de el.

Un lacheu mută șezlongul la lumina ferestrei. Însă ducele se sprijini de umărul lui Jane ca să țopăie de la fotoliu pînă la șezlong. Desigur, refuzase scurt să se lase cărat.

– Blestemată să fii! spuse el cînd Jane sugerase acest lucru. La mormînt am să fiu cărat, domnișoară Ingleby. Pînă atunci am să mă mut singur din loc în loc, chiar dacă va trebui să apelez la puțin ajutor.

– Întotdeauna ai fost atît de încăpățînat? întrebă Jane în timp ce lacheul se holba la ea cu gura căscată, de parcă se aștepta să fie lovită de un fulger chiar în clipa următoare.

– Eu sînt un Dudley, spuse ca o explicație ducele de Tresham. Noi sîntem un neam încăpățînat din clipa concepției. Pruncii Dudley au reputația de a-și lovi mamele cu picioarele în pîntece cu o ferocitate neobișnuită și de a le provoca mari suferințe cînd vin pe lume. Și ăsta e doar începutul.

Încerca s-o șocheze, își dădu seama Jane. Se uita atent la ea cu ochii lui negri care, descoperise ea, de aproape erau de fapt de un căprui foarte închis. Prost om! Ea asistasese la nașterea multor copii încă de la vârsta de paisprezece ani. Mama ei o crescuse în credința că munca făcea parte integrantă dintr-o viață de privilegii.

El păru să se simtă mai bine o dată instalat și cu piciorul pe pernă. Jane rămase în spate, așteptînd să i se spună că era liberă sau măcar să fie trimisă la menajeră pentru alte ordine. Lacheul fusese deja expediat. Însă ducele se uita la ea gînditor.

– Ei bine, domnișoară Ingleby, cum ai de gînd să mă distrezi în următoarele trei săptămîni?

Pe Jane o străbătu un fior de panică. Bărbatul ăsta era invalid și, în plus, în glasul lui nu răsunase nici o notă aluzivă. Însă ea avea motive întemeiate să nu aibă încredere în domnil care se plictiseau.

Ușa bibliotecii se deschise, scutind-o de un răspuns. Nu se deschise încet, cum te-ai fi așteptat să facă valetul sau domnul Quincy. De fapt, deschiderea nu fu precedată nici măcar de o bătaie respectuoasă. Ușa fu dată la perete, lovindu-se cu zgomot de bibliotecă din spatele ei. O doamnă intră cu pași mari.

Jane se simți cuprinsă de panică. Era o doamnă tînără și extraordinar de elegantă, chiar dacă n-ar fi primit niciodată nota maximă pentru bun-gust. Jane nu o recunoscuse, dar chiar și așa, în clipa aceea înțelese perfect ce nebunie făcuse venind aici. Dacă musafira ar fi fost anunțată, ar fi putut să plece pe furiș, fără să fie văzută. Însă așa, nu-i rămînea decît să stea acolo locului sau, în cel mai bun caz, să se retragă cîțiva pași în speranța de a se topi în umbra draperiei de la fereastra din stînga.

Tînăra doamnă intră în cameră ca o furtună.

– Cred că am dat instrucțiuni să nu fiu deranjat în dimineața asta, murmură ducele.

Însă musafira înaintă, neabătută.

– Tresham! exclamă ea. Trăiești! N-aș fi crezut pînă n-aș fi văzut cu ochii mei. Dacă ai fi știut prin ce-am trecut eu ieri, n-ai fi făcut-o niciodată. Heyward a șters-o la Cameră azi-dimineață, ceea ce e supărător din partea lui cînd eu sînt cu nervii la pămînt. Declar că n-am închis un ochi noaptea trecută. A fost extrem de nesportiv din partea lordului Oliver să tragă în tine, trebuie să o spun. Dacă lady Oliver a fost suficient de indiscretă ca să-l lase să descopere că ea e ultimul tău amor, și dacă el e destul de prost să se declare încornorat în fața lumii întregi printr-o asemenea provocare publică – și mai ales în Hyde Park –, atunci el e cel care trebuia împușcat. Dar se spune că tu ai tras glonțul în aer, fapt care dovedește că ești un gentleman desăvîrșit. Nu primea decît ceea ce merita dacă îl omorai. Dar, firește, atunci ai fi fost spînzurat, mă rog, dacă nu erai duce. Ai fi fost nevoit să fugi în Franța, iar Heyward ar fi avut destul tupeu ca să-mi spună că mă ia la Paris să te vizitez acolo. Deși toată lumea știe că este cel mai elegant loc. Uneori mă întreb de ce m-am măritat cu el.

Ducele de Tresham se ținea de cap cu o mîină. Ridică mîina liberă, cînd tînăra doamnă se opri să-și tragă răsufierea.

– Te-ai măritat cu el, Angeline, pentru că ți-a căzut cu tronc, și era conte, și aproape la fel de înstărit ca mine. Dar mai ales pentru că ți-a căzut cu tronc.

– Da. Ea zîmbi și atunci se înfățișă ca o tînăra extrem de drăguță, în ciuda asemănării cu ducele. Chiar așa, nu? Cum te simți, Tresham?

– În afară de un picior care zvîcnește și un cap de zece

ori mai mare pentru gîtul meu, formidabil de bine, mulțumesc. la loc, Angeline.

Ultimele vorbe fură rostite foarte ironic – ea se așezase deja pe un scaun, aproape de șezlong.

– Cînd am să plec, am să las instrucțiuni să nu fie lăsat nimeni să intre la tine, în afară de cei din familie, spuse ea. Cu siguranță că n-ai nevoie de musafiri care să-ți împueze capul cu vorbăria lor, bietul de tine.

– Acum, spuse el, și Jane îl văzu ridicînd monoculul la ochi și pîrînd brusc să aibă dureri și mai mari. Boneta asta e respingătoare. Galben muștar? Cu nuanța aia bizară de roz? Dacă aveai de gînd s-o porți săptămîna viitoare la micul dejun venețian de la lady Lovatt, mă simt extrem de ușurat informîndu-te că n-am să pot să te însoțesc.

Însă tînăra doamnă continuă, aplecîndu-se și ignorînd părerea despre gustul ei în materie de bonete:

– Heyward mi-a spus că lordul Oliver le spune tuturor că nu e mulțumit că n-ai încercat să-l omori. Îți imaginezi o asemenea tîmpenie? Nici frații lui lady Oliver nu sînt mulțumiți, și știi cum sînt ei. Deși, am înțeles, nici unul dintre ei n-a fost de față, ei spun că te-ai mișcat ca un laș și l-ai împiedicat pe lordul Oliver să te ucidă. Dar dacă te vor provoca, pur și simplu să nu accepți. Gîndește-te la nervii mei.

– În momentul de față mă preocupă ai mei, Angeline, o liniști el.

– Ei bine, poate îți va face plăcere să știi că tot orașul vorbește despre tine, zise ea. Ce grozav din partea ta că te-ai întors *călare* acasă, Tresham, deși erai împușcat în picior. Aș fi vrut să fiu acolo să văd. Cel puțin ai abătut discuțiile de la plictisitoare poveste Hailsham și de la afacerea din Cornwall. E adevărat că o cerșetoare a țipat și ți-a distras atenția?

– Nu chiar o cerșetoare, spuse el. Uite-o acolo lângă draperie. Fă cunoștință cu domnișoara Ingleby.

Lady Heyward se răsuci pe scaun și se uită uimită la Jane. Era clar că nu observase că mai era cineva în cameră în afară de ea și de fratele ei. Nu că draperia ar fi ținut loc de ascunzătoare adevărată, dar Jane era îmbrăcată ca o servitoare. Faptul că îmbrăcămintea o făcea practic invizibilă, o liniști oarecum pe Jane.

– Tu, fată? Întrebă lady Heyward cu o aroganță care o făcu să semene și mai mult cu ducele. Nu putea să fie mai mare ca ea decât cu un an sau doi, estimează Jane. De ce stai acolo? N-ai pus să fie snopită în bătaie, Tresham?

– E infirmiera mea, spuse el. Și preferă să i se spună domnișoara Ingleby decât fată. Glasul lui avea o blîndețe înșelătoare.

– Chiar așa? Uimirea de pe fața tinerei doamne spori. Ce ciudat! Dar trebuie să fug. Trebuia să mă întîlnesc cu Martha Griddles la bibliotecă acum douăzeci de minute. Dar mai întîi am venit aici să te asigur de tot sprijinul meu.

– Pentru ce sînt surorile? murmură Altea sa.

– Exact. Se aplecă asupra lui și depuse un sărut în aerul din vecinătatea obrazului său stîng. Probabil că Ferdie va trece mai tîrziu pe la tine. Era turbat de furie din cauză că frații lui lady Oliver încercau ieri să te dezonzoreze. Era pornit să-i provoace el însuși la duel pe fiecare dintre ei. Dar Heyward a afirmat că s-a făcut doar de rîs – sînt chiar cuvintele lui, jur, Tresham. El nu înțelege cum e cu temperamentul familiei Dudley.

Oftă și ieși din cameră la fel de brusc cum intrase, lăsînd ușa deschisă în urma ei.

Jane rămase pe loc. Îi era frig și se simțea singură și înspăimîntată.

Care erau bîrfele de salon la care se referise în treacăt sora ducelui de Tresham? *Cel puțin ai abătut discuțiile de la... afacerea aia din Cornwall.*

Care afacere din Cornwall?

– Cred că e nevoie de sticla cu coniac, domnișoară Ingleby, spuse ducele. Du-te și adu-o.

– Da, Alteță, zise Jane, nicidecum dispusă să comenteze.

4

Lordul Ferdinand Dudley sosi la mai puțin de o oră după plecarea lui lady Heyward. Și el trînti ușa de la bibliotecă așa cum făcuse ea și intră în cameră neanunțat.

Jocelyn gemu și își dori să nu fi expediat sticla de coniac de îndată ce dăduse cu ochii de ea. Tocmai terminase o ceașcă de ciocolată fierbinte care, îi spusese Jane Ingleby, avea să-i liniștească stomacul și să-i aline durerea de cap. Ciocolata nu-și făcuse încă nici unul din efectele dorite.

Ea se topi iarăși în umbra draperiei, remarcă el.

– Dracu' s-o ia de treabă! spuse în loc de salut fratele lui mai mic. Morocănosul ăia bătrîn a încercat să mă împiedice să intru aici, Tresham. Îți imaginezi una ca asta? De unde au servitorii asemenea ideii trăsnite?

– De obicei de la stăpînii lor, spuse Jocelyn.

– Doamne Sfintel! Fratele lui se opri în loc. Chiar faci pe invalidul. Mama obișnuia să încezească pe fotoliul ăsta ori de cîte ori dansa sau juca trei nopți la rînd cărți și își închipuia că e la ușa morții. Zvonul nu are nici o acoperire, nu-i așa?

– De regulă, nu, spuse leneș Jocelyn. La care zvon anume te referi?

– Că n-ai să mai mergi niciodată, spuse fratele său, aruncându-se pe scaunul pe care stătuse Angeline. Că a trebuit să-l dobori pe bătrînul Raikes la podea ca să-l împiedici să-ți reteze piciorul. Cîstit, Jocelyn, doctorii din ziua de azi preferă să scoată ferăstrăul din geantă decît să sape după un glonț.

– Poți să stai liniștit, ieri nu-mi ardea să dau cu nimeni de pămînt în afară, poate, de imbecilul ăia de chirurg pe care l-a adus Oliver în Hyde Park. Raikes și-a făcut treaba admirabil și este sigur că am să merg din nou.

– Exact ce am spus eu, zise Ferdinand, zîmbindu-i cu toată fața. E în registrul de pariuri de la White's. Am făcut prinsoare pe cincizeci de lire că, într-o lună, ai să valsezi la Almack's.

– Ai să pierzi. Jocelyn își duse monoculul la ochi. Eu nu valsez niciodată. Și nu mă arăt niciodată la Almack's. Toate mamele ar presupune pe loc că sînt dispus să mă însor. Cînd ai de gînd să-l concediezi pe amărîtul ăia de valet al tău, Ferdinand, și să angajezi pe cineva care să se poată abține de la a-ți tăia beregata de fiecare dată cînd te bărbierește?

Fratele lui atinse cu vîrfurile degetelor o mică tăietură de sub bărbie.

– Oh, asta! spuse el. E vina mea, Tresham. Am întors capul fără să-l avertizez. Frații Forbes îți vor sîngele. Trei dintre ei sînt în oraș.

Da, era de așteptat. Frații lui lady Oliver aveau o reputație de scandalagii tot atît de rea ca a lui, gîndi Jocelyn. Și cum lady Oliver era singura soră între cinci frați, ei erau mai mult decît protectori față de ea, chiar și acum, la trei ani după căsătoria ei cu lordul Oliver.

– Atunci vor trebui să vină și să-l ia, spuse Jocelyn. N-o să le fie deloc greu, întrucât se pare că valetul meu lasă să intre în casa mea pe oricine binevoiește să urce treptele și să bată la ușă.

– Oh, ascultă! protestă Ferdinand îndurerat. Eu nu-s oricine, Tresham. Și protestez că nu mi-ai cerut să fiu secundul tău sau că nici nu m-ai informat că o să aibă loc un duel. Apropo, e adevărat că tot scandalul ăsta a fost provocat de o servitoare? Brougham spune că a intrat ca o furtună în casă după tine și te-a urmărit pînă în dormitor, făcîndu-te de două parale că îți pierde slujba? Chicoti. Eu aș spune că e o poveste fantasmagorică, totuși una al naibii de bună.

– Stă acolo lîngă draperie, spuse Jocelyn, dînd din cap în direcția infirmierei sale, care rămăsese ca o statuie încă de la sosirea fratelui său.

– Nu mai spune! Ferdinand sări în picioare și se uită la ea cu cel mai adînc interes. Ce dracu' caută ea aici? Să știi, fată, nu e de nasul tău să te amesteci într-o problemă de onoare. Asta e treabă de domni. Puteai să provoci moartea lui Tresham, și atunci poți fi sigură că ai fi fost spînzurată.

Se uită la Ferdinand cum se uită de obicei la mine, observă Jocelyn. Recunoștea semnele – îndreptarea și mai accentuată a umerilor deja drepti, subțierea buzelor, privirea foarte directă. Așteptă cu o anumită plăcere ca ea să vorbească.

– Dacă ar fi fost ucis, spuse ea, ar fi fost de glonțul omului cu care se duela. Și e o prostie să numești o astfel de întîlnire problemă de onoare. Totuși, aveți dreptate s-o numiți o treabă de domni. Femeile au mult mai multă minte.

Lordul Ferdinand părea aproape comic, stînjenit în timp ce încasa muștrului de la servitoarea hidos îmbrăcată.

– Vezi tu, Ferdinand, a venit echipată cu o minte și o limbă cu două tăișuri, explică Jocelyn cu o plictiseală studiată.

– Măi să fie! Fratele lui întoarse capul și se uită uluit la el. Ce naiba caută aici?

– Conan nu ți-a spus toată povestea? Întrebă Jocelyn. Am angajat-o ca infirmieră. Nu văd de ce restul servitorilor mei să-mi suporte nervii în următoarele trei săptămîni cît sînt întemnițat în propria-mi casă.

– Dracu' s-o ia de treabă! spuse fratele său. Credeam că Brougham glumește.

– Nu, nu. Jocelyn dădu nepăsător din mîină. Ți-o prezint pe Jane Ingleby, Ferdinand. Dar ai grijă dacă o fi nevoie să i te adresezi iar. Ea insistă să i se spună *domnișoara Ingleby*, nu *Jane* sau *fată*. Lucru pe care l-am acceptat fiindcă ea nu-mi mai spune nicicum și a început să mi se adreseze din cînd în cînd cu *Alteța ta*. Fratele meu mai mic, lordul Ferdinand Dudley, domnișoara Ingley.

Se aștepta oarecum ca ea să facă o reverență. Se aștepta oarecum ca fratele său să explodeze. Cert este că i se întîmpla pentru prima dată să fie prezentat unei servitoare.

Jane Ingleby înclină grațios capul, iar Ferdinand roși și îi făcu o mică plecăciune stîngace, arătînd de-a dreptul stînjenit.

– Ascultă, Tresham, rana aia te-a tîmpit? spuse el.

– Parcă tocmai te pregăteai să-ți lei rămas-bun, Ferdinand, nu-i așa? Să-ți dau un sfat, amice, deși nu știu de ce îmi răcesc gura, fiindcă un Dudley nu primește sfaturi. Lasă-i pe frații Forbes în seama mea. Ei cu mine au ce au, nu cu tine.

– Dracu' să-i ia de tîlhari și de gangsteri! se zbîrli fratele lui. Mai bine și-ar găsi de treabă dîndu-i surorii lor cîteva scatoalce bune. Nu știu cum ai putut să te încurci tocmai cu stricata aia. Eu...

– Destul! replică sec Jocelyn. Este aici... Era pe cale să spună că este o doamnă de față, dar se opri la timp. N-am de ce să-ți dau seama de treburile mele. Acum întinde-o ca un băiat cuminte și trimite-mi-l pe Hawkins. Intenționez să-l fac să priceapă că siujba lui în casa asta va depinde pe viitor de cât de hotărât e să nu mai lase pe nimeni să-mi treacă pragul pe tot restul zilei de azi. Tare m-ar mira să nu-mi plesnească pînă diseară capul și să nu mi se împrăstie pe cărți.

Lordul Ferdinand pleacă și, după un minut sau două, în bibliotecă intră valetul cu un aer temător.

– Îmi cer scuze, Alteță... Începu el, dar Jocelyn îl întrerupse ridicînd mîna.

– Am să admit că probabil ar fi fost nevoie de un întreg regiment de soldați căliți și o baterie de artilerie ca să-i ții la distanță pe lordul Ferdinand și pe lady Heyward cînd ei erau hotărîți să intre. Dar azi nu mai intră nimeni, Hawkins. Nici chiar însuși prințul regent, dacă ar binevoi să vină. S-a înțeles, Hawkins?

– Da, Alteță. Valetul se înclină respectuos și se retrase, închizînd ușa în urma lui.

Jocelyn oftă zgomotos.

– Și-acum, domnișoară Ingleby, vino și așază-te aici și spune-mi cum ai de gînd să mă distrezi în următoarele trei săptămîni. Ai avut tot timpul să te gîndești la un răspuns.

– Da, știu aproape toate jocurile de cărți obișnuite, dar nu joc pe bani, răspunse Jane la întrebare. Părinții ei instituiseră o regulă – în casa lor nu se juca pe mize mai mari de cîțiva peni. În plus, n-am bani ca să joc, adăugă ea. Și aș spune că n-ai găsi nici o plăcere într-o partidă în care miza nu e mare.

– Sînt încîntat că presupui că mă cunoști atît de bine, spuse el. Șah joci?

– Nu, răspunse Jane clătînd din cap. Tatăl ei juca șah, dar el avea niște idei ciudate despre femei. Șahul era un joc de bărbați, îi spunea el cu o indulgență drăgăstoasă ori de cîte ori îl ruga să o învețe jocul. Refuzul lui o făcea să vrea și mai mult să știe să joace. N-am învățat.

Se uită la ea gînditor.

– Presupun că nu citești, spuse el.

– Firește că citesc. O credea chiar total ignorantă? Își aminti prea tîrziu cine se presupunea că este ea.

– Ah, firește, repetă el moale, mijind ochii. Și știi și să scrii frumos, aș spune. Ce fel de orfelinat era ăla, domnișoară Ingleby?

– Ți-am spus. Unul superior.

Se uită intens la ea, dar nu continuă subiectul.

– Și ce alte talente mai ai ca să mă distrezi? Întrebă el.

– Este o treabă de infirmieră să te distreze?

– Treaba infirmierei mele este exact ce spun eu că e. Ochii lui o măsurară din cap pînă în picioare de parcă o dezbrăcau. Privirea aia era mai mult decît tulburătoare. La urma urmei, n-o să-ți ia douăzeci și patru de ore pe zi să-mi schimbi bandajul și să-mi pui piciorul pe pernă, nu-i așa?

– Da, Alteță, recunosc eu ea.

– Totuși, mănînci și trăiești pe cheltuiala mea. Și cred că-ți dau o leafă destul de frumoasă. Îmi refuzi puțină distracție?

– Cred că te vei plictisi curînd cu ceea ce am eu de oferit, spuse ea. .

El schiță un zîmbet care, în loc să-i îndulcească expresia, reuși doar să-l facă să arate ca un animal de pradă.

– Vom vedea, hotărî el. Scoate-ți boneta aia, domnișoară

Ingleby. Mă supără. Este cumplit de hidoasă și te îmbătrânește cu cel puțin zece ani. Câți ani ai?

– Nu cred că vârsta mea te privește, Alteță. Și prefer să port bonetă în timpul orelor de serviciu.

– Serios? El deveni dintr-o dată arrogant și nu puțin înspăimântător cu sprâncenele înălțate. Când vorbi din nou, glasul lui era mai blînd. Scoate-o.

Sfidarea părea inutilă. În definitiv, pînă ieri nu purtase niciodată bonetă. I se păruse o deghizare, ceva sub care putea să se ascundă măcar parțial. Nu ignora faptul că părul era trăsătura ei distinctivă. Fără tragere de inimă, dezlegă funda de sub bărbie și își scoase boneta. Rămase cu ea în poală, ținînd-o cu ambele mîini, în timp ce ochii lui erau ațintiți asupra părului ei.

– S-ar putea spune că e aureola care te încoronează, domnișoară Ingleby. Mai ales, aș zice, cînd nu e împletit și răsucit fără milă. Asta ridică întrebarea de ce erai atît de hotărîtă să-l ascunzi. Ți-e frică de mine și de reputația mea?

– Nu știu ce reputație ai, răspunse ea. Deși n-ar fi fost nevoie de o imaginație ieșită din comun ca să-și închipuie.

– Ieri am fost provocat la duel pentru că am avut, ăă, *relații* cu o doamnă măritată. Nu a fost primul duel în care am fost implicat. Sînt cunoscut ca un bărbat periculos, fără principii.

– Și te mîndrești cu asta? întrebă ea, ridicînd din sprîncene.

Colțurile gurii lui zvîcniră, dar era imposibil de spus dacă de mînie sau de amuzament.

– Ba am cîteva principii. N-am siluit niciodată o servitoare. Nici n-am tăbărit pe vreo femeie aflată sub acoperișul meu. Nici nu m-am culcat cu vreuna împotriva voinței ei. Asta te liniștește?

– Categorie, răspunse ea.

– Dar aş da orice să te văd cu părul lăsat pe umeri, spuse el încetișor, pe un ton care îl făcea tot atât de periculos precum se descrisese.

„Liliputanii foiau pe tot Muntele Om, ținându-l la pământ cu mare ingeniozitate.”

Îi citea *Călătoriile lui Gulliver*, o carte la care el nu prea putea obiecta dat fiind că lăsase la alegerea ei ce să-i citească. Ea umbiase prin rafturile bibliotecii o jumătate de oră, uitându-se și scofînd din cînd în cînd o carte și răsfoind-o. Mînuia cărțile cu respect, de parcă le iubea. În cele din urmă se întorsese spre el și îi arătase cartea pe care o citea acum.

– Asta? Întrebare ea. *Călătoriile lui Gulliver*? E una din cărțile pe care mi-am promis mereu că am să le citesc.

– Cum vrei, răspunse el, ridicînd din umeri. Putea foarte bine să citească și el, dar nu voia să fie singur. Nu se omorîse niciodată după propria sa companie sau, dacă nu niciodată, în ultimii zece ani sigur.

Pe măsură ce ziua înainta, adevărata natură a chinului său îi devenea tot mai clară, provocîndu-i o mare iritare. El era un bărbat energic, fără astîmpăr, zilnic implicat într-o duzină de activități, dintre care majoritatea presupuneau exercițiu fizic, precum călărie și box și scrimă și – da – chiar și dans, deși niciodată vals, și niciodată în cel mai insipid dintre localuri, Almack's. Și a face dragoste era o activitate preferată, desigur, și asta putea să fie cel mai energic exercițiu fizic dintre toate.

Acum, vreme de trei săptămîni, dacă va putea să îndure tortura atîta timp, va trebui să rămînă inactiv, avînd drept companie doar rudele și prietenii veniți în vizită. Și pe năzuroasa și arțăgoasa Jane Ingleby, firește. Și durerea.

Încercase să uite concediindu-și infirmiera și petrecînd după-amiaza cu Michael Quincy. Rapoartele lunare de la Acton Park, domeniul său, sosiseră în dimineața aceea. Întotdeauna fusese conștiincios în legătură cu aceste rapoarte, dar niciodată nu le cercetase cu atîta atenție, pînă la cel mai mic detaliu.

Dar seara amenința să fie interminabilă. Noaptea erau perioada cea mai plină a vieții lui, care se scurgea după un tipar anume, mai întîi la teatru, la operă, la vreun bal sau la o serată mondenă care promitea să atragă mulțimea cea mai mare, iar apoi într-unul din cluburile lui sau în pat, dacă sportul oferit acolo părea să merite sacrificarea unei nopți cu prietenii lui de parte bărbătească.

– Dorești să continui? Jane Ingleby se oprise și ridicase privirea din carte.

– Da, da. Flutură o mîină în direcția ei și ea coborî privirea și reluă lectura.

Spatele ei, observă el, nu atîngea speteaza scaunului. Și totuși părea degajată, dar și grațioasă. Citea bine, nici prea repede, nici prea rar, nici monoton, nici exagerat teatral. Avea un glas fermecător de dulce, cultivat. Genele lungi îi umbreau obrăjii în timp ce se uita în cartea pe care o ținea cu ambele mîini aproape în poală. Avea un gît lung, ca de lebedă în eleganța lui.

Părul ei era de aur pur. Se străduise să-i ascundă splendoarea împletindu-l sever, dar nu ar fi reușit decît s-ar fi ras în cap. Pe parcursul dimineții remarcase frumusețea chipului și a ochilor ei. Dar numai cînd își scosese boneta descoperise ce mult întrecea realitatea bănuiala lui crescîndă cum că era o femeie extraordinar de frumoasă.

O urmărea în timp ce citea și își freca apăsător palma dreaptă de coapsă, ca pentru a îndepărta durerea din pulpă.

Ea era o servitoare, o slugă de sub acoperișul lui, și fără doar și poate o femeie virtuoasă. Însă tare ar fi vrut să vadă părul ăla liber, fără agrafe și cozi răsucite.

N-ar fi avut nimic împotrivă nici s-o vadă fără rochia ei îngrozitoare, lăleie, și orice mai avea sub ea.

Oftă, iar ea se opri din citit și ridică iarăși privirea.

– Ai vrea să te duci la culcare acum? Îl întrebă.

În ciuda cuvintelor, glasul ei nu sugera nici cea mai vagă aluzie.

El se uită la ceasul de pe polița căminului. Doamne sfinte, nu era nici zece! Seara abia începuse. Răspunse brutal:

– Cum nici compania ta, nici a lui Gulliver nu sînt deosebit de sclipitoare, cred că asta e cea mai bună opțiune a mea. Mă întreb dacă apreciezi cît de jos am ajuns.

În dimineața următoare Jane descoperi că o noapte de somn fără alcool sau laudanum nu îmbunătățise starea de spirit a ducelui de Tresham. Sosise doctorul, și ea fusese chemată din bucătărie, de la micul dejun, în dormitorul ducelui.

– Nu te-ai găbit deloc, spuse el în loc de salut cînd ea intră în cameră, după ce bătuse la ușă, la mai puțin de un minut după ce fusese chemată. Presupun că erai ocupată să-mi mănînci și urechile.

– Terminasem micul dejun, mulțumesc, Alteță, spuse ea. Bună dimineața, domnule doctor Raikes.

– Bună dimineața, doamnă. Doctorul înclină politicos capul.

– *Scoate-ți monstruozitatea aia!* porunci ducele, arătînd spre boneta lui Jane. Dacă mai dau o dată cu ochii de ea, o fac bucăți cu mîna mea.

Jane își scoase boneta, o împături cu grijă și o puse în buzunarul rochiei.

Stăpînul ei se întoarse spre doctor.

– Domnișoara Ingleby a schimbat bandajul și a spălat rana, spuse el, aparent ca răspuns la o întrebare ce îi fusese pusă înainte de sosirea ei.

– Ai făcut o treabă admirabilă, spuse doctorul. Nu e nici urmă de infecție. Ai o anumită experiență în îngrijirea bolnavilor, nu-i așa?

– Da, domnule, puțină, recunosc Jane.

– Aș zice că le dădea purgative cu lingura afurisiților de orfani cînd mîncau prea mult, bombăni nervos ducele. Iar eu nu sînt *bolnav*. Am o gaură în picior. Cred că mișcarea mi-ar face mai bine decît cocoloșeala. Am de gînd să fac mișcare.

Doctorul Raikes păru îngrozit.

– Cu tot respectul cuvenit, Alteța, te sfătuiesc insistînd să nu faci așa ceva, spuse el. Înainte de a le folosi, mușchii și tendoanele afectate trebuie să se vindece.

Ducele îl înjură.

– Cred că îi datorezi scuze doctorului Raikes, zise Jane. El nu face decît să-și spună părerea de profesionist, pentru care l-ai chemat și îl plătești. Nu există nici o justificare pentru o asemenea grosolănie.

Ambii bărbați se uitară la ea uimiți. Apoi ea tresări alarmată cînd Alteța sa azvîrli capul pe spate și izbucni într-un rîs zgomotos.

– Trebuie că o așchie din glonțul din piciorul meu a zburat în sus și mi s-a înfipt în creier, Raikes, spuse el. Îți vine să crezi că am îndurat chestia asta o zi întreagă fără să-i pun capăt?

Era clar că doctorul Raikes nu putea să creadă.

– Sînt sigur că Alteța sa nu-mi datorează nici o scuză, doamnă, se grăbi el să spună. E de înțeles că rana l-a făcut să fie tare nervos.

Dar nici în ruptul capului Jane nu putea lăsa lucrurile așa.

– Asta nu-l scuză că a vorbit urît. Mai ales cu un subordonat.

– Raikes, dacă m-aș putea lăsa în genunchi într-o umilă părere de rău pentru vorbele mele, poate că aș face-o, spuse morocănos ducele. Dar n-am voie să fac eforturi, nu-i așa?

– Într-adevăr, Alteță, n-ai voie.

Doctorul, care terminase de schimbat bandajul de la piciorul ducelui, părea de-a dreptul fisticit.

Era numai vina ei, firește, gîndi Jane. Crescuse într-o casă de oameni luminați, în care servitorii erau tratați invariabil ca niște oameni, și în care politețea față de ceilalți era o vîrtute înnăscută. Trebura să învețe să-și țină gura dacă voia să mai aibă șansa de a cîștiga leafa pe trel săptămîni ca s-o ia cu ea în necunoscutul de după aceea.

Ducele de Tresham se lăsă cărat la parter, nu înainte de a o fi expediat pe Jane și de a-i fi ordonat să nu se arate pînă o va chema el. Chemarea veni o jumătate de oră mai tîrziu. Azi era în salonul de la parter, întins pe o canapea.

– În dimineața asta capul pare să-mi fi revenit la mărimea normală, spuse el. Vei fi încîntată să afli că n-ai să mai fii chemată mult ca să-ți folosești considerabilele resurse spre a mă distra. I-am dat permisiunea lui Hawkins să lase să intre în casă toți vizitatorii care ar putea să vină, în limitele bunului-simț, desigur. Are instrucțiuni exprese să nu primească nici o ajutoare de modistă sau pe altcineva de teapa ei care ar bate la ușă.

La gîndul vizitatorilor, stomacul lui Jane se strînse.

– Mă voi retrace, Alteță, ori de cîte ori va veni cineva.

– Serios? Miji ochii. De ce?

– Presupun că, în majoritate, vor veni domni. Prezența mea n-ar face decît să stînjenească conversația.

El rînji brusc, transformîndu-se complet într-un domn care părea și ștregar, și mult mai tînăr ca de obicei.

– Domnișoară Ingleby, cred cu adevărat că ești o ființă pudică, spuse el.

– Da, Alteță, sînt, recunosc eu.

– Du-te și adu perna aia din bibliotecă, îi ordonă el. Și pune-mi-o sub picior.

– Să știi că ai putea să spui din cînd în cînd te rog, zise ea îndreptîndu-se către ușă.

– Aș putea, replică el. Sau nu. Eu sînt cel care comandă. De ce să pretind că sînt doar rugăminti?

– Poate de dragul respectului de sine, replică, uitîndu-se în urmă. Poate din respect față de sentimentele celorlalți. Cei mai mulți oameni răspund mai prompt la o rugămintă decît la un ordin.

– Și totuși, domnișoară Ingleby, spuse el moale, se pare că ești pe cale să-mi îndeplinești ordinul.

– Cu inima răzvrătită, mai zise ea, ieșind din cameră înainte ca el să apuce să aibă ultimul cuvînt.

Două minute mai tîrziu se întoarse cu perna, traversă camera fără o vorbă și, fără să se uite la el, i-o așeză cu grijă sub picior. Mai devreme, în dormitorul lui, observase că umflătura se retrăsese. Dar mai observase și obiceiul lui de a-și freca partea interioară a coapselor și a strînge din dinți din cînd în cînd, semne sigure că avea dureri mari. Dar fiind un bărbat mîndru, firește că nu era de așteptat să recunoască.

– Dacă n-ar fi linia subțire a buzelor tale, n-aș ști că n-ai pentru mine pic de milă, domnișoară Ingleby. Mă așteptam să-mi smucești piciorul și să-l trîntești pe pernă. Eram pregătit să mă confrunt cu o astfel de manifestare de temperament. Acum m-ai lipsit de prilejul de a rosti punerea la punct repetată cu grijă.

– M-ai angajat ca infirmieră, Alteță, îi aminti ea. Trebuie să-ți aduc alinare, nu să-ți fac rău pentru propria-mi plăcere. În plus, dacă mă indignează ceva, am vocabularul cu care să-mi exprim indignarea. N-am nevoie să recurg la violență.

Ceea ce era o minciună sfruntată, gândi ea chiar în timp ce cuvintele îi ieșeau de pe buze. Preț de o clipă i se făcu frig și greață, și stomacul i se strînse de senzația de panică, obișnuită acum.

– Îți mulțumesc că ai adus perna, domnișoară Ingleby, spuse moale ducele.

Asta o reduse la tăcere.

– Cred că aproape am reușit să-ți smulg un zîmbet, spuse el. Zîmbești vreodată?

– Când mă amuză ceva sau sînt fericită, Alteță, răspunse ea.

– Iar în compania mea nu ești nici una, nici alta. Trebuie că mi-am pierdut măiestria. Sînt recunoscut ca un bărbat foarte priceput la a amuza și încînta femeile, să știi.

Pîna să rostească aceste vorbe și să se uite la ea cu acea caracteristică mijire a ochilor, virilitatea lui fusese pentru ea, în mare măsură, ceva teoretic. Dintr-o dată, însă, încetă să fie teoretică. Simți un val de dorință fizică absolut necunoscută, care îi tulbura trupul de o manieră alarmantă.

– Nu mă îndoiesc, spuse ea caustic. Dar aș zice că ai epuizat deja provizia de artă a seducției pe luna asta cu lady Oliver.

– Jane, Jane, spuse el cu blîndețe. Asta seamănă formidabil a dispreț. Du-te să-l cauți pe Quincy și adu-mi poșta de dimineață. Te rog, adăugă el în timp ce ea se îndrepta spre ușă.

Jane întoarse capul și îi zîmbi:

– Ah! exclamă el.

5

Angeline veni din nou pe la sfârșitul dimineții, escortată de data asta de Heyward, care o însoțea în scopul de a se interesa în mod politicos de sănătatea cumnatului său. Ferdinand veni înainte de plecarea lor, însă mai mult ca să vorbească despre sine decît dintr-o mare îngrijorare relativă la recuperarea fratelui său. Fusese provocat la o întrecere de cabriolete pînă la Brighton de lordul Berriwether, a cărui măiestrie la mînuirea hățurilor rivaliza doar cu cea a lui Jocelyn.

– Ai să pierzi, Ferdinand, spuse Heyward fără menajamente.

– Ai să-ți frîngi gîtul, Ferdie, și nervii mei nu-și vor reveni atît de repede după afacerea asta cu Tresham, zise și Angeline. Dar ce curajos vei arăta gonind ca vîntul pe drum! Ai de gînd să-ți comanzi o haină nouă pentru ocazia asta?

– Secretul e să dai frîu liber cailor ori de cîte ori prinzi o bucată de drum drept, dar să nu folosești prea mult biciul și să nu-ți asumi riscuri inutile la curbele strînse, ca un călăreț de circ, spuse Jocelyn. Ești renumit pentru ambele vicii, Ferdinand. Totuși, acum, că te-ai angajat, ai face bine să cîștigi. Niciodată să nu te lauzi cu ceva de la care nu mai poți da înapoi. Mai ales cînd ești un Dudley. Aș zice că te-ai lăudat.

– Mă gîndeam că poate îmi împrumuți cabrioleta ta cea nouă, Tresham, propuse ca într-o doară fratele său.

– Nu, spuse Jocelyn. Categorie nu. Mă mir că ți-ai răcit gura să mă întrebi, doar dacă nu cumva crezi că gaura din picior m-a afectat și la cap.

– Ești fratele meu, sublinie Ferdinand.

– Un frate cu un creier ce funcționează și cu o porție bunicică de bun-simț, replică Jocelyn. Roțile cabrioletei tale erau destul de rotunde când le-am văzut ultima oară. Cel care câștigă sau pierde o întrecere este mai degrabă vizitiul decât vehiculul, Ferdinand. Când o să fie întrecerea?

– Peste două săptămîni, răspunse fratele.

Drace! Adică, el nu va putea să urmărească nici măcar o parte din cursă, se gîndi Jocelyn. Oricum, nu dacă se supunea ordinelor afurisitului ăla de șarlatan, Raikes. Dar în decurs de două săptămîni, dacă mai rămînea ținut pe canapea, putea foarte bine să fie în joc chiar sănătatea lui mintală.

Jocelyn aș fi jurat că Jane Ingleby, care stătea liniștită la o oarecare distanță, îi ghicise gîndurile. O spuneau buzele ei strînse într-o linie subțire. Oare ce avea de gînd să facă? Să-l lege de pat pînă trecea și ultima zi din cele trei săptămîni?

Îi refuzase cererea de a fi scuzată cînd soseau membrii familiei. I-o refuză din nou, mai tîrziu, cînd se anunțară alți oaspeți; între timp, ea lua pe rînd scrisorile din mîna lui și le împărțea în trei teancuri, conform instrucțiunilor lui – invitații de refuzat, invitații de acceptat, și scrisori al căror răspuns trebuia dictat secretarului său. Majoritatea invitațiilor trebuia refuzate, firește, cu excepția celor legate de evenimente ceva mai îndepărtate.

– Am să te părăsesc, Alteță, spuse ea ridicîndu-se în picioare după ce Hawkins venise să anunțe sosirea mai multor prieteni de-ai lui.

– Ba nu, spuse el ridicînd din sprîncene. Ai să rămîi aici.

– Te rog, Alteță. Nu-ți sînt de nici un folos în timp ce ai companie.

Părea aproape înspăimîntată, gîndi el. Oare se aștepta ca el și prietenii săi să se dedea la o orgie colectivă cu ea? Probabil că i-ar fi dat singur liber dacă nu ar fi cerut ea să plece. Acum, doar din încăpăținare, nu putea s-o lase să plece.

– Poate că de atîta agitație am să fac o criză de nervi și am să am nevoie de ajutorul infirmierei mele, domnișoară Ingleby.

Fără îndoială că Jane ar mai fi protestat dacă ușa nu s-ar fi deschis, lăsînd să intre musafirii. Așa însă, ea se refugie în cel mai îndepărtat colț al încăperii, contopindu-se de minune cu mobilierul! Boneta îi împodobeia iarăși capul, acoperindu-i părul pînă la ultima șuviță.

Musafirii, toți cei mai apropiați prieteni ai lui, veniră în grup, aducînd cu ei multă voie bună. Conan Brougham, Pottier, Kimble, Thomas Garrick și Boris Tuttleford îl salutară zgomotos, îl întrebară retoric cum se simte, făcură haz de halatul și papucii lui, îi admirară bandajul și luară loc.

– Unde ți-e vinul roșu, Tresham? Întrebă Garrick, uitîndu-se după el.

– O să-l aducă domnișoara Ingleby, spuse Jocelyn. Infirmiera mea, domnilor, care aleargă să-mi aducă tot felul de lucruri fiindcă, de unde stau întins, nu ajung la cordonul clopoțelului. Și care mă ceartă și mă necăjește îngrozitor uneori. Domnișoară Ingleby, cere-i lui Hawkins vinul și coniacul, și pune un lacheu să aducă o tavă cu pahare. Te rog.

– Te rog, Tresh? chicoti Kimble. Un cuvînt nou în vocabularul tău?

– Ea mă face să-l spun, zise moale Jocelyn, uitîndu-se

după Jane care ieșea din cameră cu fața întoarsă de la ei. Mă ceartă când uit.

Prietenii lui hohotiră zgomotos.

– O, ia stai, spuse Tuttleford când râsul se mai domoli puțin, nu e cea care a țipat atunci, Tresham, tocmai când îl enervai pe Oliver ațintind pistolul spre nasul lui?

– A angajat-o ca infirmieră, replică Brougham, rînjind. Și a amenințat-o că o s-o facă să-i pară rău că s-a născut sau așa ceva. Îi pare rău, Tresham? Sau ție îți pare rău?

Jocelyn își făcu de lucru cu mînerul monoclului și țuguie buzele.

– Vedeți voi, are obiceiul al naibii de supărător de a răspunde, iar eu, invalid și ținut la pat și încarcerat cum sînt și cum probabil voi mai fi două săptămîni sau mai mult, am al naibii nevoie de stimulare mentală.

– Stimulare mentală! Pottier se lovi cu palma peste coapsă și hohoti de rîs, urmat de toți ceilalți. De când ai tu nevoie de o femeie pentru stimulare mentală, Tresham?

– Măi să fie! rosti Kimble. E greu să-ți imaginezi una ca asta, nu-i așa? Cum altfel te mai stimulează, Tresh? Asta e întrebarea. Ei, hai, e vremea spovedaniei.

– El are un picior imobilizat. Tuttleford rîse iarăși. Dar pun răămășag că asta nu te face cîtuși de puțin mai lent, nu-i așa, Tresham? Nu în probleme de *stimulare*. Stă ea călare? Și face ea toate mișcărilor așa încît tu să nu te miști?

De data asta, rîsetele fură de-a dreptul obscene. Erau toți în formă, și cu flece clipă se dispuneau tot mai mult.

Jocelyn își duse monoclul la ochi. Spuse liniștit:

– S-ar putea menționa în treacăt că femeia în cauză e în slujba mea și sub acoperișul meu, Tuttleford. Pînă și eu am niște norme de conduită.

– Băieți, intuiția îmi spune că faimosul duce nu se amuză, spuse Conan Brougham, mai perspicace decît ceilalți.

Ceea ce era o greșeală din partea lui, gîndi Jocelyn în clipa următoare, cînd ușa se deschise și Jane reveni ducînd o tavă cu două sticle. În urma ei venea un lacheu cu paharele. Bineînțeles că fata deveni imediat centrul atenției, ceva ce ar fi trebuit să-l amuze, așa cum e sigur că pe ea o tulbura. Însă el era doar supărat că un prieten de-al lui îl crezuse în stare de a avea prostul gust de a se distra cu propria lui servitoare.

Ea ar fi putut să încerce să scape o dată cu lacheul, dar nu o făcu. Se retrase în colțul ei cu ochii plecați. Avea boneta trasă pe frunte, mai jos ca niciodată.

Viconteles Kimble fluieră încetișor.

– O frumusețe deghizată, Tresh? murmură el, prea încet ca ea să-l poată auzi.

Kimble, cu înfățișarea lui de zeu blond, era un adevărat Don Juan și avea ochi buni. Un cunoscător ca și Jocelyn.

– Dar o servitoare, sub protecția acoperișului meu, Kimble, răspunse Jocelyn.

Prietenul său îl înțelese. Îi zîmbi și îi făcu cu ochiul. Dar el nu i-ar fi făcut avansuri indecente lui Jane Ingleby. Jocelyn se întrebă în treacăt de ce i-ar păsa.

Conversația se mută repede la alte subiecte, neputînd discuta despre Jane în prezența ei. Dar se părea că nimeni nu considera nepotrivit să discute în prezența ei despre lady Oliver care, seara trecută, la teatru, cochetase cu o armată de admiratori; despre prezența în lojă, alături de ea și de Oliver, a trei dintre frații ei; despre hotărîrea declarată a fraților de a-i cere socoteală ducelui de Tresham pentru coruperea surorii lor de îndată ce acesta va fi iar pe picioare. Despre strădania caraghioasă a lui Hailsham de a dovedi că fiul său cel mare, acum în vîrstă de nouă ani și cunoscut ca înapoiat mintal, era bastard, așa încît toate drepturile să revină celui

de-al doilea fiu, cel preferat; despre ultimele amănunte senzaționale ale scandalului din Cornwall.

– Acum se spune că Jardine a murit, spuse Brougham în legătură cu ultimul subiect. Nu și-a mai recăpătat cunoștința după atac.

– Trebuie să fi primit o lovitură în cap al naibii de puternică, adăugă Kimble. Cele mai senzaționale relatări spun că i se vedeau creierii prin păr și sînge. Zilele astea, saloanele din Londra sînt pline de femei care leșină. Ceea ce face ca viața să fie interesantă pentru aceia dintre noi care sînt destul de aproape de unele dintre ele cînd se întîmplă așa ceva. Păcat că ești infirm, Tresh. Kimble chicoti.

– Din cîte îmi amintesc eu, Jardine nu prea avea păr, spuse Pottier. Și nici prea mult creier.

– Nu și-a mai recăpătat cunoștința. Jocelyn, încercînd să-și schimbe poziția ca să oprească un val de crampe, împinse din greșeală perna pe podea. Te rog, domnișoară Ingleby, vino și pune perna la loc. Nu și-a mai recăpătat cunoștința și totuși – după cum se spune – a fost în stare să ofere o relatare perfect lucidă a atacului și a apărării lui energice și eroice. A fost în stare s-o identifice pe cea care l-a atacat și să explice de ce i-a sfărîmat capul. Ciudată inconștientă!

Jane se aplecă asupra lui și puse perna la locul potrivit, îi ridică piciorul pe pernă la fel de blînd ca întotdeauna și potrivea marginea bandajului care se răsucise în interior. Însă el observă că era albă ca varul.

Atunci mai că îi păru rău că insistase să rămînă în cameră. Era limpede că nu se simțea deloc bine în compania atîtor bărbați. Și, fără îndoială, discuția lor o stînjenea. Oricît de curajoasă se arătase în privința răniilor lui, probabil că discuția despre sînge, păr și creier fusese prea mult pentru ea.

– S-ar putea ca vestea cu privire la moartea lui să fie doar o minciună, comentă cinic Garrick, ridicându-se și turnându-și încă un pahar. S-ar putea foarte bine să-i fie pur și simplu rușine să-și arate fața după ce a recunoscut că a fost doborât de o bucată de fată venită să fure.

– Dar nu ținea ea cîte un pistol în ambele mîini? Întrebă Jocelyn. Adică, după spusele omului care nu și-a mai recăpătat cunoștința după ce ea l-a lovit în cap cu unul dintre ele? Dar gata cu prostiile astea. Ce schemă timpită e asta în care s-a băgat Ferdinand? Tocmai cu Berriwether și-a găsit să se întrecă? Cine a lansat provocarea?

– Fratele tău, spuse Conan. A făcut-o cînd Berriwether a afirmat că acum, cînd o să tirăști după tine un picior beteag, ai să-ți iei adio de la toate sporturile. A afirmat că numele Dudley n-o să mai fie niciodată rostit cu respect și admirație.

– În prezența lui Ferdinand? Jocelyn clătină din cap. Ce lipsă de înțelepciune!

– Nu, nu chiar în prezența lui, spuse prietenul său. Dar, firește, Ferdinand a aflat și a intrat ca o furtună în White's, scoțînd flăcări pe nări. O clipă am crezut că o să-l plesnească pe Berriwether peste față cu mînușa, însă nu a făcut decît să-l întrebe cît se poate de politicos care consideră el că este cel mai mare talent al său în afară de mînuirea armelor. Bineînțeles, Berriwether a spus că mînuirea hățurilor. Apoi a venit provocarea.

– Și cît a pariat Ferdinand? Întrebă Jocelyn.

– O mie de guinee, răspunse de data asta Garrick.

– Hmm! Jocelyn dădu încet din cap. Onoarea familiei valorează o mie de guinee. Măi, măi, măi!

Jane Ingleby nu mai stătea în picioare în colțul ei, observă el în treacăt. Ședea foarte dreaptă pe un taburet jos, cu spatele la cameră.

Nu se mișcă pînă cînd prietenii lui își iau rămas-bun, o oră și ceva mai tîrziu.

– Dă-mi nenorocita aia de cîrpă! Ducele de Tresham întinse poruncitor o mînă.

Jane, care stătea în picioare lîngă canapea, unde o chemase el în clipa în care ușa salonului se închisese în urma prietenilor lui, își dezlegă panglicile de sub bărbie și își scoase boneta, dar rămase cu ea în mînă.

– Ce ai de gînd să faci cu ea? Întrebă.

– Ce am de gînd să fac e să te trimit să-mi aduci cea mai ascuțită foarfecă pe care o are menajera mea. Și pe urmă am să te pun să te uiți cum tai bucățele atrocitatea asta. Ba nu. Am să te pun *pe tine* s-o tai bucățele.

– E a mea. Am dat bani pe ea. N-ai nici un drept să distrugi ce e al meu.

– Aiurea!

Și atunci, spre groaza ei, Jane știe de ce imaginea lui se înțețosase brusc. Un hohot lipsit de eleganță îi scăpă în aceeași clipă în care își dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Doamne sfinte! exclamă el, uluit. Nenorocita asta de cîrpă înseamnă chiar atît de mult pentru tine?

– E a mea! replică ea vehement, dar cu un glas lamentabil de nesigur. Am cumpărat-o acum cîteva zile. Am dat pe ea tot ce aveam. Și n-am să te las s-o faci bucățele pentru propria-ți distracție. Ești un tiran fără suflet.

În ciuda supărării și bravadei din spusele ei, plîngea, și hohotea, și sughița înfiorător. Își șterse obrajii cu boneta și îl fulgeră cu privirea.

El o studie în tăcere cîteva clipe.

– Plînsul ăsta n-are nici o legătură cu boneta, nu-i așa? spuse el în cele din urmă. Plîngi pentru că te-am silit să

rămii în cameră cu o ceată de bărbați. Ți-am rănit sensibilitatea, Jane. Aș zice că la orfelinat sexele erau separate, nu-i așa?

– Da, răspunse ea.

– Sînt istovit, spuse el brusc. Cred că am să încerc să dorm. Nu-ți cer să rămii aici să mă ascuți cum sforăi. Du-te în camera ta și rămii acolo pînă la cină. Diseară vino iar la mine.

– Da, Alteță, zise ea, întorcîndu-se să piece. Nu putea să-i spună mulțumesc, deși știa că el dădea astfel dovadă de amabilitate față de ea. Nu credea că vrea să doarmă. Pur și simplu își dăduse seama că ea avea nevoie să fie singură.

– Domnișoară Ingleby, spuse el cînd Jane ajunsese la ușă. Ea nu se uită în urmă. Nu mă mai provoca. Cît ești în slujba mea, nu vei purta bonetă.

Ea ieși în tăcere, apoi alergă pe scări către camera ei. Ajunsă acolo, închise cu grijă ușa și se aruncă pe pat. Încă mai ținea strîns boneta în mînă.

El era mort.

Sidney Jardine murise și nimeni pe lumea asta nu va crede că nu ea l-a omort.

Își înfipse mîna liberă în așternut și își îngropă fața în saltea.

Era mort.

Fusese vrednic de dispreț și ea îl urfise mai mult decît crezuse că ar putea urî pe cineva. Dar nu-i dorise moartea. Nu vrusese nici măcar să-l rănească. Fusese un simplu gest reflex de a înălța cartea aia grea, iar faptul că îl izbise în cap cu ea fusese dictat de instinctul de autoapărare, nu ceva premeditat. Doar că, volumul fiind atît de greu, nu îl putuse ridica pentru a lovi de sus în jos, ci izbise lateral, colțul ascuțit nimerindu-l în tîmplă.

El nu căzuse, ci își atinsese rana, se uitase la degetele însîngerate, rîsese, o numise vulpoaică și înaintase spre ea. Dar ea se dăduse într-o parte, el își pierduse echilibrul și se prăbușise peste șemineul de marmură, izbindu-se zgomotos cu fruntea de el, apoi rămăsese lat la podea.

Toată cumplita scenă se petrecuse în prezența mai multor martori, însă nu era de așteptat ca vreunul dintre ei să spună adevărul cu privire la ceea ce se întîmplase. Fără doar și poate, toți erau gata să jure strîmb, depunînd mărturie că fusese prinsă în timp ce fura. Aurul, brățara bătută cu pietre prețioase care ar fi dovedit că ei aveau dreptate mai era încă pe fundul bagajului ei. Toți oamenii aceia fuseseră prietenii lui Sidney. Nici unul nu fusese prietenul ei. Charles – sir Charles Fortescue, vecinul, prietenul și amoretul ei – era plecat de acasă. Oricum n-ar fi fost invitat la petrecerea aceea.

Sidney nu murise în urma căzăturii, cu toate că toți cei din încăpere l-au crezut mort. Ea fusese cea care se apropiase de el cu picioarele tremurîndu-i, cu o senzație de rău în stomac. Pulsul lui bătea regulat. Ea chemase chiar cîțiva servitori și îi pusese să-l ducă în camera lui, unde îl îngrijise ea însăși și îi spălase rănille pînă la sosirea doctorului, chemat la ordinul ei.

Însă în tot acel timp el rămăsese inconștient și atît de palid încît ea îi verificase de mai multe ori pulsul cu degete reci și tremurînde.

– Criminalii sînt spînzurați, să știi, spusese cineva din ușa dormitorului, ușor amuzat.

– De gît, pînă mor, adăugase alt glas, cu o sadică voluptate.

Noaptea, Jane fugise, luînd cu ea doar atîtea lucruri cît să ajungă la Londra cu diligența – și brățara firește, și banii

pe care îi găsisse în biroul contelui. Fugise nu pentru că credea că Sidney va muri și ea va fi acuzată că îl omorîse. Fugise pentru că... oh, din mai multe motive.

Se simțise foarte singură. Contele, vărul și succesorul tatălui său, și contesa plecaseră la o petrecere de sfîrșit de săptămîină. Oricum, nu se omorau cu dragostea față de ea. La Candleford nu era nimeni spre care să se întoarcă în nefericirea ei. Iar Charles nu era acasă. Plecase într-o vizită prelungită la sora lui mai mare, în Somersetshire.

Jane fugise la Londra. La început nu se gîndise să se ascundă, ci numai să ajungă la cineva care să manifeste înțelegere și bunăvoință față de ea. Se dusesse acasă la lady Webb, în Portland Place. Lady Webb fusese cea mai bună prietenă a mamei sale încă de cînd își făcuseră împreună ieșirea în societate, fete fiind. Venise deseori în vizită la Candleford. Era nașa lui Jane. Jane îi spunea mătușa Harriet. Însă lady Webb plecase de acasă și nu era de așteptat să se întoarcă prea curînd.

Erau mai mult de trei săptămîni de cînd Jane trăia paralizată de groază, înapăimîntată că Sidney murise, înapăimîntată că va fi acuzată de moartea lui, înapăimîntată că poliția o va căuta. Desigur, vor afla că venise la Londra. Nu făcuse nimic pentru a-și șterge urmele.

Lucrul cel mai rău în ultimele săptămîni fusese că nu știa nimic. Era aproape o ușurare să știe în sfîrșit.

Că Sidney murise.

Că se spunea că ea îl omorîse pentru că o prinsese în timp ce îi jefuia casa.

Că era considerată criminală.

Nu, bineînțeles că nu era o ușurare.

Jane se ridică brusc în șezut și își frecă fața cu mîinile. Cele mai cumplite coșmaruri ale ei se adevăraseră. Sperase

să se piardă în masa anonimă a londonezilor de rînd. Dar planul acela se spulberase cînd intervenise atît de prostește în duelul din Hyde Park. Ce o interesase pe ea că doi domni care nu aveau ceva mai bun de făcut cu viața lor erau pe cale să-și zboare creierii unul altuia?

Acum era în Mayfair, într-unul din marile palate din Grosvenor Square, un fel de infirmieră/însoțitoare a unui bărbat care își procura un gen de satisfacție arătînd-o tuturor prietenilor lui. Nici unul dintre ei nu o cunoștea, desigur. Ea dusesese o viață retrasă în Cornwall. Era posibil ca nici unul dintre vizitatorii de la Dudley House din următoarele săptămîni să nu o cunoască. Însă nu era foarte convinsă.

De bună seamă era doar o problemă de timp...

Se ridică de pe pat și se duse la lavoar cu picioarele tremurînde. Slavă Domnului că era apă în cană! Turnă puțină în lighean, își făcu palmele căuș și își dădu cu apă pe față.

Ce trebuia să facă – ce ar fi trebuit să facă de la început – era să se predea pur și simplu autorităților și să își pună încrederea în adevăr și în justiție. Dar cine erau autoritățile? Unde să se ducă? În plus, faptul că fugise și se dăduse la fund mai mult de trei săptămîni o făcea să pară vinovată.

E/ ar ști ce trebuia ea să facă și unde să meargă cu povestea ei. Ducele de Tresham, adică. Putea să-i spună totul și să-l lase pe el să facă următorul pas. Dar gîndul la chipul lui dur, nemilos și la disprețul lui față de ea o făcu să se cutremure.

Avea să fie spînzurată? Putea fi spînzurată pentru omor? Sau chiar și pentru furt? Nu avea nici cea mai mică idee. Dar, dintr-o dată, ameți și trebui să apuce strîns marginea lavoarului ca să nu cadă.

Cum să aibă încredere în adevăr cînd toate dovezile și toți martorii erau împotriva ei?

Unul dintre domnii veniți în vizită spusese că poate Sidney nici nu murise. Jane știa bine cum bîrfele puteau răstălmăci și schimba adevărul. De exemplu, se spunea că ea avusese un pistol în fiecare mîină! Poate că vestea morții lui Sidney fusese răspîndită de cei cărora întotdeauna le plăcea să creadă ce era mai rău.

Poate că el încă era doar inconștient.

Poate că își revenea foarte bine.

Poate că își revenise complet.

Și poate că nu murise.

Jane își șterse obrajii încinși cu un prosop și se așeză pe scaunul tare de lîngă lavoar. Va aștepta, hotărî ea, uitîndu-se la mîinile adunate în poală, care tot mai tremurau, va aștepta pînă va descoperi adevărul. Atunci va hotărî ce era mai bine să facă.

Era căutată? se întrebă ea. Își apăsă degetele pe gură și închise ochii. Trebuia să se ferească de privirile viitorilor musafiri, pentru orice eventualitate. Trebuia să stea cît mai mult cu puțință în casă.

Măcar de-ar fi putut să poarte în continuare boneta...

Nu fusese niciodată lașă. Nu fugise niciodată de probleme, nu se ascunsese prin colțuri. Dimpotrivă. Însă dintr-o dată devenise fricoasă.

Firește, niciodată nu mai fusese acuzată de crimă.

6

Mick Boden de la poliția din Bow Street se afla iarăși în camera de zi a contelui de Durbury de la Pulteney Hotel, la o săptămînă după ce fusese acolo prima oară. Nu avea

nici o veste, în afară de faptul că nu descoperise nici o urmă recentă a lui lady Sara Illingsworth.

Eșecul său nu îi făcea plăcere, nici vorbă. Detesta asemenea însărcinări. Dacă ar fi fost chemat în Cornwall să investigheze tentativa de omor asupra lui Sidney Jardine, și-ar fi folosit toate talentele de detectiv pentru a descoperi identitatea atentatorului și a-l prinde pe nemernic. Dar crima asta nu avea nimic misterios. Femeia era la furat când Jardine dăduse peste ea. Ea îl lovise în cap cu un obiect dur, luându-l prin surprindere fără doar și poate, pentru că o cunoștea și nu își dădea bine seama ce făcea ea, apoi femeia o ștersese cu bunurile furate. Valetul lui Jardine fusese martor la întreaga scenă – un individ deosebit de laș, după părerea lui Mick, fiindcă hoțul fusese o biată fată, fără să fie înarmată cu nimic mai periculos decât un obiect dur.

– Dacă este în Londra, o vom găsi, domnule, spuse el acum.

– Dacă este în Londra? *Dacă?* Conte! spumega. Bineînțeles că e în Londra, omule. Unde altundeva ar putea fi?

Mick ar fi putut înșira o mulțime de locuri fără ca măcar să-și stoarcă creierii, dar se mulțumi să se tragă de lobul urechii.

– Probabil nicăieri, admise el. Și dacă n-a plecat de aici acum o săptămână sau mai mult, acum îi va fi mai greu, domnule. I-am întrebat pe toți hangii care au diligențe și pe toți vizitii din oraș. Nimeni nu își amintește de o femeie cu înfățișarea ei, în afară de cel care a adus-o aici. Iar acum sîntem cu ochii în patru.

– Toate astea sînt lăudabile, replică ironic Excelența sa. Dar ce faceți s-o găsiți în Londra? O săptămână trebuia să fie destul chiar și să fi stat cu picioarele în sus și să fi dormit primele cinci sau șase zile.

– Nu s-a întors acasă la lady Webb, domnule. Am verificat. Am găsit hotelul în care a stat două nopți după ce a sosit, dar nimeni nu știe unde a plecat de acolo. Conform spuselor dumneavoastră, domnule, nu mai cunoaște pe nimeni altcineva în oraș. Deși, dacă are asupra ei o avere, eu unul m-aș fi așteptat să-și ia altă cameră de hotel sau o cameră cu chirie într-un cartier respectabil. Încă n-am reușit să găsim vreo urmă.

Contele se duse la o fereastră și începu să bată cu unghiile în pervaz. Spuse:

– Nu ți-a trecut prin cap că s-ar putea să nu vrea să atragă atenția asupra ei cheltuind exagerat?

Lui Mick Boden i s-ar fi părut extrem de ciudat să furi o avere și să nu cheltuiești nimic din ea. Și apoi, de ce să fi furat tînăra doamnă dacă trăia în lux la Candleford, ca fiică a fostului conte și rudă a celui actual? Și dacă avea douăzeci de ani și era atît de fermecătoare pe cît o descrisese contele, n-ar fi așteptat cu nerăbdare să facă o partidă avantajoasă cu un nobil tînăr și bogat?

În toată afacerea asta era mai mult decît se vedea cu ochiul liber, gîndi Mick, nu pentru prima oară.

– Vreți să spuneți că s-ar putea să-și fi luat o slujbă? Întrebă el.

– Mi-a trecut prin minte. Excelența sa continua să bată cu unghiile în pervaz, uitîndu-se încruntat pe fereastră.

Cîți bani luase ea? se întrebă Mick. De bună seamă trebuie să fi fost mulți dacă fata fusese dispusă să ucidă pentru ei. Dar, desigur, mai fuseseră și bijuteriile, și era timpul să exploreze acele posibile mijloace de a da de urma fetei.

– Atunci, eu și ajutoarele mele vom începe să întrebăm la agențiile de plasare, spuse el. Țsta va fi un început. Și la toți cămătarii și bijutierii care ar fi putut să cumpere bijuteriile

de la ea. Voi avea nevoie de o descriere a fiecărei piese, domnule.

– Nu pierde timpul, spuse contele cu răceală. Ea n-ar amaneta nici una. Încearcă la agenții. Încearcă la toți angajatorii posibili. Găsește-o.

– Ce nume ar putea folosi?

Contele se întoarse cu fața spre polițistul din Bow Street.

– Ce nume?

– La lady Webb și-a folosit numele adevărat, explică Mick, și la fel la hotel în primele două nopți. După aceea a dispărut. M-am gândit că și-a dat seama că era mai înțelept să-și ascundă identitatea. Ce nume ar putea folosi în afară de al ei? Mai are vreun nume? Știți numele de fată al mamei sale? Numele servitoarei ei? Numele fostei dădace? Orice aș putea folosi la agenții, sir, dacă nu este înregistrată nici o Sara Illingsworth!

– Părinții ei îi spuneau întotdeauna Jane. Contele se scărpină în cap și se încruntă. Stai să mă gândesc. Mama ei era o Donningsford. Servitoarea ei...

Mick notă numele care i se dădeau.

– O vom găsi, domnule, îl asigură el pe contele de Durbury înainte de a pleca.

Totuși, era o afacere ciudată. Unicul fiu al unui om era în comă, cu un picior în groapă, cu celălalt pe un petic de gheață. Putea fi chiar mort în clipa de față. Și totuși, tatăl său îl părăsise pentru a o căuta pe femeia care încercase să-l omoare. Însă, din câte știa el, omul nu-și părăsea niciodată apartamentul de hotel. Așa-zisa criminală furase o avere, totuși contele bănuia că ea ar fi putut să-și caute o slujbă. Furase bijuterii, dar Excelența sa nu era dornic să le descrie sau să ceară să fie căutate la casele de amanet.

Într-adevăr, o afacere foarte ciudată.

După o săptămână petrecută între patul său de la etaj, canapeaua din salon și șezlongul din bibliotecă, Jocelyn se plictisea cumplit. Ceea ce era, probabil, eufemismul deceniului. Prietenii săi treceau frecvent pe la el – zilnic, de fapt – și îi aduceau ultimele cancanuri și noutăți. Venea și fratele lui și vorbea aproape numai despre întrecerea de cabriolete la care Jocelyn ar fi dat orice să poată participa el însuși. Sora lui venea și vorbea fără încetare despre subiecte palpitate precum bonetele și nervii ei. Cumnatul său îi făcu câteva vizite de curtoazie și discută politică.

Zilele erau lungi, seriile erau și mai lungi, nopțile fără sfârșit. Jane Ingleby aproape că deveni tovarășa lui nedespărțită. Constatarea îl amuza, dar îl și enerva. Începea să se simtă ca o doamnă bătrână care plătea o însoțitoare să dea fuga și să-i aducă diverse lucruri și să țină pustietatea la distanță.

Ea îi schimba bandajul o dată pe zi. O pusese o dată să-i maseze coapsa, experiment pe care nu-l repetă în ciuda faptului că atingerea ei era minunat de liniștitoare. Dar era și alarmant de ațîțătoare, drept care o dojeni că era atât de pudică încât să roșească și îi spuse să stea jos. Ea îi făcea tot felul de comisioane. Îi sorta corespondența în timp ce el o citea, apoi o înapoia lui Quincy împreună cu instrucțiunile lui. Îi citea și juca cu el cărți.

Într-o seară îl pusese pe Quincy să joace șah cu el, iar ei îi ordonase să stea să se uite. Nu-i plăcea deloc să joace șah cu Michael. Deși secretarul său era un jucător competent, nu găsea niciodată marea ingeniozitate să-l înfrîngă. Desigur, victoria era întotdeauna plăcută, dar nu deosebit de emoționantă când o întreveai cu cel puțin zece mutări înainte.

După aceea Jocelyn jucă șah cu Jane. Prima dată Jane

fu de-a dreptul îngrozitoare, și numai plictiseala îl făcu să o pună să mai încerce a doua zi. De data aceea jucă aproape la nivelul lui Michael. A cincea oară, ea câștigă.

Jane rîse și bătu din palme.

– Așa se întîmplă cînd ești plictisit și înfumurat și te uiți de sus la mine ca la un nimeni și caști pe după mînă. Nu te-ai concentrat.

Ceea ce era adevărat.

– Recunoști, așadar, că dacă mă concentram aș fi câștigat? Întrebă el.

– Oh, de bună seamă, admise ea. Dar nu te-ai concentrat și ai pierdut. Absolut rușinos, aș adăuga.

După aceea el se concentără.

Uneori stăteau doar de vorbă. Lui i se părea ciudat să *stea de vorbă* cu o femeie. Era adeptul pălăvrăgelilor cu doamnele, al conversațiilor ușoare de salon. Avea talent la jocul de cuvinte cu curtezanele. Însă nu-și amintea să fi stat de vorbă, pur și simplu, cu o femeie.

Într-o seară, ea îi citea și el se distra observînd că părul ei era nemilos pieptănat pe spate și că avea ochii ușor oblici. Firește, era mica ei răzvrătire – chiar și fără ajutorul bonetei se străduia să fie cît mai neatrăgătoare –, iar el, afurisit, spera ca strădania să-i provoace dureri de cap.

– Domnișoară Ingleby, spuse el cu un oftat, întrerupînd-o în mijlocul unei fraze, nu mai pot să ascult. După părerea mea, cu care ești liberă să nu fii de acord, Gulliver e un tîmpit.

Așa cum se așteptase, buzele ei se strînseră într-o linie subțire. Una dintre puținele lui distracții din săptămîna trecută fusese să o provoace. Ea închise cartea.

– Presupun că ești de părere că trebuia să-i calce în picioare pe omuleții ăia pentru că era mai mare și mai tare decît ei, spuse ea.

– Ești o însoțitoare foarte odihnitoare, domnișoară Ingleby. Îmi pui vorbe în gură, scutindu-mă de necesitatea de a gândi și vorbi în nume propriu.

– Să aleg altă carte? întrebă ea.

– Probabil că ai alege o culegere de predici, replică el. Nu, vom sta de vorbă.

– Despre ce? întrebă ea după o scurtă tăcere.

– Povestește-mi despre orfelinat. Ce fel de viață ai avut acolo?

Ea ridică din umeri.

– Nu sînt multe de povestit.

Cert este că trebuie să fi fost un gen de orfelinat superior. Dar chiar și așa, un orfelinat era un orfelinat.

– Erasî singură acolo? întrebă el. Ești singură?

– Nu.

Evident, Jane nu avea de gînd să-i dea prea multe detalii asupra vieții ei. Nu era ca unele femei – și bărbați, ca să fie cinstit, – care abia așteptau o încurajare cît de mică pentru a vorbi cu mare entuziasm și îndelung despre ele însele.

– De ce nu? întrebă el, privind-o cu ochii mijiți. Ai crescut fără mamă sau tată, fără frați sau surori. Ai venit la Londra la vîrsta de douăzeci de ani sau așa ceva, dacă presupunerea mea e corectă, fără îndoială cu visul de a face avere, dar necunoscînd pe nimeni. Cum să nu fii singură?

Ea puse cartea pe măsuta alăturată și împreună mîinile în poală.

– Singurătatea nu e întotdeauna același lucru cu a te simți singur, spuse ea. Nu dacă înveți să te placi pe tine și propria companie. Presupun că e posibil să te simți singur chiar și cu mamă și tată, cu frați și surori dacă nu te placi pe tine însuși. Dacă ți s-a dat impresia că nu ești demn de iubire.

– Cîtă dreptate ai! se răsti el, brusc iritat.

Observă că ea îl privea foarte atentă, cu ochii săi foarte albaștri.

– Asta ți s-a întâmplat? întrebă ea.

Cînd el își dădu seama ce îl întreba ea, cînd înțelese natura personală a întrebării, se înfurie atît de tare încît îi stătu pe vîrfurile limbii s-o dea afară din cameră. Impertinența ei nu cunoștea limite. Dar, firește, conversația era o treabă cu două sensuri, și el era cel care o inițiasse.

El nu avea niciodată conversații nici chiar cu prietenii lui. Nu pe probleme personale. Nu vorbea niciodată despre sine.

Ce i se întîmplase?

– Am ținut întotdeauna la Angeline și la Ferdinand, spuse el ridicînd din umeri. Ne certam întruna, cum cred că fac majoritatea fraților și surorilor, deși faptul că eram din neamul Dudley ne făcea ceva mai lăudăroși și mai certăreți decît cei mai mulți. Ne și jucam și făceam năzbîtii împreună. Ferdinand și cu mine eram destul de cavaleri să luăm asupra noastră isprăvile lui Angeline și să o încasăm în locul ei, dar aveam grijă s-o pedepsim pentru asta în felul nostru.

– De ce faptul că ești un Dudley înseamnă că trebuie să fii mai nesupus, mai rău și mai periculos decît toți ceilalți? întrebă ea.

El se gîndi la asta, la familia lui, la imaginea pe care o aveau despre ei și locul lor în schema lucrurilor, care le fusese inoculată de la naștere, poate chiar înainte.

– Dacă i-ai fi cunoscut pe tatăl și pe bunicul meu, n-ai fi pus întrebarea asta, spuse el.

– Și consideri că trebuie să trăiești la înălțimea reputației lor? E o alegere personală? Sau ai ajuns prizonierul rolului de fiu mai mare și moștenitor și în cele din urmă duce de Tresham?

El chicoti încetisor.

– Dacă mi-ai fi cunoscut întreaga reputație, domnișoară Ingleby, nu mi-ai fi pus nici întrebarea asta. Nu m-am culcat pe laurii strămoșilor mei, te asigur. Am destui lauri proprii.

– Știu că ești mai iscusit decât oricare alt domn la un întreg arsenal de arme. Știu că te-ai bătut în mai mult de un duel. Toate au fost din cauza femeilor?

El înclină capul.

– Știu că te însoțești cu doamne măritate fără pic de respect pentru sfințenia căsniciei sau a sentimentelor soțului ofensat.

– Presupun că știi o mulțime de lucruri despre mine, spuse el batjocoritor.

– Aș fi fost oarbă și surdă să nu știu, replică ea. Știu că îi privești pe toți care îți sînt inferiori din punct de vedere social ca pe niște sclavi a căror menire este să te slujească și să-ți îndeplinească poruncile fără să crîcnească.

– Și fără să se aștepte la te rog sau mulțumesc, adăugă el.

– Te angajezi în cele mai nesăbuite pariuri, aș zice. Săptămîna asta nu te-ai arătat deloc îngrijorat de apropiata întrecere de cabriolete pînă la Brighton la care participă lordul Ferdinand. Ar putea să-și frîngă gîtul.

– Nu Ferdinand. Ca și mine, are un gît de oțel.

– Pentru tine nu contează decât să cîștigi întrecerea. Zău așa, cred că ai dori să-î poți lua locul ca să-ți frîngi tu gîtul.

– Nu are rost să intri într-o întrecere dacă nu intenționezi s-o cîștigi, domnișoară Ingleby, deși trebuie să știi și să te porți ca un domn dacă pieri, bineînțeles. Nu cumva mă cerți? Este asta o tiradă blîndă împotriva manierelor și a moralei mele?

– Nu este treaba mea, Alteță, spuse ea. Eu nu fac decât să comentez ceea ce am observat.

- Ai o părere proastă despre mine.
 - Dar părerea mea n-are nici o importanță pentru tine.
- El chicoti încetisor.

- Cândva eram altfel, să știi, spuse el. M-a salvat tata. A avut grijă să fac ultimul pas în educația de a deveni un domn după inima lui. Poate ești norocoasă că nu ți-ai cunoscut tatăl sau mama, domnișoară Ingleby.

- Ei trebuie să te fi iubit, spuse ea.

- Iubire! Jocelyn rîse. Presupun că ai o concepție idealizată despre emoția asta din cauză că n-ai avut mare parte de ea, sau de ceea ce trece uneori drept emoție. Dacă iubirea este devotament dezinteresat față de cel iubit, Jane, atunci cu adevărat nu există așa ceva. Există numai egoism, interesul pentru propria bunăstare, pe care cel iubit trebuie s-o asigure. Subordonarea nu e iubire. Dominarea nu e iubire. Pofta trupească sigur nu e, deși, din cînd în cînd, poate fi un înlocuitor destul de bun.

- Bietul de tine! comentă ea.

El își duse monoclul la ochi. Ea îi susținu privirea, aparent foarte sigură pe ea. Din experiența lui, majoritatea femeilor fie se umflau în pene și coticodăceau, fie se foliau stîmjenite sub privirea lui cercetătoare prin lentilă. De data asta, monoclul era doar o poză. Vedea foarte bine fără el. Îl lăsa să cadă pe piept.

- Tatăl și mama mea au fost un cuplu foarte fericit, spuse el. Nu i-am auzit niciodată schimbînd o vorbă urîtă, și nu i-am văzut niciodată uitîndu-se încruntat unul la celălalt. Au făcut trei copii, semn sigur al devotamentului pe care îl aveau unul pentru celălalt.

- Ei bine, tocmai ți-ai contrazis propria teorie, spuse Jane.

- Poate asta a fost pentru că se vedeau numai cîteva minute de trei sau patru ori pe an. Cînd tata venea acasă la

Acton Park, mama pleca la Londra. Când venea ea acasă, pleca el. Vezi tu, un aranjament civilizat și amical.

Era un aranjament pe care el îl considerase la vremea respectivă absolut normal. Ciudat cum copiii care nu știau altceva se puteau adapta la aproape orice situație.

Jane nu spuse nimic. Stătea nemișcată.

– Erau și minunat de discreți, așa cum trebuie să fie orice cuplu perfect dacă trebuie menținută armonia în căsnicie, spuse el. Nici o vorbă despre cohorta de amanți ai mamei mele n-a ajuns vreodată la Acton. Eu n-am știut nimic despre ei pînă am venit la Londra, la vîrsta de șaisprezece ani. Din fericire, la trăsăturile fizice semăn cu tata. La fel și Angeline și Ferdinand. Ar fi înjositor să bănuiești că ai putea fi un bastard, nu-i așa?

Nu spusese toate astea ca să o rănească. Își aminti prea tîrziu că Jane Ingleby nu-și cunoștea părinții. Se întrebă cine îi dăduse numele de familie. De ce nu Smith sau Jones? Poate că era politica orfelinatelor superioare să-și deosebească orfanii de haimanalele de rînd dîndu-le nume mai deosebite.

– Da, spuse ea. Îmi pare rău. Nici un copil n-ar trebui să facă față unui asemenea adevăr, nici chiar cînd e destul de mare. Trebuie să fi fost o lovitură grea pentru tine. Însă eu aș zice că ea v-a iubit.

– Dacă numărul și splendoarea domnilor pe care îi aducea de la Londra sînt vreun indiciu, ne-a iubit nebunește. Tata nu depindea de lunile cît stătea la Londra ca să-și satisfacă plăcerile. La Acton Park, într-un colț izolat, există o casuță pitorească, Jane. La marginea grădinii din spate curge un rîu și de jur împrejur se înalță dealuri împădurite. Este un decor cu adevărat idilic. Timp de mai mulți ani, pe vremea copilăriei mele, acolo locuia o rudă sărmană, o

femeie de un farmec și o frumusețe considerabile. Abia la șaisprezece ani am înțeles exact cine era.

Întotdeauna intenționase să dea ordin să fie dăruită căsuță aceea. Totuși nu o făcuse. Însă acum era nelocuită, iar el dăduse administratorului ordine anume să nu cheltuiască o centimă pe întreținerea ei. Cu timpul avea să se dărîme pur și simplu din neglijență.

– Îmi pare rău, spuse ea din nou, de parcă ea era răspunzătoare de lipsa de gust a tatălui său de a-și găzdui amantele – sau una dintre ele – pe propriul domeniu, unde locuiau și copiii lui. Însă Jane nu știa nici jumătate din adevăr, iar el nu avea de gînd să o lumineze.

– Vezi tu, am o moștenire grea, spuse el. Dar cred că și eu contribui la perpetuarea reputației familiei.

– Nu ești legat de trecut. Nimeni nu e. Influențat, da, poate chiar puternic atras să trăiești ca atare. Dar nu silit. Fiecare are dreptul să aleagă, iar tu mai mult decît cei mai mulți. Tu ai rangul, bogăția și influența să-ți trăiești viața cum vrei.

– Ceea ce, mica mea moralistă, este exact ceea ce fac, spuse el încetișor, mijind ochii. Cu excepția actualei situații, bineînțeles. O inactivitate ca asta este pentru mine un blestem. Dar poate că e o pedeapsă potrivită, nu-i așa, pentru a mă fi desfătat în patul unei femei măritate.

Ea roși și coborî privirea.

– Îți ajunge la talie? întrebă el. Sau chiar mai jos?

– Părul? Uimită, ridică privirea. E numai păr. Mai jos de talie.

– Numai păr, murmură el. Numai aur tors. Numai acea pînză de păianjen magică în care orice bărbat s-ar lăsa bucuros prins, Jane.

– Nu ți-am permis o asemenea familiaritate, Alteță, ripostă ea aspru.

El chicoti.

– De ce oare îți suport obrăznicia? Întrebă el. Ești servitoarea mea.

– Dar nu servitoare cu contract, spuse ea. Pot să mă ridic și să ies pe ușa aia oricînd am chef și să nu mă mai întorc. Cele cîteva lire cu care îmi plătești trei săptămîni de serviciu nu-ți dau drept de proprietate asupra mea. Și nici nu-ți scuză impertinența de a vorbi cu intenții lubrice despre părul meu. Și nu poți să negi că a existat o aluzie în ceea ce ai spus despre el și în felul în care te-ai uitat la el.

– Firește că n-am să neg. Întotdeauna încerc să spun adevărul, domnișoară Ingleby. Du-te și adu din bibliotecă tabla de șah. Să vedem dacă în seara asta poți să-mi oferi o partidă frumoasă. Și spune-i lui Hawkins să aducă sticla de coniac. Sînt la fel de uscat ca un deșert afurisit. Și țepos ca un cactus.

– Da, Alteță. Se ridică destul de prompt.

– Și te-aș sfătui să nu mă mai faci impertinent, domnișoară Ingleby. Numai pînă aici pot fi împins fără a recurge la represalii.

– Dar tu ești ținut pe canapea, iar eu pot oricînd să ies pe ușă, replică ea. Cred că asta îmi oferă un anumit avantaj.

Măcar o dată în cele două săptămîni rămase avea să aibă el ultimul cuvînt cu domnișoara Ingleby, se gîndi Jocelyn în timp ce ea dispărea pe ușă. Nu-și amintea ca în ultimii zece ani să nu fi avut el ultimul cuvînt cu cineva, bărbat sau femeie.

Însă se simțea ușurat că discuția lor revenise la nivelul normal înainte de a o vedea ieșind din cameră. Nu prea știa cum ajunsese să dobîndească ea acest ascendent asupra lui. Încercase să o tragă de limbă și să afle ceva despre ea, și sfîrșise prin a-i spune niște lucruri despre copilăria și

adolescența lui la care nici măcar nu voia să se gîndească, darmite să le împărtășească altei persoane.

Fusese foarte aproape de a-și deschide inima.

Prefera să creadă că nu are inimă.

7

Vino încoace, îi spuse ducele de Tresham lui Jane cîteva zile mai tîrziu, după o partidă de șah pe care el o cîștigase, dar numai după ce fusese nevoit să gîndească bine fiecare mutare, și o acuzase că încercase să-l descumpănească cu pălăvrăgeala ei.

Ea abia rostise un cuvînt pe durata întregii partide. Jane se îndepărtase ca să pună tabla de șah la loc în dulap.

Nu avea încredere în tonul lui. Nu avea încredere în el, dacă stătea să se gîndească. În ultimele cîteva zile existase între ei o încordare pe care nici chiar el, lipsită de experiență cum era, nu-i fusese greu să o identifice. El o vedea ca pe o femeie, iar ea, Dumnezeu s-o apere, era foarte conștientă de virilitatea lui. În timp ce se apropia de canapea, îngîna o rugăciune de mulțumire pentru faptul că el era tot țintuit acolo, deși ea n-ar mai fi avut slujbă dacă n-ar fi fost, firește.

Gîndul că peste o săptămînă și jumătate avea să-și piardă slujba – și Dudley House – devenea tot mai apăsător. În pălăvrăgeala lor nepăsătoare, prietenii ducelui menționaseră în cîteva rînduri că vărul tatălui său, contele de Durbury, era în Londra și îi pusese pe temuții polițiști din Bow Street să o caute. Prietenii și ducele însuși păreau să fie de partea ei. Făceau glume răutăcioase pe seama faptului

că ea îl dovedise pe Sidney, un bărbat aparent detestat de toată lumea. Însă atitudinea lor s-ar fi schimbat într-o clipă dacă ar fi descoperit că lady Sara Illingsworth și Jane Ingleby erau una și aceeași persoană.

– Arată-mi mîinile, spuse acum ducele. Era un ordin, firește, nu o rugămintă.

– De ce? Întrebă ea, dar el se mulțumi să înalțe din sprîncene în felul său caracteristic și să o privească fix.

Jane întinse ezitant mîinile, cu palmele în jos. Jocelyn i le luă și le întoarse.

Fu unul dintre cele mai jenante momente din viața ei.

În mîinile lui, ale ei păreau pipernicite. Putea să și le retragă ușor oricînd, și toate instinctele o îndemneau să o facă. Însă atunci ar fi dezvăluit faptul că nu se simțea deloc la largul ei, sursa stîngerelii ei fiind una singură. Simțea atracția virilității lui ca pe o forță fizică. Respira cu greu.

– N-ai bătăture, spuse el. Prin urmare, n-ai prea făcut muncă brută, Jane, nu-i așa?

Ea își dori ca el să nu-i mai spună, chiar și numai din cînd în cînd, pe numele pe care numai părinții ei îl folosiseră.

– Nu multă, Alteță, admise ea.

– Sînt mîini frumoase, după cum era de așteptat. Se potrivesc cu restul persoanei tale. Schimbă bandajele cu blîndețe, fără să provoace durere. Te întreb ce alte minuni ar putea face cu atingerea lor. Dacă ai vrea, ai putea să fii cea mai căutată curtezană din Anglia, Jane.

Atunci ea dădu să-și tragă mîinile, dar el fu mai rapid și i le reținu.

– Am spus „dacă ai vrea”, sublinie el, cu un licăr diavolesc în ochi. Ce alte minuni pot face, mă întreb? Sînt mîini muzicale? Cînti la vreun instrument? La pian?

– Puțin, recunosc ea. Spre deosebire de mama ei, nu fusese niciodată o pianistă grozavă. Cînta bine și atît.

Continua să-i strângă mîinile. Ochii lui întunecați și arzători îi sfredeleau pe ai ei. Afirmatia că putea să scape oricînd de el ieșind pur și simplu pe ușă era caraghioasă acum. Doar printr-o ușoară smucire a mîinilor, el putea să o tragă peste el într-o clipă.

Ea îl fulgeră cu privirea, hotărîită să nu-i arate că îi era frică sau că se simțea încolțită.

– Arată-mi. El îi eliberă mîinile și indică pianul din celălalt capăt al salonului. Era un instrument fermecător, observase ea înainte, deși nu atît de splendid ca cel din sala de muzică.

– Mi-am pierdut îndemînarea, spuse ea.

– Pentru Dumnezeu, domnișoară Ingleby, nu fi sfioasă! Întotdeauna mă retrag în grabă să joc cărți ori de cîte ori domnișoarele din *înalta societate* sînt pe cale să-și demonstreze talentele la vreun eveniment monden. Dar am decăzut într-atît încît sînt aproape nerăbdător să ascult pe cineva care recunoaște deschis că nu cîntă bine și că și-a pierdut îndemînarea. Acum du-te și cîntă pînă nu-mi trece prin minte alt sport cît ești încă lîngă mine.

Jane se supuse.

Cîntă o piesă pe care o știa de foarte mult timp, o fugă de Bach. Din fericire, nu făcu decît două greșeli, ambele în primele cîteva acorduri, și nici una flagrantă.

– Vîno încoace, spuse ducele cînd ea termină.

Traversă încăperea, se așeză pe scaunul pe care ședea de obicei și se uită la el direct. Descoperise că ori de cîte ori îl privea astfel, nu o mai bruftulua.

– Ai avut dreptate, spuse el brusc. Cînți puțin. Foarte puțin. Cînți fără fler. Cînți fiecare notă ca și cum ar fi o entitate separată, fără nici o legătură cu cea care vine după ea. Apeși fiecare clapă ca și cum ar fi o simplă plăcuță de fildeș neînsuflețită, de parcă ai crede că e cu neputință să smulgi *muzică* din ea. Trebuie să fi avut un profesor slab.

În general, ea accepta cu înțelepciune criticile. Nu-și făcuse niciodată iluzii cu privire la talentele ei. Dar acum, remarca răutăcioasă la adresa mamei sale o făcu să se zburlească.

– Ba nu! ripostă ea. Cum îndrăznești să-mi judeci profesorul după interpretarea mea? Profesoara mea avea mai mult talent în degetul mic decât am eu în tot corpul. Când cânta ea, muzica ieșea mai degrabă din ea, nu dintr-un simplu instrument. Ieșea din ea ca dintr-o... oh, dintr-o sursă dumnezeiască. Îl fulgeră cu privirea, indignată.

El o privi o clipă în tăcere, cu o strălucire ciudată în ochi, necunoscută.

– Ah, spuse el în cele din urmă, deci înțelegi, nu-i așa? Nu e vorba că n-ai simț muzical, ci doar că nu ești foarte talentată. Dar de ce s-ar fi dus un asemenea model de perfecțiune să predea într-un orfelinat?

– Pentru că era un înger, spuse Jane și își șterse lacrimile care amenințau să se reverse pe obraji. Ce era cu ea? Nu fusese o miorlăită pînă de curînd.

– Sărmană Jane, spuse el blînd. A luat locul mamei în ochii tăi?

Ea fu cît pe ce să-i spună să se ducă dracuiui, un limbaj pe care nu-l mai folosisese în viața ei. Mai să coboare la nivelul lui.

– Nu contează, spuse ea aproape în șoaptă. Nu ești stăpîn pe amintirile mele, Alteță. Nici pe mine.

– Țepoaso! zise el. Am atins un nerv? Acum pleacă și fă ce faci în ora ta liberă de după-amiază. Trimite-mi-l pe Quincy. Am să-i dictez niște scrisori.

Ea se duse în grădină, așa cum făcea de cele mai multe ori după-amiaza, cînd nu ploua. Aerul era plin de parfumul florilor de primăvară. Îi lipseau aerul și mișcarea, care

jucaseră un mare rol în viața ei în Cornwall. Dar teama era ceva care se apropia tot mai mult de ea. Îi era frică să treacă dincolo de ușile de la intrarea în Dudley House.

Se temea că va fi prinsă. Că nu va fi crezută. Că va fi pedepsită ca o criminală.

Uneori era cît pe ce să-i spună tot adevărul ducelui de Tresham. O parte din ea credea că el i-ar putea fi prieten. Dar ar fi fost o prostie să se încreadă într-un om renumit pentru cruzimea lui.

După două săptămîni, Jocelyn hotărî că dacă mai trebuia să petreacă o săptămîină așa cum le petrecuse pe ultimele două va înnebuni cu siguranță. Raikes avusese dreptate, bineînțeles, blestemat fie el. Picioarul nu era încă pregătit să-i suporte greutatea. Dar era o diferență între a umbla de colo-colo pe ambele picioare și a sta culcat cu un picior ridicat.

Va trebui să facă rost de cîrje.

Hotărîrea lui de a nu mai amîna deveni încă mai fermă după două vizite anume de după-amiază. Ferdinand veni primul, explodînd cu ultimele detalii ale întrecerii de cabriolete, stabilită a avea loc peste trei zile. Se părea că pariurile de la White's atingeau cote maxime, aproape toate împotriva lui Ferdinand și în favoarea lordului Berriwether. Însă fratele lui era neabătut. Și aduse în discuție și un alt subiect.

– Frații Forbes devin din ce în ce supărători, spuse el. Dau de înțeles că te ascunzi aici, Tresham, prefăcîndu-te că ești rănit, pentru că tremuri de frică la gîndul că ei te așteaptă. Dacă ar spune-o în prezența mea, fie și numai în șoaptă, s-ar pomeni toți loviți cu mînușa peste față atît de tare încît le-ar rămîne urme.

– Nu te băga în treburile mele, replică tăios Jocelyn. Dacă au ceva să-mi spună, să mi-o spună în față. Nu vor avea mult de așteptat.

– Treburile tale sînt și ale mele, Tresham, se plînsese fratele lui. O insultă adusă unuia dintre noi este o insultă adusă tuturor. Sper doar ca lady Oliver să fi meritat toate astea. Deși așa zice că a meritat. N-am cunoscut încă o femeie cu o talie atît de subțire și un atît de mare... Se întrerupse brusc și se uită stînjinit peste umăr la Jane Ingleby, care stătea tăcută la o oarecare distanță, ca de obicei.

Ferdinand, ca și Angeline și ca prietenii lui Jocelyn, nu prea știau cum s-o trateze pe infirmiera ducelui de Tresham.

Conflictul e în fierbere, se gîndi neliniștit Jocelyn după plecarea fratelui său. Exact ca de obicei, provocat de una sau alta. Doar că în mod normal, el era acolo, afară, și îl înfrunta. Întotdeauna savurase conflictele. Nu-și amintea să se fi gîndit, așa cum se surprinsese de cîteva ori în aceste zile, că stilul lui de viață avea ceva prostesc și fără sens.

Cu cît ieșea mai repede în lume și se întorcea la activitățile lui obișnuite, cu atît avea să fie mai bine pentru sănătatea lui mintală. Mîine va afla de ce Barnard nu-i făcuse rost de cîrjele pe care le ceruse.

Și atunci sosi al doilea oaspete. Hawkins, venit să anunțe musafirul, avea un aer reprobator. Jane Ingleby luă cartea din care citise și se retrase în colțul ei.

– Lady Oliver, Alteță, spuse Hawkins. Dorește să schimbe o vorbă între patru ochi cu dumneavoastră. Am informat-o pe Înălțimea sa că nu știu dacă vă simțiți suficient de bine ca să primiți musafiri.

– Fir-ar al dracului! tună Jocelyn. Știi bine că n-are voie să-mi treacă pragul, Hawkins. Dă-o afară de aici!

Nu era prima dată cînd venea la Dudley House. Se părea că femeia nu avea nici o rețineră să vină peste un domn în

casa lui de burlac. Și se înființase la o oră când jumătate din lumea mondenă era la plimbare și putea să o vadă pe ea sau dovada prezenței ei.

– Presupun că a venit cu caleașca lordului Oliver și că o așteaptă afară, nu-i așa?

– Da, Alteță. Hawkins se înclină.

Dar înainte ca Jocelyn să apuce să-și înnoiască ordinele ca femeia să fie scoasă imediat din casă, doamna însăși apărură în ușă.

– Tresham, spuse ea cu un glas dulce, susurat. Își duse la buze o batistă dantelată, ca dovadă a suferinței unei femei sentimentale.

Era, bineînțeles, o imagine a drăgălășeniei delicate în diverse nuanțe de verde care se asortau cu părul ei roșu. Era micuță, subțire și grațioasă, deși, firește, avea pieptul la care fusese pe cale să se refere Ferdinand.

El se uită urât la ea când o văzu intrând ca o adiere în cameră, cu o îngrijorare ostentativă în ochii ei căprui.

– N-ar trebui să fii aici.

– Dar cum puteam sta departe? Ea continuă să plutească pînă ajunse la șezlong. Se lăsă în genunchi lîngă el, îi luă mîna în ambele mîini și o duse la buze.

Afurisitul de Hawkins se retrase, închizînd ușa după el.

– Tresham, spuse ea din nou. Oh, bietul de tine! Oh, dragul meu! Se spune că ai tras cavaleriește în aer când ai fi putut foarte ușor să-l omori pe Edward. Toată lumea îți cunoaște îndemînarea la mînuirea pistoalelor. Și pe urmă i-ai permis cu curaj să te împuște în picior.

– A fost invers, spuse el tăios. Și n-a fost nimic curajos în asta. Nu eram atent la momentul respectiv.

– O femeie a țipat, spuse ea, sărutîndu-i iarăși mîna și lipind-o apoi de un obraz rece, pudrat. Nu o condamna, cu

toate că eu, una, aş fi leşinat dacă eram acolo. Sărmanul meu iubit curajos! A fost cât pe ce să te omoare?

– Piciorul e departe de inimă, spuse el, retrăgându-şi ferm mîna. Ridică-te. Nu-ţi voi oferi un loc sau răcoritoare. Pleci. Acum. Te va conduce domnişoara Ingleby.

– Domnişoara Ingleby? În obraji îi apărură brusc două pete roşii şi prin ochii ei trecu un fulger.

El arătă cu o mînă spre Jane.

– Domnişoară Ingleby, ţi-o prezint pe lady Oliver. Care pleacă... *acum!*

Însă gelozia şi supărarea lui lady Oliver se transformaseră în indiferenţă amestecată cu dispreţ cînd dădu cu ochii de Jane. Ce vedea ea era, evident, o servitoare.

– Eşti crud, Tresham, spuse ea cu asprime. Eram îngrijorată de moarte pentru tine. Tînjeam să te văd.

– Acum m-ai văzut, replică el dur. Bună ziua.

– Spune-mi că şi ție ți-a fost dor de mine, spuse ea. Ah, ce cruzime să mă faci să cerşesc o vorbă bună!

Jocelyn se uită la ea într-un fel care aducea a ură.

– Sincer să fiu, nu ți-am acordat nici un gînd de cînd te-am văzut ultima dată... la George s', nu-i așa? Sau pe Bond Street? Nu mai țin minte. Și aş zice că n-am să-ți mai acord alt gînd după ce vei pleca.

Ea își duse din nou batista la gură și îl privi cu reproș.

– Ești supărat pe mine.

– Te asigur, doamnă, că sentimentele mele nu merg dincolo de iritare.

– Dacă m-ai lăsa să-ți explic... începu ea.

– Te rog să mă scutești.

– Am venit aici să te avertizez, spuse ea. Au de gînd să te omoare, să știi. Frații mei, adică, Anthony, și Wesley, și Joseph. Ca să-mi apere onoarea, lucru pe care ei nu cred

că Edward l-a făcut suficient de convingător. Sau, dacă nu te omoară, vor găsi altă modalitate de a-ți face rău. Așa sînt ei.

Disprețul față de onoare trebuie să fie o trăsătură de familie, gîndi Jocelyn.

– Domnișoară Ingleby, te rog să o conduci pe lady Oliver pînă la ușă și ai grijă să piece. Și spune-i lui Hawkins că am să am o discuție cu el.

Lady Oliver plîngea de-a binelea.

– Ai o inimă de piatră, Tresham, după cum m-a avertizat toată lumea, spuse ea printre suspine. Credeam că eu știu mai bine. Credeam că mă iubești. N-am nevoie să mă conducă o servitoare. Pot să plec singură, mulțumesc.

Ceea ce și făcu, retrăgîndu-se teatral, ceea ce i-ar fi adus ovații și bisuri din stalul oricărui teatru dacă ar fi fost pe scenă.

– Ei bine, domnișoară Ingleby, spuse Jocelyn după ce o mîină nevăzută închise ușa bibliotecii, ce zici de concubina mea? Mă poți învinui că m-am vîrît în patul doamnei, măritată sau nu?

– E fermecătoare, recunosc eu ea.

– Și răspunsul la a doua întrebare? O fulgeră cu privirea de parcă ea era vinovată de indiscrețiile comise de lady Oliver. Se așteptase ca femeia să-l evite din răspuseri în următoarele cîteva vieți.

– Nu sînt judecătorul tău, Alteță, spuse grav Jane Ingleby.

– Atunci scuzi adulterul? Întrebă el privind-o cu ochii mijiți.

– Nu, bineînțeles că nu. Rămîne oricînd ceva condamabil. Cu toate astea, ai fost crud cu ea. l-ai vorbit de parcă o urăști.

– Chiar o urăsc. De ce să mă prefac?

– Și totuși, te-ai culcat cu ea și ai făcut-o să te iubească. Însă acum, cînd a sfidat buna-cuviință ca să vină să te vadă și să te avertizeze, ai alungat-o.

Bărbatul zîmbi.

– E cu puțință să fii atît de *nemaipomenit de naivă*? *întrebă* el. Am făcut-o pe lady Oliver să mă iubească, Jane? Singura persoană pe care o iubește lady Oliver e lady Oliver. Și a sfidat buna-cuviință pentru ca *beau monde* să creadă că ne batem joc de convenții și pericol, continuînd legătura. Femeia asta este o exhibiționistă. Îi place să fie faimoasă, mai ales în legătură cu cineva ca mine. O încîntă să se spună că a îmblînzit inima unui Dudley – a ducelui de Tresham însuși. Nimic n-ar încînta-o mai mult decît să flu nevoit să mai trag de trei ori în aer în timp ce frații ei mă folosesc ca țintă de antrenament. De cinci ori, dacă și ceilalți doi frați ai ei ar veni în oraș.

– Banalizezi sensibilitatea doamnei, spuse Jane.

– Parcă nu erai judecătorul meu, rosti el ușurel.

– Ai tenta și o sfîntă! spuse ea arțăgoasă.

– Așa sper. Dar la spune-mi, de ce ești atît de convinsă că m-am culcat cu lady Oliver?

Ea îl privi fără expresie cîteva clipe.

– Toată lumea o știe, spuse în cele din urmă. Din cauza asta a avut loc duelul. *Tu* mi-ai spus.

– Zău? Sau doar te-am lăsat să presupui?

– Îmi închipui că acum ai de gînd să negi, ripostă ea indignată.

El își fugi buzele și nu se grăbi să răspundă.

– Nu, cred că nu, confirmă după un timp. Vezi tu, Jane, dacă aș nega, ți-aș face impresia că buna ta părere despre mine mă interesează. N-aș putea să te fac să crezi asta, nu-i așa?

Jane se apropie și se așeză iarăși pe scaun. Puse cartea în poală și o deschise la pagina potrivită, apoi lăsă mîinile pe ea și se încruntă.

– Dacă nu-i adevărat, de ce n-ai negat? Întrebă ea. De ce te-ai bătut în duel, riscînd să mori?

– Jane, Jane, contrazice un gentleman public o doamnă?

– Dar o urăști.

– Sînt, totuși, un gentleman, iar ea e totuși o doamnă.

– E caraghios! Îl lași pe soțul ei să creadă ce e mai rău despre tine și despre ea fără să-i spui adevărul? Lași toată elita să creadă ce e mai rău despre tine?

– Ah, dar sînt iubit pentru asta, Jane. Sînt răul, periculosul duce de Tresham. Ce tare aș fi dezamăgit elita dacă aș fi insistat că sînt nevinovat ca un mieluşel. Nu total nevinovat, firește. Chiar am flirtat cu doamna în cîteva ocazii. Deseori flirtez cu doamne măritate. E de așteptat din partea mea.

– Ce prostii vorbești! spuse ea supărată. Și chiar nu te cred. Îmi spui toate astea numai ca să poți să rîzi de mine mai tîrziu și să-mi spui că am fost o prostănacă să cred în nevinovăția ta.

– Dar, domnișoară Ingleby, ți-am spus deja că părerea ta nu contează nici un pic pentru mine.

– Ești vrednic de dispreț. Nu știu de ce mai rămîn în slujba ta.

– Poate pentru că ai nevoie de un acoperiș deasupra capului și de mîncare în stomac, Jane. Sau poate pentru că îți face mare plăcere să mă cerți și să mă pedepsești cu limba ta usturătoare. Poate pentru că începi să ții puțin la mine? Ultima frază o rosti intenționat ca pe-o dezmierdare.

Buzele ei se strînseră într-o linie subțire. Se uită sever la el.

– Dar să ții minte un lucru, Jane, eu nu spun minciuni. Poate că sînt de acord cu minciunile altora, dar eu, unul, nu mint. Poți să mă crezi sau nu, după cum dorești. Acum pune jos cartea aia și du-te să-mi aduci o cafea. Și corespondența de la Michael Quincy. Și tabla de șah.

– Să nu-mi mai spui Jane! ripostă ea, ridicîndu-se în picioare. Într-o zi am să te bat iar la şah chiar şi cînd ai să te concentrezi. Şi am să-ţi şterg de pe faţă expresia de mulţumire.

El îl rînji.

– Du-te şi fă ce ţi-am spus. Te rog, domnişoară Ingleby.

– Da, Alteţă.

De ce, în cluda negării, i se păruse atît de important ca ea să ştie adevărul în legătură cu lady Oliver? se întrebă Jocelyn după ce Jane ieşi din cameră. Nu dădea doi bani pe ce credeau ceilalţi. De fapt, proasta lui reputaţie îl făcea mare plăcere, chiar şi în rarele ocazii, ca şi asta cînd era neîndreptăţită.

8

e crezi că faci? întrebă Jane ulmită cînd, în dimineaţa următoare, îl găsi pe ducele de Tresham în faţa ferestrei, sprijinit în cîrje.

– Cred că stau la fereastra bibliotecii, spuse el, uitîndu-se la ea peste umăr, cu sprîncenele arogant înălţate. În casa mea. Binevoind să răspund la o întrebare impertinentă pusă de o servitoare impertinentă. Adu-ţi pelerina şi boneta. Ai să mă însoţeşti în grădină.

– Ți s-a spus să stai cu piciorul nemişcat şi ridicat, ripostă ea, apropiindu-se repede de el. Uitase că era atît de înalt.

– Domnişoară Ingleby, zise el pe acelaşi ton, du-te şi ia-ţi pelerina şi boneta.

La început, fu cam stîngaci cu cîrjele, observă ea mai

tîrziu, dar asta nu-l împiedică să se plimbe cu ea o jumătate de oră înainte de a se așeza alături pe o bancă de fier forjat, sub un cireș. Umărul ei îi atinge aproape brațul. Ședea nemișcată, în timp ce el respira rar și zgomotos.

– Omul consideră multe lucruri ca fiind absolut normale și indiscutabile, comentă el mai mult pentru sine. Aerul proaspăt și miresmele naturii, de exemplu. Sănătatea. Capacitatea de a se mișca liber.

– Cu siguranță că lipsa lor și suferința acționează ca niște semnale de alarmă, aprobă ea. Ne amintesc să nu ne mai irosim nesăbuit viața, dînd atenție unor lucruri lipsite de importanță.

Dacă ar mai fi vreodată liberă...

Mama ei murise după o boală șocant de scurtă, cînd Jane avea doar șaptesprezece ani, iar tatăl ei căzuse la pat și murise după un an și ceva. Ea rămăsese cu amintirea fericirii și siguranței care, destul de tînră și naivă fiind, se așteptase să dureze veșnic. Titlul tatălui său fusese moștenit de vărul lui, care preluase și Candleford. Noul stăpîn, unchiul ei, o detesta și încerca să-l între în grații în același timp, făcînd planuri pentru viitorul ei care se potriveau cu vederile lui, dar nu și cu ale ei. Dacă ar mai fi putut avea măcar una din zilele acelea de inocență...

Ducele întoarse capul spre ea și spuse:

– Presupun că acum ar trebui să întorc pagina, nu-i așa, domnișoară Ingleby? Să devin cel mai rar fenomen social din cîte există, un crai pocăit? Să-mi sfidez moștenirea? Să mă însor cu o sfință și să mă retrag pe domeniul meu de la țară ca să devin un moșier model? Să prăsesc un cîrd de copil model și să-i cresc să devină cetățeni model? Să trăiesc fericit pînă la adînci bătrîneți într-o relație monogamă?

Vorbea atît de spăsit că o făcu să rîdă.

– Ar fi ceva frumos de văzut, spuse ea. Ei bine, îți ajunge pe ziua de azi? Te doare piciorul, nu-i așa? Îți freci iarăși coapsa. Hai în casă și am să te ajut să te întinzi.

– De ce oare, Jane, când spui astfel de lucruri, uit orice gând de a întoarce pagina și mă simt foarte păgîn?

El se aplecase ușor într-o parte, lipindu-și brațul de umărul ei. Jane se ridică.

Senzația aceea de încordare aproape insuportabilă revenea mult prea des. La el, firește, era deliberată. Era convinsă că pe el îl incita să facă remarcă ambigue și să se uite la ea cu ochii pe jumătate închiși. Se distra tachinînd-o, știind bine că o tulbura. Și chiar o tulbura. Nu putea să nege că, la vederea lui, sîngele îi alerga mai repede prin vine. Chiar și numai cînd *se gîndea la el*. Atingerea neglijentă a mîinii lui o făcea să tînjească după mai mult.

– Atunci, du-mă înăuntru și fă ce crezi că trebuie să facă o infirmieră, spuse el și se ridică în cîrje fără ajutorul ei. Am să fiu cuminte de vreme ce *n-ai chef de glumă*.

– Și nici *n-am să am vreodată*, îl asigură ea apăsător. Dar afirmația și hotărîrea aveau să fie puse la încercare chiar în seara aceea.

Jocelyn nu putea să doarmă. De o săptămînă sau mai mult suferea de insomnie. Era de înțeles, desigur, cînd nu mai avea ce să facă după unsprezece noaptea – uneori chiar zece – decît să se culce și să se gîndească la toate balurile și seratele care se desfășurau atunci și să și-i imagineze pe prietenii săi îndreptîndu-se după aceea spre un club unde aveau să rămînă pînă cînd zorile îi vor trimite spre casă.

În noaptea asta, insomnia lui se combina cu o neliniște cumplită. Simțea tentația înșfăcîndu-l aproape irezistibil –

genul de tentație care adesea îl băgase în blucluc în adolescență, pînă cînd învățase să-și înfrîneze pornirile, mai ales cînd tatăl lui era la Acton. În cele din urmă și le înăbușea de-a binelea, doar că, uneori, răbufneau prin toată apărarea lui și nu îl dădeau pace.

În astfel de ocazii se ducea de regulă la o femeie și rămînea la ea pînă era stors de energie, așa încît putea să doarmă și să se întoarcă la viața lui normală.

Se gîndi visător la Jane Ingleby, dar își luă repede gîndul de la ea. Îi plăcea să o tachineze, să flirteze cu ea, să o supere și bineînțeles că o găsea foarte frumoasă și atrăgătoare. Însă nu avea voie să se atingă de ea. Era o servitoare de sub acoperișul lui.

În cele din urmă, după miezul nopții, nu mai putu rezista. Dădu la o parte așternutul, se ridică în cîrje și se duse în camera de toaletă unde își puse cămașă și pantaloni, încălță papucii, dar nu se osteni să-și ia o vestă sau o haină. Nu aprinse nici o lumînare, fiindcă nu ar fi avut cum să o ducă. Va aprinde cîteva la parter.

Încet și încăpățînat, porni spre parter.

Jane nu putea să doarmă.

Ducele de Tresham nu mai avea nevoie de bandaj. Rana se vindecase. Umbla de colo-colo în cîrje. Nu avea astîmpăr, era prost dispus și curînd va ieși din casă. Nu va mai avea nevoie de ea.

Lumea de dincolo de ușile de la Dudley House devenise un loc înspăimîntător în care îi era groază să fie nevoită să pășească. Nu era zi în care un musafir sau altul să nu vorbească despre ceea ce era cunoscut ca incidentul din Cornwall. Astăzi, ducele și prietenii lui sporovăiseră veseli pe subiectul respectiv.

Blondul și foarte chipeșul viconte Kimble spusese:

– Mă întreb de ce Durbury stă închis aproape tot timpul la Pulteney în loc să ceară ajutorul elitei ca să o prindă pe nepoata sau verișoara sau ce dracu' de rudă i-o fi femeia aia. De ce a venit la oraș s-o caute și pe urmă se ascunde și îi lasă pe polițiști să facă toată treaba?

– Poate că jelește, sugerase șatenul și chipeșul Sir Conan Brougham. Deși nu poartă doliu. O fi pentru că Jardine n-a murit, de fapt, ci doar se ascunde în Cornwall cu capul spart?

– Asta i-ar sta în caracter, spusese ducele, sec.

– După părerea mea, dacă el chiar a murit, femeia ar trebui răsplătită cu o medalie nu cu ștreang. Fără Jardine, lumea ar fi un loc mai bun, zisese viconte Kimble.

– Dar ai face bine să-ți păzești spatele, la fel ca noi toți când părăsești sanctuarul acestei case, Tresham, chicotise Sir Conan. Să te uiți bine după o fătuică fioroasă cu o pereche de pistoale sau un topor zdravăn. Nu se știe precis cu ce a săvârșit ticăloșia.

– Cum arată, rogu-te? întrebasese ducele. Ca să știu s-o iau la sănătoasa când o văd venind.

– O vrăjitoare brunetă, cu ochi verzi, urâtă ca păcatul, spusese Sir Conan. Sau o sirenă blondă, frumoasă ca un înger. Alege. Am auzit ambele descrieri și alte câteva între cele două extreme. Se pare că nimeni n-a văzut-o vreodată, în afară de Durbury, care tace milc. Ai aflat de noua pereche de cai a lui Ferdinand? Aș spune că ai auzit, și chiar din gura calului, ca să zic așa. Ce zici, vor hotărî s-o ia spre nord când el le va da semnalul s-o ia spre sud?

– Nu, dacă îmi este frate adevărat, spusese ducele. Bănuiesc că a cumpărat o pereche năvăvașă pentru îmblînzirea căreia va fi nevoie de un an, nu-i așa?

Conversația continuase pe tema asta.

Acum Jane nu putea să doarmă. Vedea întruna fața lui Sidney, galbenă ca ceara, și sîngele de pe tîmpla lui. Se tot gîndea la sosirea contelui la Londra, în căutarea ei. Și la polițiștii din Bow Street care cutreierau străzile și întrebau locuitorii pentru a descoperi unde se află ea. Se tot imagina luîndu-și soarta în mîini și părăsind Dudley House spre a-l înfrunta pe conte la Pulteney Hotel.

Ar fi fost o mare ușurare să iasă din ascunzătoare și să dea totul pe față.

Da, și să fie azvîrlită în închisoare. Să fie judecată în public. Să fie spînzurată. Putea fi oare condamnată la spînzurătoare o fiică de conte? Un conte nu. Dar fiica lui putea? Nu știa.

În cele din urmă se dădu jos din pat. Aprinse lumînarea, își aruncă pelerina pe umeri și ieși din cameră, fără să se mai îmbrace. Poate găsea în bibliotecă o carte ca să evadeze pînă i se domoleau gîndurile.

Dar, pe măsură ce cobora scările, avu sentimentul că se petrece ceva. Un zgomot. Cînd ajunse la piciorul scării, știu precis ce era.

Muzică. Muzică de pian.

Venea din sala de muzică.

Dar cine putea să cînte? Era prea tîrziu pentru musafiri. Trebuia să fie trecut bine de miezul nopții. În plus, în hoi nu era lumină. Servitorii se duseseră toți la culcare. Pe sub ușa sălii de muzică răzbătea o dungă subțire de lumină.

Jane se apropie încet și deschise ușa.

Era ducele de Tresham.

Ședea pe bancheta de ia pian, cu cîrjele lîngă el, pe podea. Aplecat asupra claviaturii, cînta fără partitură, cu ochii închiși, cu fața aproape îndurerată. Cînta ceva frumos și obsedant, ceva ce Jane nu mai auzise.

Încremeni în loc, ascultînd. Și, cu o strîngere de inimă, avu din nou sentimentul că muzica nu venea din instrument, nici chiar din bărbatul așezat acolo, ci dintr-o sursă divină necunoscută. Nu ar fi crezut că mai exista cineva cu un talent care să-l egaleze pe al mamei ei. Dar acum se afla în prezența lui.

După cinci minute sau mai mult, muzica încetă. El rămase cu mîinile suspendate deasupra claviaturii, cu capul plecat, fără să deschidă ochii. Abia în momentul acela își dădu Jane seama că nu avea ce căuta acolo.

Prea tîrziu. El întoarse capul și deschise ochii. Preț de o clipă, o privi pierdut. Apoi ochii lui scăpărară.

– Ce dracu' cauți aici? tună el.

Pentru prima dată îi fu cu adevărat frică de el. De data asta, mînia lui părea diferită de tot ce văzuse pînă acum. Aproape că se aștepta să-l vadă ridicîndu-se și venind cu pași mari spre ea.

– Îmi pare foarte rău, spuse Jane. Am coborît să iau o carte și am auzit muzică. Unde ai învățat să cînți așa?

– Așa cum? întrebă el, mijind ochii. Era evident că își revenea din șoc și redevenea el însuși. Zdrăngănesc, domnișoară Ingleby. Mă distram și eu, neștiind că am auditoriu.

Își reiuase masca obișnuită, înțelese ea brusc. Niciodată pînă acum nu se gîndise la el ca la un bărbat care ar avea nevoie să se apere. Niciodată nu-i trecuse prin minte că, poate, caracterul lui avea adîncimi necunoscute ei sau prietenilor lui.

– Nu, nu, spuse ea, conștientă chiar pe măsură ce vorbea că ar fi fost probabil mai înțelept să tacă. Intră în cameră și închise ușa. Nici vorbă de zdrăngăneală, Alteță. Ai fost înzestrat cu un talent rar și minunat. Și nu te distrezi. Te dăruiai cu tot sufletul.

– Fleacuri! replică el aspru după o scurtă tăcere. N-am luat în viața mea o lecție, Jane, și nu cunosc notele. Așa că teoria ta nu stă în picioare.

Însă ea făcu ochii mari.

– N-ai luat în viața ta o lecție? Atunci ce cântai? De unde ai învățat piesa aia?

Își dădu seama de adevăr chiar în timp ce punea întrebarea. El nu răspunse. Se uita la ea, strângînd din buze.

– Nici chiar la culcare nu-i lași liber? Întrebă el.

Părul ei. Vorbea despre părul care îi atîna pe spate într-o coadă groasă. Dar ea nu-l lăsa să schimbe subiectul.

– Era propria ta compoziție, spuse ea. Era compoziția ta, nu-i așa?

El ridică din umeri.

– Cum spuneam, zdrăgănesc și eu din cînd în cînd.

– De ce te stînjește talentul tău? De ce ții neapărat să-l minimizezi sau chiar să-l negi?

Atunci el zîmbi ușor și spuse:

– Chiar că nu-mi cunoști familia.

– Presupun că a cînta la pian, a compune muzică, a iubi muzica era ceva nedemn de un bărbat din neamul Dudley.

– La granița cu efeminarea, aprobă el.

– Bach a fost bărbat, spuse ea, venind către el și punînd lumînarea pe pian, lîngă sfeșnicul lui. Toți compozitorii renumiți au fost efeminați?

– Ar fi fost dacă erau din neamul Dudley. Pe fața lui apără un rînjit de animal de pradă. În picioarele goale, Jane? Ce neglijeu șocant!

– După părerea cui? Insistă ea, nelăsîndu-l nici de data asta să schimbe subiectul. A ta? Sau tatălui și bunicului tău?

– Noi toți sîntem unul, spuse el. Ca Sfînta Treime, Jane.

– Asta e o blasfemie, ripostă ea ferm. Tatăl tău trebuie

să fi avut cunoștință despre talentul tău. Așa ceva nu se poate ascunde la nesfârșit. Trebuie să fi răbufnit, ca în noaptea asta. Nu te-a încurajat să-l dezvoltî?

– Am învățat repede să nu cînt niciodată cînd era el acasă. Nu după ce m-a prins de două ori cîntînd. Nu mi-a făcut niciodată o plăcere deosebită să dorm toată noaptea pe burtă fiindcă mă durea prea tare dosul.

Jane era prea mînioasă ca să spună ceva. Stătea și se uita cu buzele strînse la el – la depravatul dur, cinic și periculos, căruia un tată destul de ignorant și destul de slab ca să se teamă de tot ce era feminin îi înăbușise toate trăsăturile artistice mai sensibile. Oare de ce asemenea bărbații nu-și dădeau seama că persoana matură, echilibrată era, indiferent de gen, un amestec de calități masculine și feminine? Și iată-l pe acest bărbat necugetat încercînd să trăiască după normele impuse de oameni ignoranți – și făcînd o treabă destul de bună în sensul ăsta, de cele mai multe ori.

El se întoarse la claviatură și începu să cînte încet. De data asta era o bucată cunoscută.

– O știi? întrebă el fără să ridice privirea.

– Da. E „Barbara Allen”. Unul dintre cele mai frumoase și mai triste cîntece populare.

– Cîntî? întrebă el.

– Da, recunosc eu încet.

– Și știi cuvintele?

– Da.

– Cîntă-ie atunci. El se opri și se uită la ea. Stai jos aici, lîngă mine, și cîntă. Dacă tot ai venit, fă-te utilă. Am să încerc să te acompaniez cît pot de bine.

Ea făcu precum i se ordonase și îi urmări mîinile cînd schiță cîteva acorduri introductive. Observase dinainte că

avea degete lungi. Dat fiind că era ducele de Tresham, atunci nu-i trecuse prin cap că erau mâini de artist. Acum era un lucru evident. Dezmierda clapele de parcă făcea dragoste cu muzica.

Jane cîntă cîntecul de la început pînă la sfîrșit, așa lung cum era. După timiditatea de început, uită de toate în afară de muzică și de povestea tristă a Barbarei Allen. A cînta fusese întotdeauna una dintre cele mai mari bucurii ale ei.

Cînd cîntecul se sfîrși, se lăsă liniștea. Jane ședea dreaptă pe bancheta de la pian, cu mîinile adunate în poală. Ducele rămăsese cu mîinile pe clape. Era unul dintre cele mai fericite momente din viață, se gîndi Jane, fără să înțeleagă pe deplin însemnătatea gîndului.

– Dumnezeu! murmură el pe un ton care nu aducea deloc a blasfemie. Contralto. Mă așteptam să ai un glas de soprană.

Momentul trecu și Jane deveni foarte conștientă de faptul că ședea lîngă ducele de Tresham în sala de muzică, îmbrăcată doar în cămașă de noapte și cu pelerina de oraș, cu coada lăsată liberă pe spate. În picioarele goale. El purta pantaloni foarte strîmți și o cămașă albă, deschisă la gît.

– N-am auzit în viața mea un glas atît de frumos, spuse el. Sau unul care să se adapteze atît de perfect la muzică și sentimentul transmis de cîntec.

Se simți încîntată, dar și stînjinită.

– De ce nu mi-ai spus cînd te-am pus să cînti la pian și mi-am exprimat părerea sinceră despre talentul tău? De ce nu mi-ai spus că ai voce?

– Nu m-ai întrebat.

– Fir-ar să fie, Janel Cum îndrăznești să păstrezi atîtea pentru tine? Un talent ca al tău trebuie împărtășit, nu ascuns de lume.

– *Touché*, spuse ea liniștit.

Rămaseră un timp în tăcere, alături. Apoi el îi luă mîna și o ținu între ei, pe banchetă. Brusc, aerul din cameră începu să se răcească.

– N-ar fi trebuit să cobori, spuse el. Sau ar fi trebuit să te strecoari în bibliotecă, să-ți alegi cartea și să-ți învingi curiozitatea. M-ai prins într-un moment prost.

Ea înțelese ce voia să spună. Și pentru ea era un moment prost. Erau prinși implacabil într-o situație neobișnuită pentru amîndoi. Într-o stare de spirit oarecum melancolică. Singuri – cum erau adesea, firește. Dar de data asta complet singuri, fără servitori mișunînd dincolo de ușă. În toiul nopții.

– Da, spuse ea, negăsind nimic altceva de spus. Se ridică și își trase mîna dintr-a lui. Totul în ea, în afară de bunul-simț, tînjea să rămînă.

– Nu pleca, zise el cu un glas neobișnuit de răgușit și se întoarse pe banchetă pînă ajunsese cu spatele la pian. Nu mă părăsi încă.

În clipa aceea ea trebuia să decidă. Putea să asculte de bunul-simț, să spună hotărît noapte bună și să lase din cameră. El nu putea să o oprească, și nici n-ar fi făcut-o. Sau putea să rămînă în atmosferă aceea încordată, în care se simțea fără apărare. Nu avea timp să dezbată problema cu ea însăși. Făcu doi pași care o aduseră direct în fața lui.

Ridică mîinile și i le puse pe cap, ca o binecuvîntare. Sub degetele ei, părul lui era mătăsos și cald. Mîinile lui îi cuprinseseră talia și o traseră spre el. Oftă și, aplecîndu-se, își îngropă fața între sînii ei.

Proasto, își spuse ea închizînd ochii și savurînd senzațiile fizice produse de atingerea și căldura corpului, de mirosul coloniei lui. *Proasto!* Dar gîndul era lipsit de convingere.

Cînd el ridică în cele din urmă capul și se uită la ea cu ochi întunecați și adînci, ea se lăasă în genunchi pe podea între coapsele desfăcute. Nu știa de ce o făcea, dacă la îndrumarea mîinilor lui sau din vreun instinct necunoscut. Puse brațele în lungul coapselor lui cu mușchi tari și înălță capul.

El se aplecă și degetele lui care îi atingeau fața erau ușoare ca niște pene și aveau o fierbințeală care își croia drum, pîrjolind adîncurile feminității ei. Îi luă fața între mîini înaintea de a o săruta.

Jane mai fusese sărutată. Charles fusese iubitul ei patru ani de zile, și cel mai bun prieten dintotdeauna. În cîteva ocazii, cînd fusese singură cu el, îl lăsase să o sărute. Îi plăcuseră sărutările lui.

Acum își dădu seama că nu mai fusese niciodată sărutată. Nu chiar. Nu așa.

Ah, niciodată așa.

El abia îi atingea buzele. Ochii lui erau deschiși, ca și ai ei. Îi era cu neputință să se lase în voia senzațiilor fizice, cu toate că fiecare pătîcică din corpul ei ardea de dorință. Îi era cu neputință să nu știe pe deplin ce se întîmpla și cu cine. I-ar fi fost cu neputință să-și spună, după aceea, că fusese luată pe sus de o pasiune irațională.

Pasiunea asta nu era irațională.

El depuse sărutări ușoare ca fulgul pe obraji ei, pe ochi, pe tîmple, pe nas, pe bărbie. Apoi se întoarse la gura ei pe care o atinse ușurel cu buzele, îndemnînd-o să-i răspundă la fel.

Un sărut nu însemna neapărat niște buze lipite de alte buze, descoperi ea cu uimire crescîndă. În spatele buzelor ei era carnea caldă și umedă pe care el o mîngîia cu limba. Și mai era limba ei care trecea ușor peste buza lui de sus și

se întorcea peste cea de jos. El îi atinse vârful și se strecură pe deasupra în cavitatea gurii ei. Și mai erau gemetele moi, fără cuvinte, din glasul ei, din glasul lui.

Și atunci brațele lui o cuprinseseră și o ridicară la pieptul lui puternic și amîndoi se pierdură într-o îmbrățișare care o făcu să se agațe și să se lipească și mai tare de el și să tînjească după mai mult.

În cele din urmă, ea reveni în genunchi în timp ce ochii lui întunecați, cu pleoape grele, priveau într-ai ei.

– Dimineață, va trebui să ne pedepsim unul pe celălalt pentru asta, Jane, spuse el. Atunci totul va părea altfel. Interzis. Imposibil. Chiar murdar.

Ea clătină din cap.

– Oh, ba da, insistă el. Eu sînt doar un depravat, draga mea, care nu se gîndește decît să te întîndă aici, pe podea, și să-și găsească plăcerea desfrînată în adîncul corpului tău virgin. iar tu ești porumbița inocentă cu ochi mari. Servitoarea mea. Subordonata mea. Este absolut imposibil. Și categoric murdar. Tu crezi că ce s-a întîmplat e frumos. O vād în ochii tăi. Nu e frumos, Jane. Este doar ceea ce un depravat cu experiență o poate face pe o femeie să creadă. În realitate este pur și simplu poftă trupească, dorință vulgară de sex. Dorință de împerechere rapidă și viguroasă. Acum du-te la culcare. Singură.

Și chipul, și glasul lui erau aspre. Ea se ridică și se depărtă de el. Dar nu se întoarse să piece. Îi cercetă ochii, uitîndu-se la masca pe care el și-o pusese ferm la loc. Masca impenetrabilă. El îi susținu privirea cu un surîs batjocoritor.

El avea dreptate. Ceea ce se întîmplase fusese în întregime de natură fizică. Și foarte vulgar.

Dar se și înșela. Mintea ei încă nu putea distinge exact ce era greșit în spusele lui, dar era sigură că se înșela. Însă,

da, era imposibil. Și fără îndoială, dimineată lucrurile aveau să pară cu totul altfel. Mîine nu se va mai putea uita calmă la el, așa cum se uita acum.

– Noapte bună, Alteță, spuse ea.

– Noapte bună, Jane.

El se întoarse spre pian, iar ea luă lumînarea, ieși din cameră și închise ușa după ea. Îl auzi cîntînd ceva liniștit și melancolic.

Era la jumătatea scării cînd își aminti că venise jos după o carte. Nu se întoarse.

9

Da, un taburet o să fie bun, spuse Jocelyn cu o fluturare neglijentă din mîină în direcția servitorului care întrebuse.

Mai mult decît bun. Venise la White's Club cu caleașca, nu călare, dar ar fi trebuit să se folosească de cîrje după ce coborîse, și nu doar de un baston. Cizma îi apăsa neplăcut gamba care îl mai durea încă. Dacă nu va avea grijă, va fi nevoit să pună să i se taie cizma la întoarcerea acasă. Mai pierduse așa perechea de cizme preferată în ziua duelului.

– Și adu-mi ziarele de dimineată, îi ordonă el servitorului, ridicîndu-și piciorul pe taburet, aparent fără nici un efort, dar cu un oftat interior de recunoștință.

Plecaser devreme de acasă pentru a nu fi nevoit să o întîlnească pe ea înainte de plecare. Luă *Morning Post* și aruncă privirea pe prima pagină, încruntîndu-se. Ce dracu' era cu el de fugise devreme din propria casă pentru a amîna întîlnirea față în față cu o servitoare?

Nu era sigur de care din două lucruri îi era mai rușine – dacă rușine era cuvântul potrivit. Poate că jenă ar fi fost mai aproape de adevăr. Însă fie jenă, fie rușine, emoția asta era ceva cu care nu se mai întâlnise de foarte mult timp.

Ea îl prinsese cîntînd la pian. Cîntînd una din propriile compoziții. Iar el o sărutase. La naiba, dar era singur și inactiv de prea mult timp și încălcase una dintre regulile lui de bază și coborîse în propriii săi ochi. Dacă nu l-ar fi durut suficient piciorul ca să-i abată atenția, ar fi culcat-o pe podea și s-ar fi înfruptat din comoara ascunsă sub bariera subțire a cămășii de noapte. Ea nu l-ar fi oprit, naiva prostituată!

– Tresham? Dumnezeuule, chiar tu ești! Ce mai faci, amice?

Jocelyn lăasă bucuros ziarul deoparte pentru a-și saluta cunoștințele care începeau să sosească pentru flecăreala matinală și răsfoitul ziarelor.

– Începeam să credem că îți face plăcere să îți curte la Dudley House și să te stabilești acolo pe viață, spuse viconteles Kimble.

– Îngrijit de încîntătoarea domnișoară Ingleby, adăugă baronul Pottier. Porți din nou cizme, Tresham?

– Puteam să vin la White's în pantofi de dans? replică Jocelyn, înălțînd din sprîncene.

Dar Sir Isaac Wallman sesizase un detaliu interesant.

– Încîntătoarea domnișoară Ingleby? întrebă el. Infirmiera? Cea care a țipat în timpul duelului? Ei, cum se îngrijește de nevoile tale?

Jocelyn duse monoculul la ochi și îl studie pe micul dandy, privindu-l din cap pînă-n picioare. În cele din urmă rosti pe un ton extrem de plictisit:

– Ia spune-mi, Wallman, la ce oră păgînă din noapte trebuie să te scoli ca să dai timp valetului să-ți lege lavaliera atît de sofisticat?

– Îi ia o oră întreagă, răspunse mîndru Sir Isaac, abătîndu-se brusc de la subiectul anterior. Și a stricat opt lavalieri pînă s-o lege pe asta așa cum trebuie.

Jocelyn coborî monoculul, iar viconte Kimble zîmbi disprețuitor.

Schimbul de remarcă fiind încheiat, conversația se mută la întrecerea de cabriolete de la Londra la Brighton, care urma să aibă loc peste două zile, și la prezența oarecum izolată a contelui de Durbury în Londra, venit în căutarea ucigașei fiului său. Pentru mai mulți dintre domnii prezenți era o mare dezamăgire că retrasul conte nu apărea nicăieri pentru a regala o elită plictisită cu macabrele amănunte.

Sidney Jardine, care fusese înălțat la rangul de moștenitor al titlului de conte cînd tatăl său dobîndise acest titlu în urmă cu un an și ceva, nu fusese niciodată simpatizat de egalii lui. Jocelyn avusese de a face cu el doar o dată, în urmă cu doi ani, la un bal, cînd Jardine, în prezența Alteței sale, făcuse o remarcă grosolană despre o tînră doamnă și mama ei, care, mai înainte, îi refuzaseră invitația la dans. Jocelyn îl invitase pe terasa din spatele sălii de bal.

Acolo, îi spusese amabil lui Jardine să se ducă acasă fără multă tevatură, sau în iad, dacă prefera, afară de cazul în care alegea să stea, dar să-și țină gura. Iar cînd Jardine încercase furios să lanseze o provocare, Jocelyn își dusesse monoculul la ochi și își informase așa-zisul adversar că pentru el era o regulă de fier să se dueleze numai cu domnii.

– Eu sînt de partea celor care cred că lady Sara Illingsworth ar trebui să fie feliicitată, nu pedepsită. Cu toate că, dacă e deșteaptă, pînă acum va fi ajuns departe de Londra.

– Nu a plecat cu diligența, Tresh, interveni viconte Kimble. Am auzit că polițiștii au făcut o cercetare amănunțită. Nimeni cu semnalmentele ei nu a plecat cu vreo diligență.

– Atunci, de cînd a sosit aici a învățat să fie deșteaptă, spuse Jocelyn. Bravo ei. Aș zice că a fost provocată. Altfel de ce i-ar sparge capul unui bărbat o tînră doamnă?

– Tu trebuie să știi, Tresham, spuse chicotind Sir Isaac și se alese cu încă o cercetare atentă prin monoclul ducal.

– Unde își ține Ferdinand caii cei noi? întrebă Jocelyn, fără să se adreseze cuiva anume, continuînd să se uite la vizibil stînjenitul Isaac. Și unde îi antrenează? Aș spune că îi pregătește de zor de întrecere. Ar fi bine să mă duc acolo ca să văd dacă pare că vrea să se sinucidă vineri.

– Vin cu tine, Tresh, spuse viconteul Kimble cînd Jocelyn își coborî piciorul de pe taburet și se întoarse să-și ia bastonul. Ai nevoie de ajutor?

– Apropie-te tu la un metru de mine și vezi pe dracu'! mîrîi Jocelyn, ridicîndu-se cît de grațios putea și strîngînd din dinți la durerea ascuțită care îi săgetă piciorul drept. Și n-am nevoie să mă escortezi, Kimble. Am venit cu caleașca.

Era o recunoaștere care stîmi o nouă explozie de veselie și remarce glumețe din partea cunoștințelor, desigur.

Jane avea să-i tragă o săpuneală pentru asta cînd va ajunge acasă, își zise Jocelyn, dar imediat îl cuprinse ciuda că îl dusesse gîndul la casă.

Își găsi fratele exact unde se aștepta să-l găsească, antrenîndu-și caii cei noi. Măcar alesese o pereche potrivită, descoperi Jocelyn ușurat. Nu numai că erau o pereche frumoasă, ci și alergători grozavi. Necazul era că Ferdinand nu avusese nici pe departe timp suficient ca să-i pregătească pentru întrecere, pe lîngă faptul că era un tînr fără astîmpăr, și impulsiv și nesăbuit – un Dudley tipic, de fapt –, cu mîini nerăbdătoare și tendința de a folosi cele mai profane cuvinte cînd se simțea nedreptățit.

– Trebuie să-ți lași mîinile să vorbească ferm, dar

seducător, spuse Jocelyn cu un oftat după o tiradă absolut înfiorătoare ocazionată de refuzul cailor de a se comporta ca o echipă. Și trebuie să mai și taci, Ferdinand, altfel n-ai să mai ai pic de glas când o să ajungi la Brighton, cu care să-ți trîmbițezi victoria.

– Animale afurisite! bombăni fratele său. Am cumpărat o pereche de primadone.

– Ai cumpărat o pereche excelentă, ieftină la prețul ăsta. Ce trebuie să faci tu, de preferat pînă vineri, este să-i înveți cine e stăpînul.

Speranța lui de a cîștiga pariul substanțial de la White's nu era total neîndreptățită. Ferdinand era un mînuitor de bici iscusit, care părea să creadă că superioritatea consta în asumarea riscurilor inutile.

– Cu cabrioleta ta, Tresham, l-aș lăsa pe Berriwether la cinci mile în urma prafului meu. E mai ușoară și are arcuri mai bune.

– Atunci va trebui să te mulțumești să-l lași la numai două mile în urma prafului tău, replică sec Jocelyn.

– Într-una din zilele astea am să-i dau o ciomăgeală bună lui Wesley Forbes, spuse Ferdinand mai tîrziu, cînd frații se odihneau în locuința lui de burlac, Jocelyn cu piciorul drept ridicat pe o masă joasă. Aseară, la Wattier a făcut remarce jignitoare la adresa indivizilor care umblă bătălbănindu-se în cîrje pentru a convinge lumea de slăbiciunea lor, dar uită care picior ar trebui să fie rănit. Uneori țopăie cu piciorul drept ridicat, spune el, iar alteori cu stîngul. Se crede cel mai deștept din lume.

Jocelyn sorbi din paharul cu vin.

– Atunci nu putea să se refere la mine, nu-i așa? Nu te lăsa momit, Ferdinand. N-ai nevoie de o încăierare înainte de întrecere. Și niciodată în numele meu. Nici să nu te gîndești!

– I-aș fi ars o palmă chiar acolo, în sala de joc, dacă Max Ritterbaum nu m-ar fi prins de braț și nu m-ar fi tras. Treaba e, Tresh, că nici unul dintre ei nu va avea curajul să spună așa ceva în fața ta. Poți să fii sigur că nici unul nu va avea destul bun-simț ca să te lovească cu mănuașă peste obraz. Sînt prea lași.

– Lasă-i în seama mea, spuse Jocelyn. Tu concentrează-te asupra întrecerii.

– Să-ți mai pun un pahar, spuse Ferdinand. Ai văzut ultima monstruozitate a lui Angeline?

– O bonetă? Întrebă Jocelyn. Cea muștar? Cumplită.

– Albastră cu dungi violete, spuse fratele său. Voia s-o scot la plimbare în parc cu boneta cocoțată pe cap. I-am spus că ori cu mine, ori cu boneta. Aș fi fost obiect de batjocură, Tresham. Sora noastră s-a născut cu o boală cumplită: nu are gust. De ce o încurajează Heyward plătind facturile, mă depășește.

– E nebun după ea, spuse Jocelyn. După cum e și ea după el. N-ai bănuî când îi vezi împreună, sau *nu* împreună, cum se întîmplă mai des. Sînt atît de discreți în privința asta de parcă ar fi amanți clandestini.

Ferdinand izbucni în rîs.

– Doamne, imaginează-ți pe cineva nebun după Angie!

– Sau după Heyward, aprobă fratele său, legănînd leneș monoculul.

Era o imensă ușurare să se întoarcă la viața normală, reflectă el mai tîrziu, îndreptîndu-se spre casă.

Dacă Jane s-ar fi gîndit o clipă că ceea ce se întîmplase în noaptea precedentă însemnase ceva pentru ducele de Tresham, nu i-ar fi luat mult să afle adevărul. Nu că s-ar fi gîndit, însă uneori emoțiile sfidează rațiunea.

El nu se întoarse acasă pînă după-amiază tîrziu. Și nici chiar atunci nu o chemă pe Jane, ci se închise în bibliotecă cu domnul Quincy. Era aproape vremea de cină cînd trimise după ea.

Era tot în bibliotecă. Ședea pe șezlong, cu piciorul drept ridicat pe o pernă. Era îmbrăcat complet, minus cizma dreaptă. Privirea lui era încruntată.

– Nici un cuvînt, spuse el înainte ca ea să se gîndească măcar să deschidă gura. Nici un cuvînt, domnișoară Ingleby. Bineînțeles că mă doare și bineînțeles că Barnard s-a chinuit al dracuiui să-mi tragă cizma. Dar era vremea să fac mișcare, și era vremea să ies de aici pe timpul zilei. Altfel m-aș fi dedat la viol și la orgii.

Ea nu se așteptase ca el să se refere la noaptea trecută după ce lipsise toată ziua de acasă. Noaptea trecută părea mai degrabă un vis. Nu atît din cauza îmbrățișării lor, cît a faptului că îl văzuse și îl auzise pe ducele de Tresham cîntînd la pian și făcînd minuni cu clapele.

– Presupun că ai crezut că a fost iubire, Jane, nu-i așa? Sau afecțiune? Sau măcar o emoție frumoasă? Întoarse ochii lui negri spre ea pentru prima dată și încruntarea se adînci.

– Nu, Alteță, spuse ea. Nu sînt chiar atît de naivă cum se pare că mă consideri. Mi-am dat seama că era o dorință fizică de ambele părți. De ce aș fi crezut că un destrăbălat autodeclarat ar fi avut vreun sentiment frumos pentru servitoarea lui? Și de ce te-ai teme că o femeie ca mine ar cădea pradă farmecului tău primejdios și legendar, după ce a trebuit să-ți îndur toanele și limba spurcată mai mult de două săptămîni?

– De ce m-aș teme? Miji ochii pînă deveniră două fante înguste. Aș fi putut să bănuiesc că ai să ai ultimul cuvînt pe tema asta, Jane. Ce prostie din partea mea să-mi închipui că azi-noapte te-am tulburat serios!

– Da, încuviință ea. Aș zice că ți s-a cam umflat piciorul. Trebuie să-l ții în apă rece.

– Și să-mi înghețe degetele?

– Îmi închipui că e mai bine decît să le vezi înnegrindu-se în săptămînile următoare.

El își țugule buzele și, preț de o clipă, în ochii lui păru să licărească un zîmbet. Însă nu cedă.

– Dacă ai de gînd să ieși și mîine, te rog să-mi dai liber dimineața, Alteță, spuse ea.

– De ce? Se încruntă iar.

Ea își simți mîinile răcindu-se numai la gîndul motivului său, dar nu se mai putea lăsa paralizată de groază. Mai devreme sau mai tîrziu trebuia să se aventureze dincolo de ușile actualului ei adăpost.

– E vremea să-mi caut altă slujbă, spuse ea. Mi-a mai rămas mai puțin de o săptămînă de stat aici. De fapt, acum nu mai este nevoie de mine. Niciodată n-a fost. N-ai avut nevoie de o infirmieră.

El o privi lung.

– M-ai părăsi, Jane?

Ea își înăbuși ferm durerea pe care o simți la gîndul că îl va părăsi. Durerea nu avea nici o cauză rațională, nici una care să merite. Deși, firește, noaptea trecută în sala de muzică, îl văzuse într-o cu totul altă lumină.

– Slujba mea aici se va încheia curînd, Alteță, îi reaminti ea.

– Cine spune? întrebă el, privind-o gînditor. Ce aiureli spui cînd nici n-ai unde să te duci!

Speranța încolți. Aproape că se gîndise să-l întrebe dacă nu putea să rămînă mai departe ca menajeră sau ajutor la bucătărie. Însă nu se credea în stare. N-ar suporta să trăiască mai departe la Dudley House într-o calitate inferioară celei

pe care o avusese pînă acum. Nu că ar fi lăsat mîndria să-i dicteze acțiunile, desigur.

– Înțelegerea a fost să te îngrijesc cît timp rana de la picior te obliga să rămii inactiv. Trei săptămîni.

– Așadar, a mai rămas aproape încă o săptămîină. Nu vreau să aud că te duci să cauți altceva, Jane, pînă nu se încheie perioada de stat aici. Nu te plătesc să-ți petreci diminețile alergînd prin Londra în căutarea unui stăpîn care să te plătească mai bine decît mine. Cu cît te plătesc eu?

– Cu mai mult decît cîștig prin muncă. Nu banii sînt problema, Alteță.

Însă el era încăpățînat.

– Atunci nu vreau să mai aud despre asta cel puțin o săptămîină de acum încolo, spuse el. Însă joi seara am o sarcină pentru tine, Jane. Și te voi plăti bine pentru ea. Îți voi plăti cît meriți.

Îl privi circumspectă.

– Nu mai sta lîngă afurisita aia de ușă de parcă ai fi gata s-o iei la fugă, zise el enervat. Dacă aș vrea să tabăr asupra ta, aș face-o indiferent de distanță. Vino mai aproape. Așază-te aici.

Îi arătă scaunul pe care ședea ea de obicei.

Nu avea rost să se certe pentru atîta lucru. Făcu așa cum i se spuse, cu toate că vecinătatea lui o stînjenea cumplit, amintindu-i de experiența senzuală din noaptea trecută.

– Mîine seară găzduiesc aici o mare petrecere, reluă el. Chiar acum Quincy scrie invitațiile și le trimite. Timpul e scurt, desigur, dar invitații vor veni aproape toți. Vezi tu, invitațiile la Dudley House sînt destul de rare ca să fie rîvnite, în ciuda reputației mele. Sau poate tocmai datorită ei.

Va rămîne toată seara în spatele ușii închise a camerei sale, gîndi Jane, încleștîndu-și mîinile în poală.

– la spune-mi, ai vreo rochie mai de Doamne-ajută în afara atrocității ăsteia pe care o porți acum și a celeilalte cu care o schimbi, domnișoară Ingleby?

Nu. Oh, nu. Categorie nu. Absolut exclus.

– N-o să am nevoie, spuse ea. N-am să fiu unul dintre oaspeții tăi. Ar fi nepotrivit.

Sprîncenele lui se înălțară arogant.

– Pentru prima dată sîntem perfect de acord, domnișoară Ingleby. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Și renunță la aerul ăsta încăpățînat. Arăți ca un copil bosumflat.

– Am o rochie de muselină, recunosc eu ea. Dar n-am s-o port, Alteță. Nu se potrivește cu slujba mea.

– Ai s-o porți mîine seară. Și ai să faci ceva mai drăguț cu părul tău. Am să aflu care servitoare se pricepe la coafat. Dacă nu există nici una, voi angaja una pentru ocazia asta.

Jane simți că i se face rău de la stomac.

– Dar ai spus că nu pot să fiu unul dintre oaspeții tăi. Nu voi avea nevoie de o rochie de muselină și o coafură sofisticată ca să stau în camera mea.

– Nu fi absurdă, Jane. O să fie mîncare și partide de cărți și muzică – asigurată de doamnele pe care le-am invitat. Toate doamnele sînt educate, să știi. Se pare că toate mamele au ajuns la concluzia greșită că zdrăngănitul la pian într-o ținută decorativă este drumul cel mai sigur spre inima și averea unui bărbat.

– Mă întreb ce te-a făcut atît de cinic, spuse ea.

– Serios? Îi zîmbi în felul lui de animal de pradă. Așa se întîmplă cînd crești cu un titlu de conte și rang de marchiz. Și cînd devii duce la frageda vîrstă de șaptesprezece ani. De nenumărate ori m-am dovedit ticălosul cel mai negru la inimă din toată Anglia. Cu toate astea, fiecare mamă cu o fată de măritat se gudură pe lîngă mine, și fiecare tată caută să-mi intre în grații.

– Într-una din zilele astea ai să te îndrăgostești de una dintre aceste fecioare doar pentru a descoperi că își bate joc de curtea ta, zise ținnoasă Jane. Ai prea puțin respect pentru inteligența feminină, Alteță. Te crezi cel mai mare premiu matrimonial al lumii creștine și de aceea îi disprețuiești pe toți cei care presupui că te vînează. Mai sînt și doamne cu minte în lumea asta, să știi.

El își țuguie buzele și în ochi îi apărură o licărire de amuzament.

– De dragul mîndriei mele, Jane, n-am putea include în asta și lumea islamică, nu doar creștinătatea? Dar ne abatem de la subiect. Tu, domnișoară Ingleby, ai să fii principala atracție a serii. Ai să cînți pentru oaspeții mei.

– Nu! Se ridică brusc.

– Oh, ba da, spuse el încetișor. Iar eu te voi acompania. Nu mă tem că bărbăția mea va fi în pericol dacă doar acompaniez pe cineva care cîntă vocal.

– N-am să cînt. N-am cîntat niciodată în public și nici nu doresc s-o fac. Nu mă poți obliga. N-am să mă las terorizată.

– Îți voi da cinci sute de lire, Jane, spuse el aproape în șoaptă.

Ea deschise gura să vorbească și o închise repede la loc. Se încruntă.

– Cinci sute de lire? Întrebă neîncrezătoare. Ce caraghios de absurd!

– Nu pentru mine, spuse el. Vreau să cînți în public, Jane. Vreau ca lumea bună să descopere ce am descoperit eu azi-noapte. Ai un talent rar.

– Nu te gîndi să mă convingi măgulindu-mă. Însă mintea ei lucra deja de zor. Cinci sute de lire. N-ar mai fi trebuit să muncească mult timp. Ar fi putut să dispară într-o ascunzătoare mai sigură decît casa asta. Ba chiar ar fi putut

să plece undeva unde contele și polițiștii nu s-ar fi gândit să o caute.

– Cinci sute de lire te-ar scuti de necesitatea de a căuta imediat altă slujbă, nu-i așa? Întrebă el, evident ghicindu-i gândurile, sau cel puțin o parte din ele.

Dar mai întâi ar fi trebuit să înfrunte o armată de oaspeți. Se întrebă dacă, în afară de contele de Durbury, exista cineva în Londra care îi cunoștea adevărata identitate, care dăduse vreodată ochii cu ea ca lady Sara Illingsworth. Nu părea plauzibil. Dar dacă totuși exista cineva?

– Am să spun chiar te rog, Jane, spuse ducele de Tresham, cu un glas prefăcut umil.

Jane se uită la el cu reproș. Oare contele avea să fie printre oaspeți? Există o șansă cât de mică? Putea să afle, desigur. Putea să-l roage pe domnul Quincy s-o lase să se uite pe lista oaspeților.

– Am să mă mai gândesc, spuse ea, simțind un nod în stomac.

– Bănuiesc că ăsta e cel mai bun lucru pe care pot să-l obțin de la tine în momentul de față, nu-i așa, Jane? Nu poți să capitulezi prea repede, altfel ar părea că te-ai lăsat biruită. Prea bine. Dar răspunsul tău trebuie să fie da. Sînt hotărît în privința asta. Mîine după-amiază o să facem o mică repetiție.

– Iar îți freci piciorul, spuse ea. Presupun că n-ai să recunoști că ai făcut o prostie ieșind azi și o prostie și mai mare stînd în oraș atît de mult. Lasă-mă să chem pe cineva să te ajute să ajungi în camera ta și să ți se trimită niște apă rece.

– Am încercat să-l învăț pe fratele meu să facă deosebirea între partea din față a unui cal și cea din spate. Am pariat pe el la White's o sumă foarte mare, domnișoară Ingleby, și sînt foarte hotărît să-l fac să cîștige întrecerea.

– Ce teribil de proști sînt bărbații! Le stă mintea numai la fleacuri și își consumă energia pe lucruri lipsite de importanță. Dacă vineri lordul Ferdinand o să fie rănit, poate îți vei da seama că el e mult mai important pentru tine decît cîștigarea unui pariu.

– Dacă ai terminat să mă cerți, domnișoară Ingleby, poate faci ceea ce tu însăși ai propus și îl chemi pe cel mai solid lacheu pe care îl găsești.

Ea ieși din cameră fără altă vorbă.

Și dacă descrierea ei circula prin Londra? se gîndi ea brusc. Și dacă intra în sala de muzică joi seara și oaspeții adunați se ridicau în masă și o arătau acuzator cu degetul?

Nu își putu reprima sentimentul prostesc că, într-un fel, ar fi fost o ușurare.

10

Jocelyn nu dădea des petreceri, dar cînd dădea, o făcea în stil mare. Bucătarul lui bombănea la subsol că nu fusese înștiințat din vreme că avea misiunea uriașă de a pregăti un dineu de anvergură la începutul serii și o cină gustoasă la miezul nopții. Dar abordă situația cu o energie creatoare în loc să-și dea demisia pe loc, așa cum amenința ori de cîte ori nu avea timp nici să respire.

Menajera nu se plîNSE, ci își trimise trupele cu o hotărîre severă să izgonească orice fir de praf din camere și să lustruiască pînă la strălucire toate suprafețele. Aranjă maldăreie de flori comandate de Michael Quincy.

După cum prezisese Jocelyn, aproape toată lumea acceptă invitația, chiar dacă asta implica încălcarea altor

promisiuni în ultima clipă. Șansa de a participa la o serată și un dîneu la Dudley House nu se întîlnea prea des.

Jocelyn îi ordonă menajerei să aleagă sau să angajeze o servitoare pricepută să aranjeze părul unei doamne. De asemenea, cocheta cu ideea de a o duce pe Jane Ingleby la o casă de modă bună și de a-i comanda degrabă o rochie de seară, dar renunță. Fără îndoială, ea ar fi făcut mult tam-tam și ar fi sîrșit prin a refuza. În plus, nu trebuia să o facă să arate prea mult a doamnă, altfel oaspeții săi s-ar întreba în ce calitate petrecuse ea aproape trei săptămîni sub acoperișul lui.

După-amiază petrecu puțin timp în sala de muzică, repetînd cu ea două cîntece, pentru eventualitatea că va fi bisată, ea protestînd la o astfel de posibilitate, el susținînd că posibilitatea exista.

În timp ce se îmbrăca pentru seară, descoperi că era emoționat, fapt care îl alarmă foarte tare și îl făcu să se disprețuiască.

Cînd era mai tînră, cînd părinții ei trăiau și erau sănătoși, la Candleford Abbey aveau loc frecvent picnicuri, dîneuri și baluri. Părinților ei le plăcea să se distreze. Însă Jane nu își amintea ca ei să fi invitat cîncizeci de musafiri o dată. Și chiar și petrecerile pe care le ținea ea minte avuseseră loc foarte demult. Pe atunci era o copilă.

Rămase în camera ei cîteva ore înainte de a se pregăti să coboare la parter, ascultînd murmurul îndepărtat de glasuri și rîsete, închipuindu-și ce se întîmpla și ce mai se va întîmpla înainte de a fi chemată să cînte. Dar era cu neputință de prezis cînd anume va fi chemată. Știa că petrecerile protipendadei nu semănau cu cele de la țară, care nu treceau niciodată de unsprezece noaptea sau, cel mai tîrziu, de

miezul nopții. Aici, la Londra, se părea că nimeni nu considera că este ciudat să stea treaz toată noaptea, pentru ca apoi, firește, să doarmă toată ziua.

Poate că nici nu va fi chemată să coboare înainte de miezul nopții. Iar dacă va trebui să aștepte prea mult, va fi un ghem de draci. În cele din urmă, uitându-se la ceasul de pe polița căminului, văzu că mai erau doar zece minute pînă la sosirea lui Adele, servitoarea franțuzoaică angajată pentru seara aceea ca să-i aranjeze părul.

Era mult prea tîrziu să regrete că acceptase această nebunie. După ce se uitase cu grijă pe lista oaspeților, constatasese că nu era nici unul care ar fi putut să-i cunoască identitatea. Însă contele de Durbury era în oraș. Dacă o descrisese cuiva prezent aici în seară asta? Dar era prea tîrziu.

Își scoase hotărîtă ținuta de servitoare și își trase pe cap rochia de muselină călcată cu grijă pe care o întinsese pe pat. Era o rochie foarte potrivită pentru ceaiul de după-amiază la țară. Desigur, nici chiar acolo nu era deloc potrivită pentru o petrecere de seară, dar nu conta. În fond, ea nu era musafir la petrecerea din seara asta.

Se cutremură de frig, emoție și frică.

Cînd fugise la Londra, nu intenționase să se ascundă. Ar fi trebuit ca după ce descoperise că lady Webb nu era acasă, se gîndi Jane cu întîrziere, să fi rămas la hotelul în care își luase cameră și să fi apelat la omul care se ocupa de afacerile contelui în Londra pentru fonduri. Ar fi trebuit să afirme cu curaj în fața întregii lumi că fusese atacată de un depravat beat în absența contelui și contesei de la Candleford și se apăraseră absolut justificat lovindu-l cu o carte și piecînd cît mai departe de el.

Însă nu o făcuse, iar acum era prea tîrziu.

Se ascundea, și acum era pe cale să dea ochi cu cincizeci de membri ai cremei societății britanice.

Absolută nebunie!

În depărtare, un glas de femeie rîse ascuțit.

Cineva bătu în ușă, făcînd-o pe Jane să tresară prosteste. Era Adele, care venise să o coafeze.

La ora unsprezece, lady Heyward, care în seara asta juca rolul de amfitrioană, anunță sfîrșitul partidelor de cărți în desfășurare, în timp ce Jocelyn ordonă unor lachei să mute pianul din salon în mijlocul încăperii și să aranjeze scaunele de-a lungul pereților. Partea muzicală a serii era pe cale să înceapă.

Cîteva tinere doamne se oferiră sau fură convinse să cînte la pian sau vocal. Un domn – lordul Riding – fu suficient de curajos pentru a interpreta un duet cu logodnica sa. Toate recitalurile fură reușite. Oaspeții ascultară mai mult sau mai puțin atenți și aplaudară politicoși. La urma urmelor, era o formă de distracție de seară familiară tuturor.

În cele din urmă, Jocelyn se ridică, ajutîndu-se de baston.

– Puteți să vă ridicați și să vă dezmoțiți cîteva clipe, spuse el după ce reținu atenția tuturor. Am angajat un oaspete special pentru seara asta. Am să mă duc s-o aduc.

Sora lui se uită mirată la el.

– Cine poate fi, Tresham? întrebă ea. Așteaptă la bucatărie? Unde Dumnezeu ai găsit-o cînd stai închis aici de aproape trei săptămîni?

Însă Jocelyn se mulțumi să dea din cap și ieși din încăpere. Prostul de el, abia dacă se gîndise toată seara și la altceva decît la clipa asta! Spera doar ca ea să nu se fi răzgîndit. Cinci sute de lire erau o tentație mare, însă părerea lui era că dacă Jane Ingleby hotărîse că nu vrea să cînte, nici chiar cinci sute de lire nu ar reuși să o convingă.

Îl trimise pe Hawkins după ea și, negăsindu-și locul, se plimba cu pași mari prin hoi, așteptînd-o. Ea apăru în capul scării după două minute. Așa cum stătea acolo, nemișcată, arăta ca o statuie – o statuie palidă, îndîrjită, cu buzele strînse într-o linie subțire, dură, care aducea totuși cu un înger. Rochia ușoară și simplă de muselină îi îmbrăca minunat formele, accentuînd grația siluetei înalte și suple. Părul ei... ei bine, pur și simplu nu-și putu lua ochii de la el un lung moment. Era aranjat într-o coafură înaltă, simplă, dar severitatea ei obișnuită dispăruse. Părul arăta moale, suplu, sănătos, lucios și elegant. Și de aur pur.

– Măi, măi, măi, fluturele a ieșit din cocon, spuse el.

– Ar fi mult mai bine dacă n-am face asta, spuse ea.

Însă el înaintă pînă la picioarele scării și întinse mîna spre ea, neluîndu-și ochii din ai ei.

– N-ai să dai înapoi acum, Jane. Toată lumea o așteaptă pe invitata mea specială.

– Vor fi dezamăgiți, îl avertiză ea.

Nu era lașă din fire, dar în momentul de față lucrurile stăteau exact pe dos. Părea că prinsese rădăcini acolo, în capul scării, deși stătea dreaptă, cu bărbia ridicată cu mîndrie.

– Vino, o îndemnă el.

Ea coborî și, punîndu-și mîna pe a lui, se lăsă condusă către sala de muzică. Avea ținuta unei ducese, se gîndi el ceea ce, în alte împrejurări, l-ar fi amuzat. Și în aceeași clipă simți că i se luă un vâl de pe ochi. O orfană? Crescută într-un orfelinat? Plecată în lume să-și croiască un drum în viață acum, că era adultă? Nici vorbă. Fusesse un prost că înghițise povestea asta.

Așadar, Jane Ingleby era o mincinoasă.

– Mai întîi „Barbara Allen”, spuse el. Ceva cunoscut degetelor mele pînă se încălzesc.

– Da. Prea bine. *Toți* oaspeții tăi sînt aici?

– Speri ca patruzeci și nouă dintre ei să se fi retras la casele lor, nu-i așa? întrebă el. Nu a plecat nimeni, Jane.

El o simți inspirînd adînc cînd un lacheu în livrea sări să deschidă ușa sălii de muzică. Jane mai înălță puțin bărbia.

Arată ca o floare proaspătă de grădină printre plante de seră, gîndi el, conducînd-o printre două rînduri de scaune pe care oaspeții lui se așezau iarăși, uitîndu-se curioși la invitata lui.

– Oh, pe cuvîntul meu, e domnișoara Ingleby! se auzi glasul lui Conan Brougham.

Se stîrni un murmur în timp ce cei care știau cine era domnișoara Ingleby le explicau celor care nu știau. Desigur, toți știau de ajutoarea de modistă care abătuse atenția ducelui de Tresham în timpul duelului cu lordul Oliver și care după aceea devenise infirmiera lui.

Jocelyn o conduse pînă la pianul din mijlocul încăperi și îi eliberă mîna.

– Doamnelor și domnilor, spuse el. Am convins-o pe domnișoara Ingleby să vă facă o demonstrație a ceea ce eu consider cea mai minunată voce pe care am avut privilegiul s-o aud. Din păcate, nu are cine s-o acompanieze la valoarea ei, așa că am s-o fac eu. Dar aș zice că nimeni nu-mi va observa stîngăcia cînd ea va începe să cînte.

Își aranjă cozile hainei cînd se așeză pe bancheta de la pian, își puse bastonul pe podea, lîngă el, și îndoi degetele pe clape. Jane stătea exact unde o lăsase, dar adevărul este că în clipele acelea nu se prea gîndea la ea. Era îngrozit. El, cel care înfruntase fără să cîntească moartea în patru dueluri, acum se temea să cînte la pian pentru un auditoriu care nici nu îl va asculta pe el, ci pe Jane.

Se simțea expus, aproape gol.

Se concentrează și începu să cînte acordurile introductive ale cîntecului.

În primele două versuri ale strofei întîi glasul ei tremură puțin, întretăiat. Dar apoi orice urmă de emoție dispăru, ca și în cazul lui. Curînd, uită de propria-i temere și cîntă mai mult din instinct. Ea cînta și mai bine, cu mai multă simțire decît o auzise pînă atunci. Își dădu seama că era genul de cîntăreață care răspundea instinctiv unui auditoriu. Iar oaspeții lui alcătuiau chiar un auditoriu foarte atent. Era sigur că nimeni nu va mișca pînă cînd ultima silabă a baladei se stinse și chiar și atunci urmă o pauză, un moment de tăcere desăvîrșită.

Apoi aplauze. Nu aplauzele discrete ale unei adunări în lumea bună care era politicoasă cu unul de-al lor, ci admirația entuziastă a unui auditoriu care preț de cîteva minute fusese transportat în altă dimensiune de o artistă cu adevărat talentată.

Jane părea surprinsă și oarecum stîmjenită. Dar foarte sigură pe ea. Încilină capul și așteptă ca aplauzele să se stingă, apoi cîntă „Ești tulburat?” de Händel. De bună seamă, era una dintre cele mai frumoase piese compuse vreodată pentru o voce de contralto. Însă în seara asta lui Jocelyn i se păru că acel cîntec fusese scris anume pentru ea. O acompanie ascultîndu-i glasul cald, încărcat de emoție, și simți un nod în gît provocat parcă de lacrimi.

„Ești tulburat?” cînta ea. „Muzica te va liniști. Ești frînt de oboseală? Odihna va fi a ta.”

Trebuie că era tulburat și frînt de oboseală de mult, mult timp, se pomeni Jocelyn gîndindu-se. Știuse dintotdeauna că muzica are puterea de a liniști. Dar ea fusese mereu un balsam interzis, o odihnă ce îi fusese refuzată. Era ceva

dulce, efeminat, ceva care nu era pentru el, un Dudley, un duce de Tresham.

„Muzica cheamă cu glas divin.“

Ah, da, cu glas divin. Dar un Dudley vorbea numai cu glas ferm, bărbătesc, foarte omenesc, și rareori asculta. Dar în nici un caz ceva care nu ținea de viața sa activă de zi cu zi, în care totul era dominație, putere. Cu siguranță nu muzică, nici vocile agitate ale spiritului pe care aceasta le putea trezi, purtîndu-și ascultătorul dincolo de sine și de lumea limitată a percepțiilor către un nivel ce poate fi numai simțit, nu și exprimat în cuvinte.

Cînd cîntecul se sfîrși, nodul din gît nu dispăruse. Închise scurt ochii cînd aplauzele spărgeau iar tăcerea. Cînd îi deschise, văzu că oaspeții lui se ridicau în picioare unul cîte unul, continuînd să aplaude, în vreme ce Jane părea profund stînjinită.

El se ridică de pe banchetă, ignorînd bastonul, îi luă mîna dreaptă și i-o ridică. Ea zîmbi în sfîrșit și făcu o reverență.

La insistența audienței, cîntă piesa ușoară și drăguță, dar complicată, „Robin Adair“, apoi dădu să piece. Făcu doi pași grăbiți către intervalul dintre rîndurile de scaune, dar oaspeții rupseseră rîndurile și aveau alte idei. Era vremea cinei. Ferdinand îi ieși în cale.

– Aș spune, domnișoară Ingleby, zise el cu un entuziasm autentic, că a fost un spectacol extrem de bun. Ai cîntat splendid. Trebuie să vii să te răcorești cu o băutură.

Se înclină și zîmbea și îi oferea brațul cu tot farmecul de care era capabil atunci cînd nu se mai gîndea la cai, la vînătoare și la pariurile ciudate de la cluburi.

Jocelyn simți niște porniri criminale imposibil de descris.

Jane încercă să scape sub diverse pretexte, dar în cîteva secunde Ferdinand nu era singurul pe care trebui să-l

convingă. Fu înconjurată de oaspeți de ambele sexe, nerăbdători să discute cu ea. Dar deși poziția ei la Dudley House ca infirmieră și împrejurările angajării ei îi intrigau fără doar și poate pe oamenii care se hrăneau cu bîrfe și scandal, Jocelyn nu credea că numai aceste două lucruri atrăgeau atenția asupra lui Jane. Glasul ei era unul dintre motive.

Cum de îl ascultase în urmă cu două seri fără să-și dea seama că nu era doar un glas extraordinar de frumos și cultivat? se întrebă Jocelyn. Un glas bun, cultivat, la care nu se ajungea într-un orfelinat, nici chiar într-unul superior.

Fata fu condusă spre sufragerie la brațul lui Ferdinand, avîndu-l de cealaltă parte pe Heyward, angajată într-o discuție serioasă despre *Messia* lui Händel. Jocelyn se ocupă de ceilalți invitați.

Profesorul ei de canto, pe care tatăl ei îl adusese în Cornwall cu cheltuieli mari, își exprimase părerea că ea ar fi putut cînta ca profesionistă, dacă voia, la Milano, la Viena, la Covent Garden – oriunde iar plăcea. Ar fi putut să fie o vedetă internațională.

Tatăl ei subliniase blînd, dar ferm, că pentru o flică de conte o carieră, chiar și ilustră, ieșea din discuție. Jane nu se supăraseră. Niciodată nu simțise nevoia să cîștige aplauzele publicului și faimă. Cînta pentru că îi plăcea să cînte și îi plăcea să-și distreze rudele și prietenii.

Însă succesul din seara asta, de la Dudley House, era seducător, trebuia să recunoască. Întreaga casă se transformase într-o țară a minunilor, cu toate candelabrele aprinse și plină cu vase de flori răspîndite pretutindeni. Toți fură măgulitor de amabili, unii abordînd-o doar ca să-i spună, zîmbind, că le plăcuse foarte mult interpretarea ei, alții discutînd cu ea îndelung.

Nu mai fusese la Londra pînă acum. Nu se învîrtise în cercuri înalte. Dar avea sentimentul minunat că aparține acestei lumi, că aici este locul ei. Dacă părinții ei ar mai fi trăit, ar fi venit firesc la Londra pentru un sezon. Ar fi fost adusă pentru serioasa afacere a alegerii unui soț potrivit. Cu oaspeții ducelui de Tresham se simțea ca la ea acasă.

Trebuî să facă un efort deliberat pentru a-și aminti că nu era una de-a lor. Nu mai era. Între ea și ei se afla un imens obstacol, apărut în momentul în care Sidney, beat și agresiv, încercase să o seducă, spre a o convinge să se mărite cu el. Fusese pe cale să o violeze – cu deplinul accept al prietenilor lui la fel de beți. Însă ea nu era omul care să îndure agresivitatea fără să reacționeze, așa că îl lovisese în cap cu o carte.

Așa începuse șirul de evenimente care făcuse din ea o fugară. Dar ce fugară! Iată-o aici într-o adunare selectă a înaltei societăți, comportîndu-se de parcă nu avea nici o grijă pe lume.

– Trebuie să mă scuzați, murmură ea zîmbind și ridicîndu-se.

– Să te scuzăm? Lady Heyward se uită la ea cu mirare și bunăvoință. Categorie nu, domnișoară Ingleby. Nu îți dai seama că ai devenit oaspetele de onoare? Heyward te va convinge să rămîi, nu-i așa, iubitul?

Însă lordul Heyward era cufundat într-o conversație serioasă cu o văduvă îmbrăcată în purpuri și pe cap cu un turban cu pene, asortat.

– Dă-mi voie, spuse viconteul Kimble, luînd-o pe Jane de cot și arătînd spre scaunul de pe care se ridicase. Ești misterul momentului, domnișoară Ingleby. Traversînd într-o clipă Hyde Park în drum spre lucru, în următoarea îngrijindu-l pe Tresh ca o umbră cenușie, iar acum cîntînd ca o

privighetoare. Permite-mi să te interoghez. Îi zîmbi cu un farmec îndelung exersat, îndulcind efectul cuvintelor.

Lady Heyward bătu din palme pentru a atrage atenția tuturor.

– Refuz categoric să permit cuiva să piece după cină cînd abia e trecut de miezul nopții, anunță ea. Refuz să-l las pe Tresham să fie mîine subiect de batjocură. O să dansăm în salon. Doamna Marsh ne va cînta, nu-i așa, doamnă? Am să dau ordin să se strîngă covorul, sau vrei să-l dai tu, Tresham?

– Vai de mine! spuse Alteța sa, cu degetele îndoite pe mînerul monoclului. Ce amabil din partea ta că ai grijă de reputația mea, Angeline. Am să dau ordinul. Părăsi încăperea.

– Chiar trebuie să mă scuzați, declară ferm Jane cîteva minute mai tîrziu, după ce răspunsese vag la întrebările vicontelui Kimble. Noapte bună, domnule.

– Am să am un nou motiv să trec pe la Tresham în zilele următoare, spuse el, aplecîndu-se asupra mîinii ei pe care o ridicase la buze. Ochii lui se uitau cu admirație în ai ei.

Alt domn periculos, gîndi Jane cînd ieși grăbită din cameră. Și nu încape îndoială că știe cît este de atrăgător cu ochii lui albaștri și părul blond, în hainele sale de seară argintii.

În seara asta nu-i era însă deloc ușor să se strecoare în intimitatea camerei sale, constată ea apropiindu-se de salon cînd ducele de Tresham ieșea, sprijinindu-se în baston.

– Te duci la culcare, Jane? o întrebă el. Cînd nu-i trecut nici măcar cu o oră de miezul nopții?

– Da, Alteță, răspunse ea. Noapte bună.

– Prostii! Ai auzit-o pe Angeline. După părerea ei, ai devenit oaspetele de onoare. Și în ciuda cumplitului ei gust

la îmbrăcăminte – rozul strident nu o prinde, mai ales cînd e însoțit de volane și zorzoane și nefericitele alea de pene albastre din păr –, în ciuda tuturor acestora, Jane, nu există persoană mai pedantă ca sora mea. Ai să vii în salon.

– Nu, spuse ea.

Jocelyn înălță din sprîncene.

– Nesupunere? Vei dansa, Jane. Cu mine.

Ea rîse.

– Și cu bastonul tău?

– Ei, Jane, asta-i lovitură sub centură. Am să dansez fără baston. Un vals, de fapt. Vei valsa cu mine.

Se interpuse între ea și scară. Uitîndu-se în treacăt la fața lui, Jane înțelese că el era într-o stare de spirit care nu admitea refuzul. Nu că ea n-ar fi putut opune o bună rezistență. La urma urmelor, nu o putea obliga să danseze.

– Tu nu valsezi niciodată, spuse ea.

– Ei, cine ți-a spus asta?

– Tu. Ai spus-o în prezența mea cînd a pomenit cineva într-o zi de Almack's.

– În seara asta am să fac o excepție. Valsezi, Jane? Știi pașii?

Era porțița ei de scăpare. Nu trebuia decît să spună nu. Și chiar nu dansase niciodată vals în public, decît cu Charles și cu cîțiva dintre prietenii lor în cerc restrîns. Dar deodată simți dorința puternică de a valsa aici, la Dudley House, printre egalii ei, înainte de a dispărea undeva unde nu va fi găsită niciodată. Va valsa cu ducele de Tresham. Tentația era grozavă.

– Ezită, murmură ducele și se apropie de ea. Nu trebuie să refuzi, Jane. Tăcerea te-a trădat. Îi oferi brațul. Vino.

Ea mai ezită doar o clipă, apoi își puse brațul pe al lui și se lăsă condusă în salon.

Să danseze.

Să valseze cu ducele de Tresham.

Un lucru îi era foarte clar lui Jocelyn în timp ce conversa cu câțiva oaspeți mai în vîrstă, cei tineri dansînd un dans de țară energic. Jane Ingleby va pleca foarte curînd. Departe de Dudley House. Departe de el.

Devenise, într-adevăr, centrul atenției. Nu dansa, ci era înconjurată de o veritabilă curte de admiratori, printre care Kimble și Ferdinand, care ar fi trebuit, amîndoi, să danseze. Părea oarecum nelalocul ei în rochia sa de muselină și cu coafura aceea simplă, cînd toate celelalte doamne erau împodobite cu mătăsuri, și satinuri, și bijuterii, cu turbane elaborate și pene. Dar ea le făcea pe toate să arate împopoțonate.

Era simplitatea însăși. Ca un singur trandafir. Nu, trandafirul era prea sofisticat. Ca un crin. Sau o margaretă.

I se pusese ră întrebări dacă o va mai ține aici. Pentru toți oaspeții lui devenise evident probabil că ea era o doamnă din cap pînă-n picioare. Orfana săracă a unui domn sărăcit, pare-se. Cu toate astea, o doamnă. Una extraordinar de fermecătoare.

Va trebui să-i găsească o slujbă în altă parte – un gînd extrem de deprimant, la care renunță în seara asta. Dansul țărănesc se sfîrși. Se ridică, lăsîndu-și bastonul rezemat de scaun. Constată ușurat că, lăsîndu-se cu toată greutatea pe piciorul drept, nu simțea durere. Se îndreptă spre doamna Marsh, care era la pian.

– Invitați-vă partenerele la vals, domnilor, anunță el după ce se consultă cu ea. Porni în direcția lui Jane și avu ghinionul să întîlnească privirile lui Kimble și Brougham. Amîndoi se uitau la el de parcă îi mai crescuse un cap. El știa de ce.

Toată lumea știa că ducele de Tresham nu valsa niciodată. Întinse mîna dreaptă. Domnișoară Ingleby?

– Vei avea de suferit din cauza asta, îl avertiză ea cînd își luară locurile pe podeaua lustruită. Probabil că vei fi nevoit să-ți petreci următoarele două săptămîni cu piciorul ridicat pe o pernă.

– Atunci vei avea satisfacția de a-mi fi spus ce mă așteaptă, spuse el, petrecîndu-și mîna dreaptă pe după talia ei și luînd cu stînga dreapta ei.

El nu valsa niciodată pentru simplul motiv că valsul era un dans mult prea intim pentru un bărbat care evita cu grijă capcanele matrimoniale. Însă se gîndise întotdeauna că dacă ocazia și femeia erau potrivite, va găsi valsul cu adevărat încîntător.

Momentul era potrivit, ca și femeia.

Spatele ei se arcuia frumos sub mîna lui. Curba celuiilalt braț al ei și mîna ei odihnind pe umărul lui o aduseră chinuitor de aproape de el, deși trupurile lor nu se atingeau în timp ce se învîrteau repede prin încăpere, ochi în ochi, uitînd de ceilalți dansatori și de spectatori, de parcă nici nu existau. El îi simțea căldura corpului și parfumul suav de trandafiri.

Jane dansa divin, de parcă nici nu atingea podeaua, de parcă făcea parte din el, de parcă amîndoi făceau parte din muzică sau ea făcea parte din ei. El se pomeni zîmbindu-i. Și cu toată că expresia ei nu se schimbă, lui i se păru că ochii ei albaștri răspundeau cu un zîmbet cald.

Abia cînd muzica se sfîrși își dădu seama de două lucruri – că, din neatenție, își ieșise din obișnuita izolare arogantă, și că piciorul îl înjunghia ca o mie de draci.

– Mă duc la culcare, spuse ea cu glasul întretăiat.

– Ah, Jane, spuse el moale, nu pot să vin cu tine. Am casa plină de oaspeți.

Ea se trase din brațele lui, în timp ce ceilalți dansatori își schimbau partenerii sau se retrăgeau pe margine.

– Dar am să te conduc în camera ta, spuse el. Nu, nu te uita semnificativ la piciorul meu. Nu sînt infirm, Jane, și nu vreau să mă port ca un infirm. Ia-mă de braț.

Nu-i păsa cine îi vedea plecînd împreună. Nu va întîrzia mult. Iar ea nu va mai sta mult aici, la Dudley House, pentru a alimenta eventualele bîrfe. Asta era pentru el mai limpede ca niciodată.

Holul și scara păreau foarte liniștite în contrast cu zumzetul vocilor care răzbătea din salon. Jocelyn nu încercă să vorbească pe cînd urcau încet scara. Nu vorbi deloc pînă ajunseră pe coridorul slab luminat pe care se afla camera lui Jane. Atunci spuse:

– Ai avut succesul pe care știam că ai să-l ai. Ba chiar mai mare.

– Mulțumesc, spuse ea.

El se opri în fața camerei ei, stînd între ea și ușă.

– Părinții tăi trebuie să fi fost foarte mîndri de tine, spuse el.

– D... Se opri la timp. Se uită pătrunzător la el, ca pentru a vedea dacă vorbele lui erau o simplă scăpare din vedere. Oamenii care mă cunoșteau erau, spuse ea cu grijă. Dar talentul nu e ceva de care să fii mîndru, Alteță. Vocea mea e ceva pentru care n-am nici un merit. Ea mi-a fost dată, la fel cum ție ți-a fost dată abilitatea de a cînta la pian.

– Jane, spuse el încetișor înainte de a lăsa capul în jos și de a-și lipi buzele de ale ei.

Nu o atinse altundeva. Nici ea nu-l atinse. Însă buzele lor se împreunau moale, cu căldură, întîrziind momentul despărțirii, pînă cînd unul dintre ei se retrase – Jocelyn nu știa sigur care.

În ochii ei visători mocnea o pasiune, obrajii ei erau îmbujorați de dorință. Buzele ei desfăcute și umede erau o invitație. Iar inima îi bătea ca o tobă în urechi asurzitor. Ah, Jane, măcar dacă...

El o privi adânc în ochi, apoi se întoarse și deschise ușa.

— E bine că am oaspeți jos, Jane. Asta nu va fi de-ajuns, nu-i așa? Nu pentru mult timp. Noapte bună.

Jane intră repede în cameră fără să se uite înapoi. Auzi ușa închizându-se în urma ei și își cuprinse în palme obrajii încinși.

Mai simțea încă mîna lui pe talie în timp ce valsau. Încă îi mai simțea căldura, parfumul, și încă mai simțea valsul ca pe un lucru intim, senzual, nu ca simpla distracție care era atunci cînd dansa cu Charles.

Da, era bine că erau oaspeți la parter.

Încă îi mai simțea sărutul, nu sălbatic, nu lasciv. Mult mai rău. Un sărut blînd, încărcat de dor. Nu, n-ar fi de-ajuns. Nu pentru mult timp. Un mare pustiu se deschise undeva în adîncul ei.

11

^

Întrecerea pînă la Brighton urma să înceapă în dimineața următoare, la opt și jumătate, în Hyde Park Corner. Din fericire, se anunța o zi senină, fără vînt, după cum constată Jocelyn cînd ieși din casă, sprijinit în baston.

Urcă neajutat pe bancheta înaltă a cabrioletei sale și îi făcu semn grăjdarului său, care ar fi sărit în spate, să se

îndepărteze. La urma urmei, se ducea numai pînă în parc și înapoi. Trebuia să-i mai adreseze lui Ferdinand cîteva ultime cuvinte de încurajare – nu sfaturi. Cei din neamul Dudley nu reacționau bine la sfaturi, mai ales din partea unuia de-al lor.

Era foarte devreme, însă voia să petreacă cu fratele său cîteva minute înainte ca mulțimea să sosească pentru a-i încuraja pe concurenți în drumul lor spre Brighton. Un număr de domni avea să meargă călare în spatele cabrioletelor, desigur, astfel încît să fie martori la sfîrșitul întrecerii și să sărbătorească alături de învingător la Brighton. De obicei, Jocelyn ar fi fost unul dintre ei – ba nu, de obicei ar fi fost unul dintre *concurenți* –, dar nu de data asta. Piciorul lui se prezenta considerabil mai bine decît poate că ar fi trebuit după valsul din seara precedentă, dar ar fi fost o prostie să-l supună la un efort prelungit.

Ferdinand, aprins la față, nu își găsea locul și își verifica nerăbdător noul atelaj și sporovăia cu lordul Heyward, care ajunsese și mai devreme decît Jocelyn, și care tocmai spunea cu o sprînceană ironic înălțată:

– Îți transmit din partea lui Angeline că trebuie să câștigi cu orice preț, Ferdinand, că nu trebuie să-ți asumi riscuri care să-ți frîngă gîtul, că onoarea numelui Dudley e în mîinile tale, că nu trebuie să-ți faci griji de nimic, ci doar de siguranța ta – și multe altele la fel de contradictorii, cu care nu-ți voi asalta urechile.

Ferdinand îi zîmbi cu gura pînă la urechi și se întoarse să-i dea bună ziua lui Jocelyn.

Jocelyn își duse monoculul la ochi și studie cabrioleta pe care fratele său o cumpărase dintr-un impuls cu cîteva iuni înainte doar pentru că arăta elegant și era la modă. Se plînsese de ea chiar de atunci, și într-adevăr cabrioleta avea un cusur care putea fi detectat numai cînd o conduceai.

Jocelyn o condusese o dată și nu mai simțise dorința arzătoare de a repeta experiența.

În întrecerea asta, șansele erau împotriva lui Ferdinand, deși Jocelyn nu dispera în privința pariului său. Tinerețea și agerimea erau de partea fratelui său, precum și o anumită dîrzenie caracteristică familiei care nu trebuia niciodată trecută cu vederea într-un sport bărbătesc. Iar roibii erau cu siguranță perechea la care rîvnea însuși Jocelyn. Cabrioleta era punctul slab.

Lordul Berriwether, adversarul lui Ferdinand, înainta în mijlocul unei veritabile cavalcade de călăreți veniți să-l susțină. Bineînțeles, toți pariaseră pe el. Cîțiva strigară bine dispuși către Ferdinand.

– O pereche de prima mîină, Dudley, strigă vesel domnul Wagdean. Păcat că fiecare șchiopătează de trei picioare!

– O să fie și mai păcat cînd vor cîștiga și vor face de ocară perechea lui Berriwether, care nu are o astfel de scuză, ripostă Ferdinand.

Berriwether mima nepăsarea alungînd cu biclul de pe cizmele strălucitoare un fir de praf invizibil. Era îmbrăcat mai potrivit pentru o plimbare pe Bond Street decît pentru o întrecere pînă la Brighton. Însă o dată întrecerea pornită, avea să își dea toată silința să cîștige, desigur.

– Ferdinand, ar fi bine să schimbăm cabrioletele, spuse deodată Jocelyn.

Fratele său îl privi cu speranță nedisimulată.

– Vorbești serios, Tresham?

– Țin prea mult să cîștig pariul ca să te trimit la Brighton în cutia ala, răspunse Jocelyn, arătînd din cap spre cabrioleta vopsită în roșu-galben.

Ferdinand nu îl contrazise. În cîteva minute, grăjdarul său dezlegă caii de la cabrioletă și o schimbă cu cea a ducelui.

Neputînd să reziste nevoii de a da sfaturi, Jocelyn spuse:

– Numai să ții minte că e oarecum mai ușoară decît a ta, Ferdinand, și răspunde mai prompt la manevre. *Încetinește* la curbe.

Ferdinand urcă pe banchetă și luă frîiele din mîna grăjdarului. Acum era serios, concentrat asupra a ceea ce avea de făcut.

– Și ad-o înapoi întreagă, altfel te jupoi de viu, adăugă Jocelyn înainte de a se retrage cu restul spectatorilor.

Un minut mai tîrziu, marchizul de Yarborough, cumnatul lui Berriwether, ridică spre cer pistolul de start, trase și întrecerea începu într-un cor de încurajări zgomotoase, un nor de praf și tunet de copite.

Arată mai degrabă a șarjă de cavalerie, gîndi Jocelyn uitîndu-se visător după cabriolete și mulțimea de călăreți. Se întoarse spre cabrioleta lui Ferdinand și schimbă cîteva amabilități cu cîțiva spectatori.

Apoi își dori să-și fi adus totuși grăjdarul. Acum trebuia să se întoarcă acasă pentru a lăsa caii și cabrioleta înainte de a se duce la White's. Dar nu era nevoie să intre în casă. Nu avea nici un motiv să o facă și toate motivele să n-o facă.

O sărutase din nou seara trecută. Și recunoscuse că nu puteau continua așa. Problema trebuia rezolvată. Ea trebuia să plece. Necazul era că el nu voia ca ea să plece.

Ar fi trebuit să o ia prin spate către grajduri, își aminti el cînd intră în Grosvenor Square și se apropie de ușile din față de la Dudley House. Nu se concentra. Acum trebuia să ocolească piața ca să ajungă la grajduri.

Dar tocmai cînd își îndemna caii să continue drumul, o serie de incidente, într-o succesiune atît de rapidă încît nici chiar după aceea nu fu sigur cum se petrecuse totul, îi

schimbă toate planurile. Se auzi un trosnet puternic, cabrioleta se înclină brusc în stînga, caii necheză și se ridică pe picioarele dinapoi, un glas de bărbat strigă, un glas de femeie țipă. Iar corpul lui se lovi dureros de ceva destul de tare pentru a-l lăsa fără respirație.

Zăcea cu fața în jos pe caldarîm, în fața casei sale, cînd își veni în fire. Auzea cum în spatele lui cineva liniștea caii, simțea că toate oasele corpului său erau îngrămădite într-o poziție nouă și că cineva îl mîngîia pe păr – ce dracu' se întîmplase cu pălăria lui? – și îl asigura, într-o minunată demonstrație de prostie femeiască, că totul avea să fie bine.

– Fir-ar a dracuii de treabă! exclamă el sălbatic întorcînd capul și văzînd de la nivelul solului cabrioleta distrusă a fratelui său, bine înclinată pe o parte și sprijinită în osia ruptă.

Parcă din toate casele din jur se revărsaseră în piață hoarde de spectatori curioși și îngrijorați – fuseseră oare toți aliniați la ferestre pentru a fi martori la umilirea lui?

– Nu mai vorbi, spuse Jane Ingleby, cu mîna încă în părul lui. Doi servitori te vor duce înăuntru într-o clipă. Încearcă să nu te miști.

Asta mai lipsea ca să pună capac umilinței uneia dintre cele mai cumplite luni din viața lui.

– Dacă nu poți vorbi cu judecată, îți sugerez să nu vorbești deloc, se rățoi el, smucind enervat capul ca să scape de mîna ei.

Își propti palmele pe pămînt – în palma uneia dintre mînușile scumpe de piele era o gaură prin care se vedea carnea sîngerîndă – și se ridică, ignorînd țipătul mut al mușchilor din tot corpul.

– Oh, ce nesăbuit ești! îl certă Jane Ingleby și, spre rușinea lui, fu nevoit să pună o mîină grea pe umărul ei – iar.

Se uită cu ochii mijii la cabrioleta lui Ferdinand.

– S-ar fi rupt în goana nebună pe un drum de țară, spuse el. Jane se uită încruntată la el.

– E cabrioleta lui Ferdinand, explică el. S-a rupt osia. Ar fi murit. *Marsh!* strigă el la grăjdarul său șef, care continua să liniștească animalele, în timp ce cineva dintr-o altă casă îi dezlega de vehicul. Cercetează cabrioleta aia cu mare atenție. Vreau un raport în jumătate de oră.

– Da, Alteță, răspunse grăjdarul.

– Ajută-mă pînă în casă, îi ordonă Jocelyn lui Jane. Și nu te mai agita atît. Am vînatăi și julituri să tot îngrijești după pofta inimii după ce vom ajunge în bibliotecă. N-am nici un os rupt și n-am aterizat pe piciorul drept. Cel puțin așa cred. Cineva a făcut asta. Deliberat.

– Ca să-l omoare pe lordul Ferdinand? Întrebă ea pe cînd intrau în casă. Ca să piardă întrecerea? Ce absurd! Nimeni n-ar putea să vrea atît de tare să cîștige un pariu sau o întrecere. A fost un accident. Se mai întîmplă, să știi.

– Am dușmani, spuse el aspru. Și Ferdinand este fratele meu.

Spera din toată inima să se fi umblat numai la cabrioletă. Asta era semnătura fraților Forbes, nu încăpea nici o îndoială. Ticăloși vicleni și necinstiți!

Jane se sculase cu hotărîrea fermă de a-și lua rămas-bun de la Dudley House chiar în ziua aceea. Utilitatea ei aici, atîta cîtă fusese, luase sfîrșit. Cele trei săptămîni se încheiaseră. Iar ce făcuse ea seara trecută pentru a-i distra pe oaspeții ducelui fusese nebunia supremă. Cincizeci de persoane din lumea bună o văzuseră îmbrăcată dacă nu într-o splendidă ținută de seară care să o plaseze la același nivel cu ei, cel puțin de o manieră care o plasa evident deasupra nivelului unei servitoare.

De bună seamă, era doar o problemă de timp ca descrierea înfățișării ei să circule în rîndurile elitei. Se mira chiar că nu se întîmplase deja. Dar cînd avea să se întîmple, o parte din invitații din seara trecută își vor aminti de Jane Ingleby.

Trebuia să părăsească Dudley House. Trebuia să dispară. Va lua cele cinci sute de lire – altă nebunie, dar era hotărîtă să-l facă pe ducele de Tresham să-și respecte partea lui de învoială – și să-și caute o ascunzătoare. Nu în Londra. Va pleca în altă parte. Va pleca din oraș.

Jane era hotărîtă să piece. Pe lîngă orice alt motiv, sărutul din seara trecută fusese alarmant de aproape de a exploda într-o pasiune necontrolată. Era cu neputință să mai rămînă la Dudley House. Și nu-și permitea, cel puțin deocamdată, să aibă sentimente personale.

De îndată ce îl instalează în bibliotecă, aduse apă caldă, alifii și bandaje. Ședea pe un taburet în fața fotoliului de lîngă cămin, ungîndu-i palmele julite, cînd fu introdus grăjdarul.

– Ei bine? întrebă ducele. Ce ai găsit, Marsh?

– E sigur că s-a umblat la osie, Alteță, spuse grăjdarul. Uzura naturală nu putea s-o facă să se rupă așa.

– Știam eu, replică întunecat ducele. Trimite pe cineva de încredere la grajdul fratelui meu, Marsh. Ba nu, mai bine du-te chiar tu. Vreau să știu exact cine a avut acces la cabrioletă în ultimele cîteva zile. Mai ales ieri și noaptea trecută.

– Prea bine, Alteță.

Grăjdarul ieși. Ducele se uită urît la Jane.

– Dacă ai de gînd să folosești toate bandajele alea, renunță, spuse el. N-am să umblu o săptămînă cu mîinile în cîrpe.

– Tăieturile vor fi dureroase, Alteță, îl avertiză ea.

El îi zîmbi mohorît și Jane se așeză la loc pe taburet. Știa că îl preocupau evenimentele dimineții și siguranța fratelui său. Dar venise timpul. Nu mai putea aștepta.

– Am să plec, spuse ea brusc.

– Din cameră, Jane? Întrebă el rînjind. Ca să pui bandajele la loc? Foarte bine.

Ea nu răspunse, mulțumindu-se să-l privească. Știa că înțelesese foarte bine.

– Ai să mă părăsești, deci? spuse el în cele din urmă.

– Trebuie. Știi că trebuie. Tu însuși ai spus-o aseară.

– Dar nu azi. Se încruntă și își frecă degetele de la mîna stîngă, mai puțin julită decît cealaltă. Azi nu pot face față încă unei crize, Jane.

– Asta nu e o criză, spuse ea. Am fost angajată temporar aici și acum e timpul să plec... după ce voi fi plătită.

– Poate că azi nu-mi permit să te plătesc, Jane. N-am fost de acord să-ți dau colosala sumă de cinci sute de lire pentru reprezentația de aseară? Mă îndoiesc că Quincy are în casă atîția bani lichizi.

Jane clipi de mai multe ori pentru a-și limpezi ochii de lacrimile care îi împăienjneau.

– Nu glumi cu asta, spuse ea. Te rog. Trebuie să plec. Azi.

– Unde să pleci?

Ea nu răspunse, mulțumindu-se să clatine din cap.

– Nu mă părăsi, Jane. Nu pot să te las să pleci. Nu vezi că am nevoie de o infirmieră cel puțin încă o lună?

Ea clătină iar din cap, iar el se rezemă în fotoliu și o studie mijind ochii.

– De ce ești atît de nerăbdătoare să mă părăsești? Am fost chiar așa un tiran cu tine, Jane? Te-am tratat chiar atît de rău? Ți-am vorbit supărător?

– Așa ai făcut, Alteță, spuse ea.

– Asta din cauză că am fost răsfățat și cocoloșit încă de mic. Dar n-am făcut-o serios, să știi. Iar tu nu m-ai lăsat niciodată să te intimidiez, Jane. *Tu* ai fost cea care m-a intimidat pe mine.

Ea zîmbi, dar în realitate îi venea să urle. Nu doar din cauza necunoscutului înspăimîntător în care avea să piece, ci din cauza a ceea ce avea să lase în urmă, deși toată dimineața încercase din răputeri să nu se gîndească la asta.

– Trebuie să pleci de aici, zise el brusc. În privința asta sîntem de acord, Jane. După seara trecută, plecarea ta e și mai imperativă.

Ea dădu din cap și se uită la mîinile adunate în poală.

Dacă sperase că el va încerca să o convingă să rămînă sub pretextul că are mîinile julite, avea să fie dezamăgită.

– Dar ai putea trăi în altă parte, unde ne-am putea vedea zilnic, departe de ochii iscoditori și limba bîrfitoare a lumii bune. Ți-ar plăcea?

Ea ridică încet ochii spre el. Nu era cu putință să-l fi înțeles greșit. Ce nu-i venea ei să creadă era propria ei reacție, sau lipsa ei. Lipsa ei de revoltă. Jindul ei. Tentația.

El îi susținea privirea cu ochi foarte întunecați.

– Aș avea grijă de tine, Jane, spuse el. Ai putea trăi în lux. O casă, servitori și o caleașcă numai ale tale. Haine și bijuterii. O leafă decentă. O anumită libertate. Oricum, mult mai multă libertate decît are o femeie măritată.

– Și în schimb să mă culc cu tine, spuse ea încet. Nu era o întrebare. Răspunsul era foarte evident.

– Am o anumită pricepere, spuse el. Aș fi încîntat s-o folosesc pentru plăcerea ta, Jane. Ar fi un schimb foarte cinstit. Nu poți spune cu toată sinceritatea, nu-i așa, că nu te-ai gîndit niciodată să împarți patul cu mine? Că n-ai vrut-o

niciodată? Că simți repulsie față de mine? Hai, fii sinceră. Am să știu dacă minți.

– Nu trebuie să mint. Nu trebuie nici să răspund. Voi avea cinci sute de lire, plus leafa pe trei săptămîni. Pot să mă duc unde vreau și să fac ce vreau. Asta e o avere pentru o persoană cumpătată. Nu sînt obligată să accept *carte blanche* de la tine.

El rîse încetișor.

– Nu cred că sînt destul de prost ca să încerc să te oblig să faci ceva, Jane. Nu te seduc. Nu te tentez. Îți fac o propunere, una de afaceri, dacă dorești. Ai nevoie de o casă și o sursă de venit dincolo de ceea ce ai deja. Ai nevoie de siguranță și de cineva care să-ți ia gîndul de la singurătatea ta, așa zice. La urma urmei, ești o femeie cu nevoi sexuale și, sexual, ești atrasă de mine. Iar eu am nevoie de o amantă. N-am mai avut o femeie de foarte mult timp. Am nevoie de cineva pe care s-o pot vizita după bunul meu plac, de cineva care să-mi satisfacă nevoile sexuale. Tu poți să o faci, Jane. Te doresc. Și, bineînțeles, am mijloacele care să-ți permită să trăiești în lux.

Și în ascunzătoare.

Jane își privea mîinile, dar mintea cîntărea oferta. Chiar presupunînd că nu va fi prinsă niciodată, n-ar mai putea fi lady Sara Illingsworth. N-ar mai putea să intre niciodată în posesia moștenirii cuvenite la împlinirea vîrstei de douăzeci și cinci de ani. Trebuia să se gîndească practic la viitorul ei. Trebuia să trăiască undeva. Trebuia să muncească. Cinci sute de lire nu aveau să țină o veșnicie oricît de cumpătat ar trăi. Era perfect capabilă să-și ia o slujbă potrivită unei femei distinse – profesoară, sau guvernantă, sau însoțitoare a unei aristocrate. Dar pentru asta trebuia să facă o cerere, i-ar trebui referințe și ar fi risca să fie descoperită.

Alternativa era să-și câștige existența făcând numai munci umile. Sau să devină amanta ducelui de Tresham.

– Ei bine, Jane? Întrebă el în tăcerea prelungită care urmasse ultimelor lui cuvinte. Ce spui?

Ea inspiră adânc și se uită la el.

Nu va trebui să-l părăsească.

Se va culca cu el. În afara căsniciei. Va fi amantă, o femeie plătită.

– Ce fel de casă? Întrebă ea. Și câți servitori? Ce leafă? Și cum îmi vor fi apărute interesele? Și de unde să știu că n-ai să-mi întorci spatele după ce te vei fi plictisit de mine?

El îi zîmbi languros.

– Sînt mîndru de tine, spuse el încet. Te descurci nemaipomenit.

– Trebuie să existe un contract. Vom discuta condițiile și vom cădea de acord asupra lor. Trebuie întocmit, verificat și semnat corespunzător de amîndoi înainte de a deveni amanta ta. Între timp, nu pot rămîne aici. Există deja o casă? Ești unul dintre acei domni care țin o casă special pentru amante? Dacă da, atunci mă voi muta acolo. Dacă nu vom putea să ajungem la o înțelegere asupra unui contract, bineînțeles că voi pleca.

– Sigur că am o astfel de casă, spuse el. Acum nu sînt decît doi servitori, mă grăbesc să adaug. Am să te duc acolo mai tîrziu, Jane, după ce se întoarce Marsh cu vești de la grajdul fratelui meu. Vom discuta mîine clauzele contractului.

– Prea bine. Ea se ridică și luă ligheanul și bandajele. Am să-mi strîng lucrurile ca să fiu gata de plecare oricînd mă chemi, Alteță.

– Am sentimentul că ai să închei un tîrg foarte dur, Jane, spuse el cu o blîndețe înșelătoare cînd ea ajunsese la ușă. N-am mai avut de-a face cu o amantă care să insiste asupra unui contract.

– Foarte rău pentru ele. Și nu sînt încă amanta ta.

Jocelyn chicotea încetișor cînd ea închise ușa.

Jane se rezemă de ușă, mulțumită că nu se găsea nici un servitor prin preajmă. Toată bravada o părăsi și o dată cu ea toată puterea din picioare.

Ce făcuse?

Ce acceptase să facă... sau *aproape* acceptase?

Încercă să se simtă cît de cît îngrozită. Dar în realitate nu simți decît imensa ușurare că nu va trebui să-l părăsească azi și să nu-l mai vadă niciodată.

12

Era o casă pe care o avea de cinci ani. Pe o stradă decentă, într-un cartier respectabil. Cheltuisese mult cu decorarea și mobilarea ei. Angajase servitori buni, de nădejde, dintre care doi erau acolo de la cumpărarea casei, rămași să o întrețină chiar și cînd nu locuia nimeni acolo.

Era o casă la care Jocelyn ținea și care reprezenta o lume de plăceri speciale și senzuale. Cu toate astea, de îndată ce trecu pragul însoțit de Jane Ingleby, se simți stîmjenit.

Nu doar din cauza casei. Mai era și ideea că ea devenea amanta lui. O voia, da. În pat. În toate felurile obișnuite. Totuși, cumva, ideea ca Jane Ingleby să fie amanta lui nu părea deloc în regulă.

– Jacobs, îi spuse el valetului, care se înclină respectuos, aceasta este domnișoara Ingleby. Va locui aici un timp. Tu și doamna Jacobs veți primi ordine de la ea.

Dacă Jacobs fu surprins să afle că stăpînul său își alegea o amantă din clasa muncitoare – ea purta, firește, pelerina ieftină și boneta pe care le purtase în Hyde Park –, era prea bine instruit ca să n-o arate.

– Ne vom da toată silința să avem grijă de confortul dumneavoastră, doamnă, spuse el, înclinîndu-se în fața ei.

– Mulțumesc, domnule Jacobs, răspunse ea, înclinînd regește capul înainte ca el să se retragă discret.

– Vor fi mai mulți servitori, bineînțeles, spuse Jocelyn, luînd-o pe Jane de cot și începînd cu ea un tur al casei. Să dau eu ordin sau preferi să te ocupi tu de asta?

– Deocamdată nu e nevoie, replică ea cu răceală, uitîndu-se prin camera de zi, remarcînd covorul de culoarea levănțichii, draperiile roz și perdelele cu volănașe. S-ar putea să nu stau mai mult de cîteva zile. Nu avem încă o înțelegere.

– Dar vom avea. O conduse spre sufragerie. Am să vin dimineată să discutăm, Jane. Dar mai întîi te voi duce la o casă de modă de pe Bond Street, pe care o cunosc. Îți va lua măsurile pentru hainele de care vei avea nevoie.

– Voi purta hainele mele pînă cînd voi fi amanta ta, mulțumesc. Dacă vom ajunge la o înțelegere asupra acestui punct, atunci poți să chemi aici o croitoreasă. Eu n-am de gînd să pun piciorul în Bond Street.

– Fiindcă se va ști că ești amanta mea? Crezi că e o rușine? Te asigur că nu e. Curtezanele din înalta societate sînt aproape la egalitate cu doamnele, Jane. Mai presus decît ele în unele privințe. Iar adesea au mai multă influență. Vei fi foarte respectată ca amantă a mea.

– Dacă voi deveni amanta ta, Alteță, n-am să fiu nici rușinată, nici mîndră. Voi face pasul pur practic de a-mi asigura o slujbă care să fie atît profitabilă, cît și plăcută din punctul meu de vedere.

El rîse.

– Plăcută, Jane? Întrebă el. Mă copleșești cu entuziasmul tău. Urcăm la etaj?

El se întrebă dacă era tot atîta de lipsită de pasiune pe cît arăta. Însă își aminti de cele două îmbrățișări ale lor și trase propriile-i concluzii. Numai lipsită de pasiune nu fusese atunci. Și chiar și în fața camerei sale, după ce cîntase pentru oaspeții lui, simțise în ea o dorință pe care ar fi putut să o facă mistuitoare dacă ar fi vrut.

El rămăsese încă în ușa dormitorului cînd ea, care era cu cîțiva pași în față, se întoarse.

– Un lucru trebuie lămurit chiar de azi, spuse ea, cu bărbia ridicată ca pentru luptă, cu o Ilcărire belicoasă în ochi. Dacă mă hotărâsc să rămîn, totul în casa asta trebuie schimbat.

– Chiar așa? Înălță din sprîncene și, ducînd monoclul la ochi, se uită prin cameră. Patul lat, de mahon, cu baldachin, cu stîlpii lui complicat sculptați, era acoperit cu brocart cu boboci de trandafiri de mătase. Draperiile patului erau din catifea grea, scumpă, la fel ca cele de la ferestre. Covorul era moale și gros.

Totul era de un stacojiu frumos.

– Chiar așa! răspunse ea ferm și disprețitor. Casa asta e dezgustătoare. Este caricatura unui cuibușor de amor. N-am să dorm în camera asta nici chiar singură. Și este sigur că n-am să mă culc nici cu tine. M-aș simți o tîrîță.

Uneori trebuia să iei o atitudine mai fermă cu Jane Ingleby. Necazul era că el nu era obișnuit să ia o asemenea poziție fiindcă, pînă acum, nu fusese nevoie.

– Jane, spuse el, prinzîndu-și mîinile la spate și căutînd să pară cît mai amenințător, cred că nu e nevoie să-ți amintesc că nu eu sînt cel căruia i se oferă o slujbă. Ți-am făcut o ofertă pe care ești liberă să o accepți sau să o

respingi. Sînt o mulțime care ar da fuga să-ți ia locul aici dacă li s-ar oferi o jumătate de șansă.

Ea îl privi lung.

– Greșeala mea, Alteță, spuse ea după cîteva momente de tăcere, în care el trebui să se concentreze ca să nu se mute de pe un picior pe altul. Credeam că am căzut de acord să discutăm condițiile. Însă văd că ai revenit la postura caraghioasă de aristocrat autocrat. Ar fi mai bine să te duci să-i dai altcuiva acea jumătate de șansă. Eu plec.

Făcu un pas hotărît spre el. Numai unul. El nu se clinti din prag. Putea încerca să treacă prin el dacă voia.

– Ce e *atît* de inacceptabil la casa asta? Întrebă el. N-am mai avut niciodată plîngere cu privire la aspectul ei.

Însă ea avea mare dreptate. O simțise de îndată ce pășise în casă cu ea. Parcă intrase într-o locuință străină, pe care o vedea pentru prima dată.

– Pot să spun în două cuvinte. E *scîrboasă* și *nesperioasă*.

El își țuguie buzele. Cele două cuvinte descriau perfect casa. Dacă era neserioasă, asta se explica prin aceea că el pusese să fie decorată pentru un gust feminin, nu al lui, firește. Sau, cel puțin, pentru ce își închipuise el că era gustul feminin. Elffie părăsise întotdeauna să se simtă aici ca acasă. La fel Lisa, și Marle, și Bridget. Și camera asta? Ei bine, la lumina lumînării, roșul predominant se răsfrîngea minunat pe goliciunea trupului de femeie, sporindu-i dorința.

– Este una dintre primele mele condiții, spuse ea. Dormitorul ăsta și camera de zi. Trebuie să fie redecorate după instrucțiunile mele. Punctul ăsta nu e negociabil. Accepți sau nu.

– *Una dintre...*? El înălță din sprîncene. Spune-mi, Jane, am și eu voie să prevăd niște condiții în acest contract al nostru? Sau urmează să fiu sclavul tău? Aș vrea să știu. De

fapt, perspectiva de a fi sclav e oarecum atrăgătoare. Ea implică și lanțuri, și bice? Rînji la ea.

Ea nu zîmbi.

– Un contract e o înțelegere de ambele părți, spuse. Firește că vor exista anumite lucruri asupra cărora vei insista. Ca de pildă accesul nelimitat la...

– Favorurile tale?

– Da, confirmă ea repede.

– Acces nelimitat. El o privi fix și fu mulțumit să vadă că roșeața din obraji ei nu datora nimic roșului din jurul ei. Chiar și atunci cînd nu ești dispusă, Jane? Chiar și atunci cînd te doare capul sau ai altă indispoziție? Ai accepta să-mi dai în scris că ești de acord să faci pe martira chiar dacă apetitul meu se dovedește insașiabil?

Ea se gîndi o clipă.

– Îmi închipui că cererea ta o să fie rezonabilă, Alteță, spuse ea. În definitiv, pentru asta sînt amantele.

– Prostii! El o privi mijind ochii. Dacă asta e atitudinea cu care abordezi legătura, nu vreau nimic de la tine, Jane. Nu vreau un corp de care să mă folosesc ori de cîte ori nevoile mele sexuale ies de sub control. Există nenumărate bordeluri pentru asta. Eu vreau pe cineva cu care să mă destind. Cineva care să-mi dea plăcerea supremă. Cineva căreia să-i ofer plăcere la rîndul meu.

Obrajii ei se înroșiră și mai tare, însă rămase cu spatele drept și bărbia ridicată.

– Și dacă vii aici zece zile la rînd și eu spun nu de fiecare dată? Întrebă ea.

– Atunci m-aș considera un ratat îngrozitor, spuse el. Probabil că m-aș duce acasă și mi-aș zbura creierii.

Ea rîse brusc și păru atît de frumoasă și aurie în mijlocul roșului din jur încît lui i se tăie răsuflarea.

– Ce absurd! spuse ea.

– Dacă zece zile la rînd un bărbat nu-și poate ademeni amanta în pat, poate la fel de bine să moară, Jane. La ce să mai trăiască dacă atracția lui sexuală s-a dus?

Ea își lăsă capul pe-o parte și îl privi gînditoare.

– Glumești, spuse ea. Dar ești și parțial serios. E foarte important pentru tine să fii *bărbat*, nu-i așa?

– Pentru tine nu e important să fii *femeie*?

Ea se gîndi la răspuns. Era o caracteristică a ei, remarcase el, să nu se repeadă să spună primul lucru care îi venea în minte.

– Pentru mine e important să fiu *eu*, spuse ea. Și întrucît sînt femeie, presupun că e important și să fiu femeie. Însă nu am o imagine a ceea ce este femeia perfectă sau a ceea ce caută alții la mine pentru că sînt femeie, și nici nu vreau să fiu altfel decît sînt.

El se simți brusc amuzat.

– Niciodată n-am mai stat în ușa asta, față în față cu o femeie, discutînd despre sex și sexualitate. Pînă acum ar fi trebuit să ne fi consumat intenția de a contracta o anumită relație. Ar fi trebuit să zăcem epuizați și goi și reciproc satisfăcuți pe patul acela.

Ea se făcu roșie ca para focului.

– Te-ai așteptat ca de îndată ce m-ai adus aici să cedez în fața farmecului tău irezistibil și a vrajei acestei camere? întrebă ea.

Exact la asta se așteptase sau, în tot cazul, asta sperase.

– Presupun că n-ai să mă lași să te ating cu un deget pînă cînd camera asta nu va arăta ca o chilie de călugăr, spuse el. Dă-i ordine lui Jacobs. Fă ce vrei cu casa mea. Eu am să fac ceea ce îmi revine mie și am să achit facturile. Coborîm la parter? Aș zice că doamna Jacobs a pregătit deja o tavă cu ceai și arde de curiozitate să te vadă.

– Poate să-l aducă în sufragerie, spuse Jane, lunecînd pe lîngă el cînd el binevoi să se dea la o parte din prag.

– Unde ai să dormi la noapte? întrebă el, urmînd-o. Pe masa din sufragerie?

– Voi găsi unde să dorm, îl asigură ea. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, Alteță.

El părăsi casa o oră mai tîrziu. Era nerăbdător să audă raportul lui Marsh. S-ar fi putut să fie imposibil de dovedit că vreunul dintre frații Forbes avusese acces la cabrioletă. Însă lui nu-i trebuia decît să știe că exista posibilitatea ca osia ruptă să fie opera lor.

Atunci aveau să albească de a face cu ducele de Tresham.

Se întrebă dacă sosisese vreo veste despre rezultatul întrecerii. Lucru neobișnuit la el, ceea ce îl interesa cu adevărat era ca Ferdinand să fi ajuns teafăr la Brighton.

N-ar fi trebuit să-i propun lui Jane Ingleby să devină amanta mea, gîndi el. În treaba asta era ceva în neregulă.

Și totuși o dorea cu înfocare.

De ce oare afurisita de femeie nu trecuse pur și simplu în vîrfurile picioarelor prin Hyde Park în dimineața aceea cînd văzuse că avea loc un duel, cum ar fi făcut orice femeie la locul ei?

N-ar mai fi dat ochii cu ea și n-ar mai fi umblat acum cu senzația ciudată că fie el, fie lumea lui stătea în cap.

Jane dormi pe canapeaua din sufragerie. Culorile, zorzoanele și bibelourile erau de un prost-gust înfiorător, dar cel puțin camera nu era atît de vulgară ca dormitorul.

Cît timp discutaseră după-amiază în camera aceea, avusese reprezentarea sinistă și jenantă a lor doi zăcînd înlănțuiți în mijlocul mătăsurilor stacojii. Nu știa cum era excitația sexuală, dar trebuie că era ceva foarte asemănător

cu ceea ce simțise ea. Ceea ce acceptase – sau era pe cale să accepte – îi apără înspăimântător de real.

Cum putea să fie amanta lui? se întrebase ea, șezînd pe canapea înainte să se culce. Pur și simplu nu putea să o facă decît dacă simțea ceva pentru el ca persoană. Oare simțea? Nu-l *iubea*, bineînțeles – ar fi fost o nesăbuiță. Dar îl plăcea? Avea puțină afecțiune pentru el? Puțin respect?

Se gîndi la nesfîrșitele lor hîrîieli, și zîmbi pe neașteptate. Era un bărbat arogant, tiranic, profund enervant. Însă avea impresia netă că lui îi plăcea felul în care îl înfrunta. Și îl respecta părerile, chiar dacă nu recunoștea. Faptul că era singură în noaptea asta, legătura lor nefiind consumată, era o dovadă. Și mai exista acel simț al onoarei, ciudat și admirabil. Preferase să se dueleze cu lordul Oliver decît să o facă mincinoasă pe lady Oliver.

Jane oftă. Ah, da, îl plăcea destul de mult. Și, bineînțeles, mai era *latura* artistică, mai sensibilă, a firii lui. Și inteligența lui. Și simțul umorului. Toate fațetele fascinante ale caracterului lui pe care le ascundea cu grijă de lume.

Și mai era dorința lor reciprocă. Jane nu se îndoia că era reciprocă. Dacă ea ar fi fost doar o femeie oarecare și o potențială amantă a lui, ar fi trimis-o la plimbare de îndată ce ar fi pus problema unui contract. Însă nu trebuia să uite că ce simțea el era numai pasiune. Nu trebuia să confunde sentimentele ducelui de Tresham cu iubirea.

Nu va fi ușor să fie amanta lui.

Jane dormi pe canapea și îl visă pe Charles. Prietenul ei cel mai apropiat. Curtezanul ei. Cineva parcă din altă viață. În vis, el ședea cu ea într-o grădină de trandafiri și îi povestea despre nou-născutul surorii lui, și făcea planuri de viitor pentru ei doi, pentru vremea cînd, la împlinirea vîrstei de douăzeci și cinci de ani, ea va fi liberă să se mărite cu cine dorea.

Se trezi cu obrazii uzi. După fuga de acasă, nu se gîndise deliberat la Charles. Și reușise. De ce nu s-ar gîndi la el acum, că avea bani să călătorească? Era tot la sora lui, în Somersetshire? Sau se întorsese în Cornwall? Cu siguranță că el ar ști ce să facă, cum s-o apere, cum s-o ascundă dacă era nevoie. Și, mai presus de toate, el ar crede povestea ei. El știa cu cîtă disperare dorea noul conte de Durbury să o mărite cu fiul lui. Știa cît de mizerabil putea fi Sidney, mai ales cînd era beat.

Totuși, nu putea să o facă, bineînțeles. Își primise banii ieri, înainte de a părăsi Dudley House. Nu devenise încă amanta ducelui de Tresham. Putea să piece înainte ca el să se întoarcă, evitînd necesitatea de a renunța la virtutea ei.

Cu doar cîteva săptămîni în urmă, doar ideea unei astfel de sorți i-ar fi provocat cu siguranță o criză însoțită de leșin. Acum, cu o întîrziere surprinzătoare, se gîndise la o alternativă rezonabilă și decentă.

Însă necazul era că ea nu-l iubea pe Charles. Nu așa cum ar trebui să-și iubească o femeie soțul. Nu cum îl iubise mama pe tata. O știuse mereu, firește. Însă voise să-l iubească pe Charles pentru că îl plăcea și pentru că el o iubea.

Dacă se ducea acum la el, dacă el o scotea cumva din încurcătura în care se afla, ar fi legată pe viață de el. În urmă cu doar cîteva săptămîni, n-ar fi avut nimic împotrivă. Prietenia și afecțiunea ar fi fost de-ajuns.

Nu mai erau.

Atunci era preferabil să fie amanta ducelui decît să fie măritată onorabil cu Charles?

Era o întrebare la care Jane nu putu să răspundă mulțumitor înainte de sosirea Alteței sale pe la mijlocul dimineții. Era o întrebare al cărei răspuns îl recunosc cu o

oarecare reținere după ce îl auzise bățind la ușa din față și, deschizînd ușa camerei de zi, îl văzuse intrînd în hoi și înmîinîndu-i domnului Jacobs pălăria, mănușile și bastonul. Aducea cu el toată energia, și neastîmpărul, și puternica sa vitalitate – și Jane își dădu seama că îi fusese dor de el.

– Jane. El se îndreptă spre ea și se retraseră amîndoi în camera de zi. A cîștigat. Însă doar la un bot de cal. La ultima curbă era în urmă cu o lungime de cal, dar a dat bice și l-a luat pe Berriwether prin surprindere. Au intrat în Brighton aproape umăr la umăr. Dar Ferdinand a cîștigat și trei sferturi dintre membrii de la White's au intrat în doliu.

– Așadar n-a pățit nimic. Mă bucur. Ar fi putut comenta iar cît de prostești erau astfel de întreceri, însă el părea foarte încîntat de el însuși. Și ea se bucura realmente. Lordul Ferdinand Dudley era un tînăr plăcut, fermecător.

– Nu. N-a pățit nimic. Se încruntă brusc. Totuși, nu își alege servitorii cu înțelepciune. Are un valet care nu ține cont de faptul că un bărbat întoarce uneori capul pe neașteptate în timp ce e bărbierit. Și are un grăjdar care lasă o jumătate din lume să intre în grajd cu o zi înainte de întrecere pentru a admira uneltele stăpînului său. Nu există nici o dovadă cu privire la persoana care a aranjat ca Ferdinand să moară în timpul întrecerii.

– Dar tu îl bănuiești pe sir Anthony Forbes sau pe unul dintre frații lui? Întrebă ea, așezîndu-se pe canapea. El se așează lîngă ea.

– E mai mult decît o bănuială. Așa lucrează ei. Eu i-am făcut ceva surorii lor; ei îi fac ceva fratelui meu. O să le pară rău, bineînțeles. Mă ocup eu de ei. Se uită în jur. Ce i-ai făcut camerei ăsteia?

Jane se simți ușurată de schimbarea subiectului.

– Am scos doar cîteva lucruri, spuse ea. Toate pernele

și câteva ornamente. Am niște idei de schimbare atât a acestei camere, cât și a dormitorului. N-am să fiu extravagantă, dar chiar și așa costul va fi considerabil.

– Quincy va avea grijă de facturi, spuse el cu un gest nepăsător. Dar cât vor dura toate astea, Jane? Am sentimentul că n-ai să mă lași să mă culc cu tine pînă cînd nu va fi totul pe placul tău, nu-i așa?

– Da, spuse ea, sperînd că glasul ei suna suficient de ferm. O săptămînă ar trebui să fie de-ajuns după ce se dă ordinul de execuție. Am vorbit cu domnul Jacobs și el spune că furnizorii se vor da peste cap să fie prompti de îndată ce el va menționa numele tău.

Ducele nu răspunse. Era evident că adevărul acelei afirmații nu era o surpriză pentru el.

– Atunci să discutăm despre contractul ăsta, spuse el. În afară de faptul că vrei să ai mîină liberă să-mi distrugi casa și s-o reclădești, ce pretenții mai ai, Jane? Îți voi da o leafă lunară de cinci ori mai mare decît cea pe care ai avut-o ca infirmieră. Vei avea caleașca ta și atîția servitori cîți consideri că este necesar. Poți să te îmbraci cît de luxos dorești, cu toate accesoriile. Voi fi generos cu bijuteriile, deși aș prefera ca pe astea să le cumpăr eu. Îmi voi asuma toată responsabilitatea întreținerii și plasării copiilor rezultați din legătura noastră. Mi-a scăpat ceva?

Jane se răcise brusc. Propria ei naivitate o paraliza.

– Cîți copii ai în prezent? Ca o proastă ce era, nu se gîndise că ar putea rămîne însărcinată.

El înălță din sprîncene.

– Nu poți pune mereu întrebări care nu trebuie puse, Jane. N-am nici unul. Majoritatea femeilor care își cîștigă existența prin aranjamente precum cel dintre noi știu cum să prevină concepția. Presupun că tu nu. Ești virgină, nu-i așa?

Îi trebui tot curajul ca să nu-și ia ochii de la privirea lui foarte directă.

– Da, spuse ea, ridicînd bărbia. Există o cheltuială cu care nu e nevoie să te împovărezi. Nu-mi trebuie caleașcă.

– De ce nu? Va trebui să te duci la cumpărături și să ieși din casă pentru a vedea împrejurimile. Ar fi lipsit de înțelepciune să te bizui pe mine ca să te duc prin oraș. Cumpărăturile mă plictisesc. Cînd voi veni aici, voi fi mult mai nerăbdător să te duc în pat decît să te scot în oraș, la plimbare.

– Mîncarea o pot cumpăra servitorii, spuse ea. Iar dacă ai obiecții asupra hainelor pe care le port, poți să trimiți aici niște croitorese. N-am nici o dorință să les în oraș.

Ea răspunsese deja în sensul ăsta în ziua precedentă. Însă dacă el și credea asta, foarte bine. Oricît ar părea de ciudat, nu era adevărat. Viața devenise o afacere practică pe care trebuia să o dirijeze și să o controleze cît mai bine.

El nu mai spuse nimic un timp. Se ulia îngîndurat la ea, iar Jane îi susținea privirea, stînjenită, dar nevrînd să-și coboare ochii.

– Există o alternativă, spuse el în cele din urmă. Una care ți-ar aduce și faimă, și avere, și mult respect, Jane. Una care te-ar salva de la degradarea de a te culca cu un depravat.

– Nu consider treaba asta depravantă, spuse ea.

– Nu? El îi cuprinse bărbia în palmă și își trecu ușor degetul mare peste buzele ei. Nu mă învîrt în cercurile foarte culturale, Jane, dar aș spune că vorba mea are o anumită greutate aproape pretutindeni. Te-aș putea prezenta lordului Heath sau contelui de Raymore, doi dintre cei mai de frunte patroni ai artelor. Am toată încrederea că dacă oricare dintre ei te va auzi cîntînd îți va deschide calea spre celebritate. Ești foarte bună, să știi. N-ai mai avea nevoie de mine.

Se uită la el oarecum mirată. El o voia – nu se îndoia de asta. Dar era gata s-o lase să piece? Chiar s-o și ajute să fie independentă? Fără să-și dea seama, desfăcu buzele și îi atinse degetul cu vârful limbii.

Ochii li se întâlniră. Și ea simți în adâncul ei împunsătura unei dorințe arzătoare. Nu avusese intenția să provoace un astfel de moment. Și bănuia că nici el.

– Nu vreau o carieră de cîntăreață, spuse ea.

Și era adevărat și nu numai pentru că nu putea să cocheteze cu pericolul, expunîndu-se iar privirilor publicului. Nu voia să își folosească vocea pentru a-și câștiga existența. Voia să o folosească pentru plăcerea oamenilor care îi erau apropiați. Nu jinduia după faimă.

– Dar vrei să fii amanta mea? În condițiile puse de tine? Atunci care sînt? Ce vrei pe lîngă ce ți-am oferit deja?

– Siguranță, spuse ea. Vreau să fii de acord să-mi plătești leafa pînă împlinesc douăzeci și cinci de ani, chiar dacă ai să te lipsești de mine mai înainte. În afară de cazul în care eu sînt cea care rupe înțelegerea, desigur. Apropo, acum am douăzeci de ani.

– Cinci ani, spuse el. Și cum ai să te întreții după aceea, Jane?

Jane nu știa. Atunci trebuia să intre în posesia moștenirii – a întregii averi a tatălui ei, la care nu era îndreptățit moștenitorul titlului lui. Dar bineînțeles că nu o putea revendica. Nu înceta să fie o fugară doar pentru că ajungea la vîrsta magică a libertății.

Clătină din cap.

– Poate că nu mă voi plictisi niciodată de tine, Jane.

– Prostii! Bineînțeles că te vei plictisi. Și cu mult înainte de a fi trecut patru ani și jumătate. De asta trebuie să-mi asigur viitorul.

El zîmbi. Nu zîmbea prea des. Și totuși prea des pentru liniștea ei. Se întrebă dacă el știe ce zîmbet fermecător are.

– Prea bine, spuse el. Vom trece asta în contract. Altceva?

Ea clătină din cap.

– Dar care sînt condițiile tale? Întrebă ea. Am ajuns la o înțelegere cu privire la ce vei face tu pentru mine. Eu ce trebuie să fac pentru tine?

El ridică din umeri.

– Să fii aici pentru mine. Să ai relații sexuale cu mine ori de cîte ori pot să te conving că le vrei la fel de mult ca mine. Asta e tot, Jane. Să știi, relația dintre un bărbat și amanta lui nu poate fi reglementată prin lege. Vezi tu, n-am să insist asupra supunerii și ascultării. N-aș putea să respect o astfel de promisiune chiar dacă te-aș putea convinge s-o respecți. Și e foarte rău din partea mea că spun asta cu glas tare, dar tocmai obrăznicia ta e cea care mă atrage. Să-i spun lui Quincy să scrie contractul și să-l aducă aici ca să-l citești? Îmi închipui că o asemenea sarcină îl va distra enorm. N-am să mai vin aici pînă ai să trimiți după mine. Cînd am să am vești de la tine, am să presupun că dormitorul de la etaj este gata de a fi folosit.

– Prea bine, Alteță, spuse ea ridicîndu-se o dată cu el. O săptămîină avea să i se pară o veșnicie.

El îi luă fața în mîini.

– Și asta trebuie să se schimbe, Jane. Nu pot accepta să-mi spui *Alteță* cînd sîntem în pat. Mă cheamă Jocelyn.

Ea nu îi știuse prenumele. Nimeni nu-i spusese pe nume în prezența ei.

– Jocelyn, spuse ea încetișor.

Ochii lui foarte întunecați erau de obicei duri și absolut opaci. Era imposibil să vezi mai mult decît era dispus să dezvăluie din sufletul lui. Dar preț de o clipă după ce ea îi

roști numele, Jane avu senzația clară că ceva s-a deschis în spatele ochilor lui și ea se prăbușea în adâncul lor.

Însă numai o clipă.

El lăsa mâinile jos și se întoarse spre ușă.

– O săptămână, spuse el. Dacă renovările nu vor fi gata pînă atunci, Jane, se vor rostogoli niște capete. Vrei să-i avertizezi pe toți muncitorii implicați?

– Da, Alteță. Jocelyn.

Se uită la ea peste umăr și deschise gura să spună ceva. Dar se răzgîndi și leși din cameră fără nici un cuvînt.

13

Multe dintre cunoștințele lui Mick Boden îi învidiau pentru munca lui. A fi unul dintre renumiții polițiști din Bow Street îi conferea o anumită aureolă. Mulți își închipuiau că el își petrece zilele de lucru alergînd prin toată Londra și prin jumătate de Anglie după cel mai înrăit criminal și predîndu-l celui mai apropiat judecător spre a-și primi răsplata pentru faptele lor ticăloase. Vedeau viața lui ca pe o interminabilă aventură, nenumărate pericole, acțiuni și succese.

În majoritatea timpului însă, munca lui era rutină și destul de anostă. Uneori se întreba de ce nu alesese să fie docher sau măturător. Asta era una din acele dăți. Lady Sara Illingsworth, o doamnă de doar douăzeci de ani care crescuse la țară și probabil nu avea poiei de oraș, se dovedea neașteptat de lunecoasă. În aproape o lună de căutări nu descoperise nici o urmă a femeii, în afară de cele din primele zile.

Contele de Durbury nu înceta să insiste că ea este în Londra. Nu avea unde să se ducă în altă parte, în afară de o fostă vecină care trăia acum cu soțul ei în Somersetshire. Dar nu era acolo.

Ceva îi spunea lui Mick că, totuși, contele avea dreptate. Era pe undeva aici. Dar nu se întorsese la lady Webb, deși baroneasa era acum în oraș. Nu-l contactase nici pe fostul om de afaceri al tatălui său sau pe cel actual al contelui. Dacă cheltula în stil mare, nu o făcea în cele mai elegante prăvălii. Dacă încercase să vîndă sau să amaneteze vreuna dintre bijuteriile furate, nu o făcuse în nici unul dintre locurile pe care le știa Mick – și el se mîndrea că le știe pe toate. Dacă încercase să-și asigure o locuință într-un cartier decent, nu o făcuse în nici una dintre casele la ușa cărora el și ajutoarele lui bătuseră neobosiți. Nu căutase o slujbă în nici una dintre casele la care întrebase el – și întrebase la toate casele potențiale, în afară de marile palate din Mayfair. N-ar fi fost chiar atît de nesăbuită să ceară o slujbă acolo, concluzionase el. La nici una dintre agenții nu se prezentase cineva cu vreunul din numele despre care credea Mick că le-ar fi putut folosi. Nimeni nu își amîntea de o frumusețe blondă, înaltă și subțire. Și așa se face că iar nu avea ce să-i raporteze contelui de Durbury. Era umilitor. Destul ca să-l facă pe un bărbat să-și schimbe meseria. Și, de asemenea, era destul ca să aștîze toată hotărîrea unui bărbat de a nu fi înfrînt de o bucățică de fată.

– Nu a intrat nicăieri ca servitoare, domnule, îi spuse el cu convingere contelui exasperat, roșu la față, care se gîndea fără îndoială la nota considerabilă la care ajunsese într-o lună la Pulteney Hotel. N-ar fi căutat o slujbă de guvernantă sau de însoțitoare a unei doamne – e o slujbă prea publică. Din același motiv n-ar fi intrat vînzătoare într-o prăvălie. Ar

trebui să lucreze undeva unde să nu fie văzută. În vreun atelier. Un atelier de croitorie sau la o modistă, poate.

Dacă lucra. Contele nu-i spusese niciodată exact câți bani furase fata. Mick începea să suspecteze că nu puteau fi mulți. Oricum, nu destui ca să-i dea posibilitatea să trăiască în lux. O femeie atât de tânără și fără experiență ar fi făcut greșeli pînă acum dacă ar fi avut o avere mare care s-o tenteze să lasă la iveală.

– Și-atunci ce mai aștepți? întrebă cu răceală contele. De ce nu ești afară, cercetînd toate atelierelor din Londra? Iluștrii polițiști din Bow Street se lasă păcăliți de o fată? Vocea lui era sarcastică.

– Caut o criminală? întrebă Mick Boden. Cum se simte fiul dumneavoastră, domnule?

– Fiul meu e cu un picior în groapă, replică enervat contele. Cauți o criminală. Îți sugerez s-o găsești înainte de a mai comite o crimă.

Așa că Mick începu din nou căutarea. În Londra erau o mulțime de ateliere. Își dori să fi știut ce nume folosea fata. Și își mai dori ca ea să nu fi reușit să-și ascundă părul blond, aparent cea mai distinctivă trăsătură a sa.

Fu o săptămînă lungă. Jocelyn își petrecu mult prea mult timp bînd și jucînd cărți noaptea și încercînd să-și păstreze forma fizică petrecînd multe ore din zi în sala de scrimă și în ringul de box de la Gentleman Jackson's. Piciorul lui răspundea bine la mișcare.

Ferdinand luă foc cînd află ce se întîmplase cu cabrioleta lui și era hotărît să-i scoată din vizuină pe frații Forbes, care dispăruseră din vedere a doua zi după duel, și să îi lovească pe fiecare cu mînușa peste față. La început nu vru să accepte că era treaba fratelui său. La urma urmei, viața lui fusese amenințată. Dar Jocelyn insistă.

Angeline făcuse o criză de nervi la vestea osiei rupte, îl chemase pe Heyward de la Cameră, iar apoi, pentru a-și alina nervii zdruncinați, își cumpărase o bonetă nouă.

– Mă întreb dacă a mai rămas un fruct pe tarabele din Covent Garden, Angeline, spuse Jocelyn într-o zi, uitându-se prin monoclu la bonetă cu o expresie îndurerată, în timp ce călărea prin Hyde Park și dădu peste Angeline care se plimba cu soacra ei într-o caleașcă descoperită. Aș zice că toate împodobesc monstruoșitatea aia de pe capul tău.

– Știu că e doar o glumă, indiferent ce spui tu, Tresham, replică ea umflându-se în pene. Trebuie să-mi promiți că n-ai să mai conduci o cabrioletă. Tu sau Ferdie. O să vă rupeți gâtul și n-am să-mi mai revin niciodată cu nervii. Dar Heyward a spus că n-a fost un accident. Aș zice că a fost mîna unuia dintre frații Forbes. Dacă nu descoperi care anume și nu-i ceri socoteală, o să-mi fie rușine să mă numesc o Dudley.

– Acum nu te numești, îi reaminti el sec înainte de a duce mîna la pălărie în fața bătrînei lady Heyward și a pleca mai departe. Ai luat numele soțului tău cînd te-ai măritat cu el, Angeline.

El nu era atît de nerăbdător ca fratele și sora lui să-i găsească pe frații Forbes și să-i pedepsească. Va veni și vremea aia. Ei o știau la fel de bine ca și el. Între timp, lasă-i să rămînă în ascunzătoare, imaginîndu-și ce se va întîmpla cînd vor da ochii cu el în cele din urmă. Lasă-i să transpire bine.

Mai multe persoane îl întrebă de Jane Ingleby. Ea stîmîse mai multă agitație cu glasul ei decît se așteptase el. Îl întrebă cine era, dacă mai era angajată la Dudley House, dacă urma să cînte în altă parte, cine fusese profesoara ei de canto. Viconte Kimble îl întrebă chiar de-a dreptul, într-o seară la White's, dacă era amanta lui și se alese cu o privire rece prin monoclu ducal.

Ciudat. Jocelyn nu fusese niciodată misterios în privința amantelor lui. Deseori folosisese casa pentru dineuri și petreceri când dorea ca prietenii săi să fie mai puțin formalști decât erau inevitabil la Dudley House în astfel de ocazii. Amantele lui fuseseră întotdeauna amfitrioane – un rol care i s-ar fi potrivit admirabil lui Jane.

Însă nu voia ca prietenii lui să știe că ea era țitoarea lui. I se părea cumva necinstit față de ea, deși nu ar fi putut explica de ce nici dacă ar fi încercat. Le spusese că fusese angajată temporar la el și acum plecase, nu știa unde.

– Mare păcat, Tresham! zise Conan Brougham. Vocea aia trebuia adusă în atenția lui Raymore. Ar putea câștiga cu ea un trai mai mult decât decent.

– I-aș fi oferit eu însumi o slujbă, Tresham, spuse Kimble, pe spate, adică nu pentru voce. Dar m-am temut că s-ar fi putut să-ți încalc proprietatea. Dacă auzi unde e, suflă-mi o vorbă la ureche.

Jocelyn, simțind o ostilitate neobișnuită față de unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, schimbă subiectul.

În aceași noapte se duse acasă pe jos, singur, în ciuda pericolului potențial de a fi atacat de tâlhari la drumul mare. Niciodată nu-i fusese frică de ei.

Pomenirea numelui lui Jane Ingleby îl făcuse insuportabil de neliniștit. Trecuseră cinci zile, dar parcă trecuseră cinci săptămîni. Quincy se ocupase personal de contractul acela prostesc chiar a doua zi. Spre mirarea lui Jocelyn, ea îl semnase. Se așteptase să se agățe de cîteva mici detalii din pură perversitate.

Era oficial amanta lui.

Amanta lui virgină. Ce-ar mai fi rîs de el toți cei care îl cunoașteau dacă ar fi știut că își luase o amantă care îl izgonise din propria casă, insistase asupra unui contract

scris și păstra relația neconsumată o săptămână întreagă după ce el îi făcuse propunerea!

Rîse brusc oprindu-se în mijlocul unei străzi pustii. Țîfnosa Jane! Fără îndoială că nici chiar în timpul consumării nu va juca rolul timidei virgine care e deflorată.

Inocentă, naiva Jane, care nu-și dădea seama cît de deșteaptă era. În urmă cu o săptămână o dorise. Acum cinci zile tînjise după ea. Dar acum ardea de dorință. Îi era greu să se gîndească la altceva.

Fu nevoit să mai aștepte două zile pînă cînd în sfîrșit sosi un bilet. Un bilet scurt și la obiect.

„Lucrările în casă s-au terminat”, scria ea. „Poți veni cînd îți convine.”

Cuvinte reci, fără iubire, care îl puseră pe jar.

Jane se plimba cu pași mari, fără astîmpăr. Trimisese biletul la Dudley House imediat după micul dejun, dar știa că el pleca undeva devreme și nu se întorcea decît noaptea tîrziu. Putea să nu citească biletul pînă mîine. Putea să nu vină decît peste o zi sau două.

Dar ea nu avea astîmpăr. Și încerca în zadar să nu se uite pe ferestrele din față mai des decît o dată la zece minute.

Era îmbrăcată cu o rochie nouă din muselină verde. Modelul era simplu – talie înaltă, decolteu modest și mîneci scurte, bufante. Dar era croită cu măiestrie și cădea în falduri moi pînă la gezne. Costase foarte mult. Obişnuită cu prețurile unei croitorese de țară, Jane fusese șocată. Dar nu le trimisese la plimbare pe croitoreasa din Bond Street și pe cele două ajutoare ale ei. Ducele le alesese și le trimisese cu instrucțiuni precise în legătură cu numărul și felul rochiilor pe care urma să le aibă ea.

Țesăturile și modelele le alesese ea, preferînd culorile

deschise și modelele simple, dar nu obiectase la număr sau preț; insistase doar să i se facă o singură rochie de plimbare și o alta de caleașcă. Nu avea nici o intenție să iasă curînd din casă. Nu i-ar fi dat mîină liberă în privința renovării casei dacă n-ar fi intenționat să se întoarcă, gîndi ea în timp ce se apleca din nou pe fereastră la începutul după-amiezei. N-ar fi trimis croitoreasa și contractul. Pe acesta din urmă îl trimisese de două ori, mai întîi două exemplare ca să le citească și să le semneze, apoi doar un exemplar să-l păstreze, cu semnătura lui – *Tresham* – cu litere mari și îndrăznețe sub a ei. Domnul Jacobs fusese martor la semnătura ei, Quincy la a lui. Însă nu putea scăpa de convingerea că el nu se va mai întoarce. Săptămîina fusese interminabilă. Cu siguranță că o uitase pînă acum. Cu siguranță că pînă acum exista altcineva.

Nu își înțelegea – și nici nu avea de gînd să exploreze – propria neliniște.

Dar toată neliniștea dispăru brusc, înlocuită de o explozie de bucurie cînd văzu silueta familiară venind pe stradă în direcția casei. El mergea fără să șchioapete, observă ea înainte de a se întoarce și a fugi să deschidă ușa camerei de zi. Își impuse să nu alerge să deschidă ușa din față. Rămase unde era, așteptînd cu nerăbdare ca el să bată, iar domnul Jacobs să deschidă.

Uitase ce lat în umeri era, cît de întunecată și amenințătoare înfățișare avea, cît de... viril. El se încruntă ca de obicei cînd îi înmîină valetului pălăria și mănușile, fără să se uite la ea. Apoi se îndreptă spre camera de zi și, în sfîrșit, fixă privirea asupra ei.

Ochi care nu se uitau numai la rochia, la fața și la părul ei, gîndi ea, ci la tot ce era ea. Ochi care ardeau cu o lumină ciudată și intensă pe care nu o mai văzuse.

Ochii unui bărbat venit să-și revendice amanta?

– Ei bine, Jane, ai terminat în sfârșit să te joci cu casa? Întrebă el.

Se așteptase să-i sărute mână? Să o sărute pe buze? Se așteptase la cuvinte dulci de iubire?

– Au fost multe de făcut pentru a transforma casa asta într-o locuință, nu în bordel, replică ea cu răceală.

– Și ai terminat? Jocelyn intră în camera de zi și se uită în jur, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate. Hmmm. Așadar n-ai dărfat pereții?

– Nu. Am păstrat multe. N-am fost inutil extravagantă.

– Nu mi-ar fi plăcut să-i văd fața lui Quincy dacă ai fi fost. Și așa este verde de câteva zile. Am înțeles că notele de plată curg din belșug.

– Asta este în parte și vina ta. Nu-mi trebuia atâtea haine și accesorii. Dar croitoreasa pe care ai trimis-o a spus că a primit ordine stricte de la tine și nu a îndrăznit să-ți încalce poruncile.

– Vezi, Jane, unele femei își cunosc locul. Ele știu să fie supuse și ascultătoare.

– Și să scoată bani din asta, adăugă Jane. După cum vezi, am păstrat aici culoarea levănțichii. Combinat cu cenușiu și argintiu în loc de roz și fără toate zorzoanele și podoabele alea prostesti, arată destul de delicat și elegant. Îmi place. Pot să trăiesc aici confortabil.

– Serios, Jane? Întoarce capul și se uită la ea – cu aceeași privire arzătoare. Și ai făcut la fel și cu dormitorul? Sau am să găsesc acolo două paturi tari și înguste, acoperite cu o cergă aspră?

– Dacă stacojiul ți se pare ațîțător și necesar, aș zice că nu o să-ți placă ce am făcut în camera aceea, spuse ea, încercînd să ignore bubuitul inimii sale și sperînd ca glasul

să nu o trădeze. Dar mie îmi place, și asta e ceea ce contează. Eu sînt cea care trebuie să doarmă acolo în fiecare noapte.

– Mie mi se interzice s-o fac? Întrebă el înălțînd din sprîncene.

Iar îmbujorarea aceea prostească. Singurul semn de emoție care era imposibil de mascat. Jane își simțea obrajii încinși.

– Nu, spuse ea. Am fost de acord – în scris – să vii și să pleci cînd dorești. Dar aș zice că tu nu intenționezi să *trăiești* aici. Numai să vii cînd... Ei bine, cînd...

– Vreau să fac sex cu tine? sugeră el.

– Da. Atunci.

– Și cînd nu vreau, n-am voie să vin? Țuguie buzele și o privi în tăcere cîteva momente stînjenoare. Așa scrie în contract? Că pot să vin aici numai pentru sex, Jane? Pentru ceai nu? Sau pentru conversație? Sau poate doar ca să dorm?

Asta ar fi fost o relație adevărată. Gîndul era prea seducător.

– Vrei să vezi dormitorul? Întrebă ea.

El o mai privi cîteva clipe înainte ca zîmbetul să apară – acel zîmbet ușor care îi lumina ochii și îi înălța colțurile gurii, iar ei îi înmula genunchii.

– Să văd mobila cea nouă? Sau să facem sex, Jane?

– Sînt amanta ta.

– Da, ești. Se apropie de ea tot cu mîinile la spate. Se aplecă și o privi în ochi. Nici un semn de martiriu. Prin urmare ești pregătită să desăvîrșim relația?

– Da.

Jocelyn se îndreaptă și îi oferi brațul.

– Atunci să mergem.

Nu schimase mobila, doar culorile. Însă el n-ar fi știut că se afla în aceeași cameră dacă cineva l-ar fi legat la ochi și l-ar fi luat pe sus, lăsându-l acolo. Totul era verde-salvie, crem și auriu. Era eleganța însăși. Dacă exista un lucru pe care Jane Ingleby îl avea din belșug, acela era bunul-gust, plus un ochi pentru culoare și model. Altă iscusință deprinsă la orfelnat? Sau într-o casă parohială, sau un conac de țară, sau unde dracu' crescuse ea?

Însă el nu venise să inspecteze camera.

– Ei bine? Ochii ei erau strălucitori, obraji îmbujorați. Ce părere ai? Ce crezi?

El miji ochii.

– Cred că am să te văd în sfârșit cu părul desfăcut. Scoate-ți agrafele.

Ea își scoase cu îndemânare agrafele și scutură capul.

Ah! Părul ei ajungea mai jos de talie, așa cum spusese ea. Un rîu de aur pur, strălucitor, unduitor.

Înainte fusese frumoasă. Chiar și în rochia hidoasă de servitoare și cu boneta înflorătoare fusese frumoasă. Însă acum...

Pur și simplu nu existau cuvinte să o descrie. Își încleștă mîinile la spate. Așteptase prea mult ca să se grăbească acum.

– Jocelyn. Ea lăsă capul într-o parte și se uită la el direct cu ochii ei foarte albaștri. Aici sînt pe un teren necunoscut. Va trebui ca tu să-mi arăți drumul.

El dădu din cap, mirîndu-se de valul de emoție care îl străbătea. Nu era exact dorință. Era ceva izvorît din adîncul ființei, din adîncul sufletului, ceva pe care el îl asocia cu muzica și pictura. Dar acum numele lui era cel care stîrnise emoția aceea.

– Jocelyn e un nume care există în familia mea de multe

generații, spuse el. L-am dobândit când eram încă în pîntecele mamei. Nu-mi vine în minte nici o ființă care să-l fi rostit tare în fața mea pînă acum.

Ea făcu ochii mari.

– Mama ta? Tatăl tău? Fratele tău și sora ta? De bună seamă...

– Nu. Își scoase haina strînsă pe corp și își descheie nasturii de la vestă. M-am născut moștenitor al actualului meu titlu. M-am născut cu titlul de conte, Jane. Toată familia mea l-a folosit pînă am devenit Tresham la vîrsta de șaptesprezece ani. Tu ești prima persoană care îmi spune pe numele de botez.

El îi propusese să o facă. Niciodată nu făcuse așa ceva cu alte amante. Ele îi spusese rău Tresham sau Alteță, la fel ca toți ceilalți. Își aminti acum cît fusese de zguduit să-și audă numele rostit de buzele lui Jane în urmă cu o săptămîină. Nu se așteptase să-i strînească un asemenea sentiment de... de intimitate. Nu își dăduse seama cît tînjise după o astfel de intimitate. Doar atît. Cineva să-i spună pe nume.

Își aruncă vesta și își desfăcu nodul de la lavalieră. Ea îl urmărea, cu talia cuprinsă în mîini, înveșmîntată în pelerina de aur a părului.

– Jocelyn, spuse ea încetișor. Toată lumea ar trebui să știe cum e să ți se spună pe nume. Numele celui pe care-l iubesc. Vrei să mă dezbrac și eu?

– Nu încă. El își scoase cămașa pe cap și își trase cizmele. Rămase în pantaloni.

– Ești foarte frumos, spuse ea cu ochii la bustul lui gol. Numai Jane putea să facă o astfel de remarcă! Bănuiesc că te-am jignit folosind acest cuvînt anume. Nu e destul de masculin, aș zice. Însă tu nu ești chipeș. Nu în sens convențional. Ai trăsături prea aspre și colțuroase și ai pielea prea întunecată. Ești numai frumos.

O curtezană cu experiență n-ar fi putut să-l ațîțe cu atîta dibăcie nici cu cele mai erotice cuvinte.

– Acum mie ce mi-a rămas să spun despre tine? Întrebă el pășind înainte și atingînd-o în sfîrșit. Îi luă fața în mîini, strecurîndu-și degetele în mătasea caldă a părului ei. Tu nu ești drăguță, Jane. Drăgălășenia este efemeră. Ea trece într-un anotimp. Frumoasă vei fi la treizeci de ani, la cincizeci de ani, la optzeci de ani. La douăzeci de ani ești amețitoare, tai răsufărarea. Și ești a mea. Lăasă capul în jos și își atinse buzele desfăcute de ale ei, gustînd-o cu vîrfurile limbii înainte de a se retrage puțin.

– Da, Jocelyn. Ea își înfipse dinții în buza de jos, moale și umedă. De acum înainte sînt a ta. Conform contractului.

– Afurisitul ăia de contract! Chicoti încetișor. Vreau să mă vrei, Jane. Spune-mi că nu doar banii, sau casa asta, sau nenorocita aia de bucată de hîrtie te constrînge să faci asta. Spune-mi că mă vrei. *Pe mine* – Jocelyn. Sau spune-mi cîstit că nu mă vrei și am să-ți las casa și leafa pentru următorii cinci ani. N-am să mă culc cu tine decît dacă mă vrei.

Pînă acum nu-i păsase în mod deosebit de aspectul ăsta. Fără a fi înfumurat, știa că nu este genul de bărbat pe care îl dezgustau femeile care își cîștigau existența în pat. Nu-i păsase dacă o femeie îl voia *pe el*, sau pe aristocratul bogat și desfrînat, cu reputație primejdioasă. De fapt, dacă s-ar fi gîndit la asta, probabil că ar fi hotărît că nu voia ca vreo femeie să-i fie destul de apropiată încît să-l dorească *pe el*.

Nu mai fusese niciodată Jocelyn pentru cineva. Nu pentru cineva din familia lui. Nu pentru vreo femeie. Nici chiar pentru cei mai buni prieteni ai lui. Prefera să se întoarcă și să plece acum și să nu mai revină niciodată decît s-o lase pe Jane să se întindă pe spate pe patul acela numai pentru că se simțea obligată să o facă. Totul căpăta un înțeles oarecum alarmant.

– Te vreau, Jocelyn, șopti ea.

Nu exista nici o îndoială că Jane credea ce spunea. Ochii ei albaștri erau ațintiți într-ai lui. Spunea doar adevărul.

Și apoi ea se aplecă, rezemîndu-se ușor cu tot corpul de corpul lui. Își lipi buzele de scobitura de la baza gâtului lui. Era un gest de capitulare dulce.

Cu atît mai dulce cu cît nu-i era caracteristic lui Jane. O cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că ea n-ar fi făcut niciodată așa ceva doar pentru că i se cerea să capituleze.

Se simți ciudat... parcă primea un dar.

Se simți dorit. Dorit așa cum nu mai fusese în viața lui.

– Jane, spuse el, cu fața în mătasea părului ei. Jane, simt nevoia să fiu în corpul tău. În *tine*. Lasă-mă să intru.

– Da. Ea lăsă capul pe spate și îl privi în ochi. Da, Jocelyn, te voi lăsa. Dar trebuie să-mi arăți cum. Nu știu.

Ah! Jane pînă la capăt. Vorbea cu glasul ei detașat, practic... care, își dădu el seama deodată, era o mască pentru a masca nervozitatea.

– Va fi plăcerea mea, spuse el, cu gura pe a ei, în timp ce degetele lui începeau să-i descheie nasturii de la spatele rochiei.

14

Ea nu era nervoasă.

Oh, ba da, era.

Era nervoasă în sensul că nu știa ce să facă și se temea să nu fie stîngace.

Dar nu îi era frică. Și nici nu era îngrozită de ceea ce făcea. Nici rușinată. Și nu mințise. Îi dorea. Îi dorea cu disperare. Și era frumos – solid, cu mușchi tari, cu pieptul și umerii lați, cu șolduri și coapse înguste, cu picioare lungi. Era cald și mirosea a parfum de mosc.

El era Jocelyn, și numai ea îi rostise numele în intimitate. Știa cât de importante erau numele. Numai părinții ei îi spusese pe numele mijlociu, cel care părea să-i cuprindă adevărata identitate. Părinții ei, iar acum Jocelyn. Ea încercase să-l oprească să-i mai spună Jane, dar el o făcuse totuși.

Astfel, oarecum inexplicabil, se cunoșteau unul pe celălalt chiar înainte de a se cunoaște fizic, ceea ce era doar începutul. El o dezbrăca. Goliciunea ei nu o stânjenea. Se vedea prin ochii lui întunecați și știa că era frumoasă și dorită. Îi susținu privirea.

– Jane. El o luă ușor de talie și o trase, lipind-o de el. Sîntem gata pentru pat. Vino și întinde-te.

Preț de o clipă, răceaia cearșafului pe spate îi tăie respirația. Schimbase culorile din camera asta, dar nu și materialele. Satinul, întuise ea, era un acompaniament erotic la ceea ce avea să se întîmple în acest pat.

Îl urmări în timp ce termina să se dezbrace. El nu se întoarse cu spatele, iar ea nu-și feri privirea. Trebuia să se obișnuiască să-i vadă și să-i simtă corpul. De ce să înceapă cu timiditate și reținere?

Știa destul de bine ce se întîmpla. La urma urmelor, trăise la țară. Dar chiar și așa, era uimită.

El zîmbea cu acel zîmbet în parte interior cînd o urcă în pat și se propti în cot ca să se uite la ea.

– Te vei obișnui să-mi vezi și să-mi simți corpul, Jane. N-am mai avut o virgină. Bănuiesc că prima dată va fi durere

și sînge, dar îți promit că și plăcere. Și n-am să-ți provoc această suferință, pînă cînd corpul tău nu va fi pregătit. Eu trebuie să am grijă să fie pregătit. Știi ceva despre preludiu?

Ea clătină din cap.

– Nici măcar n-am auzit cuvîntul ăsta.

– Ne vom juca, Jane, atîta timp cît e nevoie înainte să încalec pe corpul tău și să călărim amîndoi pînă la sațietate. Aș zice că nu știi mai nimic nici despre călărie, nu-i așa? Durerea se va fi terminat înainte de a începe. O să-ți placă, crede-mă.

Ea nu se îndoia. Simțea deja ceva care nu era chiar durere între coapse și în pîntece. Sîinii ei se întăriseră ciudat și o furnicau.

– O faci deja, nu-i așa? spuse ea. Te joci cu cuvintele?

– Am putea sta fiecare în celălalt capăt al camerei și să ne ațîțăm numai prin cuvinte, spuse el, rînjind deodată. Și poate o vom face zilele astea. Dar nu azi. Ziua de azi e pentru atingere, Jane. Ne vom explora unul pe celălalt cu mîinile și cu gura. Vom înlătura distanța care ne împiedică să fim unul. Amîndoi vrem cu toată ființa să fim unul, nu-i așa?

– Da. Ea ridică o mîină și îi cuprinse obrazul în căușul ei. Da, Jocelyn. Vreau să fac parte din numele tău, să fac parte din persoana care poartă acest nume, să fac parte din sufletul acestei persoane. Vreau să fiu una cu tine.

– Tu, eu, noi. El lăsa capul în jos și vorbi iar cu buzele pe gura ei. Să inventăm un nou pronume, Jane. Unitatea dintre eu și noi, contopită într-un cuvînt nou pentru Jane și Jocelyn.

Ea deschise gura, brusc lacomă și zguduită de vorbele lui – și de ceea ce nu spusese. Nu se așteptase să fie așa. Aici nu era vorba de un bărbat și amanta lui. Aici era vorba de doi oameni care se iubeau.

Și asta nu făcea parte din contract. Nici pentru ea sau – fără îndoială – nu pentru el.

Dar exact asta se întâmplase.

Își dădu seama prea târziu, când gura lui puse stăpînire pe a ei și mîinile lui îi oferiră o sugestie asupra minunatelor plăceri senzuale ce aveau să vină, că despre asta era vorba. Înțelegea, mult prea târziu, de ce alesese această opțiune în locul unora mai potrivite și mai raționale. Înțelegea de ce acceptase proprietatea lui fără să se revolte sau să se îngrozească.

Asta era iubire. Sau poate nu chiar iubire. Dar asta însemna să fii îndrăgostit. Asta însemna să te oferi celui iubit pînă la epuizare. Și să primești iar și iar pînă cînd golul va fi fost iar umplut de un amestec de ea și el. El avea dreptate. Nu existau cuvinte. Nu existau pronume. Niciodată nu exista un cuvînt pentru cele mai profunde realități.

– Jane.

Mîinile lui, degetele lui dibace, gura lui erau pretutindeni. I se părea ciudat că el știa unde și cum s-o atingă, unde s-o mîngîie ușor ca fulgul cu vîrfurile degetelor, unde s-o gîdile, unde să maseze, unde să apese cu degetele, unde să ciupească și să zgîrie. Știa unde să sărute, unde să lingă, unde să sugă, unde să muște ușor.

Jane nu știa cît avea să dureze asta. Și nu știa unde să-l atingă, cum să-l mîngîie, cînd să schimbe natura fiecărei mîngîieri. Însă știa, de parcă știuse dintotdeauna, cum să-l atragă pe cel iubit fără a avea nevoie de vreo lecție.

Instinctul îi spunea că asta se făcea de obicei pe întuneric, cu ochii bine închiși. Chiar și lipsită de experiență cum era simțea că amanții nu se iubeau întotdeauna cu ochii deschiși și concentrați unul asupra celuilalt ori de cîte ori se putea.

– Jane.

El îi rosti numele iar și iar și ea îl rosti pe al lui. Era iubita lui, așa cum el era iubitul ei.

Dorința chinuitoare, nevoia devenită mai persistente și mai localizate. Avea nevoie de el *acolo*.

Aici.

Acum.

Mîna lui, între coapsele ei, lucra ușor, dibaci și minunat în cel mai secret loc al ei, stîmîndu-i o dorință frenetică.

– Jocelyn. Puse mîna pe încheietura mîinii lui. Jocelyn. Nu știa ce trebuia să spună. Însă el înțelese.

– Alunecoasă, și caldă, și pregătită, spuse el, venind iarăși cu gura pe-a ei. Am să încalec, Jane. Stai nemișcată și relaxată. Cînd voi fi pătruns adînc, vom începe plăcerea finală.

– Vino, spuse ea. Oh, te rog, vino.

Întreaga lui greutate o afundă în saltea, ținînd-o imobilă în timp ce coapsele lui poposiră între ale ei și le ținură desfăcute, iar mîinile lui se strecurară sub ea. Absolut din instinct, ea își petrecu picioarele în jurul picioarelor lui. Și atunci el înălță capul și o privi în față, cu privirea încărcată de patimă. Dar nu patimă oarbă. El o privi adînc în ochi.

Și apoi ea îl simți tare pătrunzînd în ea, împingînd încet, dar ferm, umplînd-o, dilatînd-o, alarmînd-o. Urmă o premoniție bruscă de durere, certitudinea că el nu mai putea înainta. Era prea mare.

– Jane. În ochii lui era ceva care aducea cu remușcarea. Măcar de-aș putea simți eu durerea în locul tău. Dar întotdeauna femeia e cea care suferă. Împinse puternic și se încruntă privind-o drept în ochi.

Urmă o încordare involuntară, o frică de durere și... și certitudinea că momentul trecuse, că el pătrunsese adînc, că era în corpul ei. Și în inima ei. În ea. Îi zîmbi.

– Încă sînt în viață.

El rînji și își frecă nasul de al ei.

– Așa te vreau, spuse el. Nu mă puteam aștepta la lacrimi și istericale de la Jane Ingelby, nu-i așa?

Ea își încordă mușchii în jurul nefamiliarei durități dinlăuntrul ei și închise ochii, minunîndu-se. Dar el îi promisese mai mult. Iar acum că momentul cumplit al pierderii virginității trecuse, tot jindul, toată dorința o învăluiră din nou.

– Ce e călăritul? întrebă ea, deschizînd iar ochii. Arată-mi, Jocelyn.

– Stai nemișcată dacă dorești, spuse el. Călărește cu mine dacă dorești. Aici în patul nostru nu există reguli, Jane, și nimic din contractul ăia prostesc nu-i valabil în astfel de momente. Acum sîntem doar tu și cu mine și plăcerea reciprocă.

Apoi își lăsă capul în părul ei de pe pernă. Se retrase încetîșor, fără să iasă de tot, și o pătrunse din nou.

De data asta nu simți nici o durere. Doar umezeală și fierbințeală și curînd, ritmic, penetrarea și retragerea într-o mișcare de călărie pe care corpul ei o prinse repede, intrînd în ritm. O împreunare carnală, energică, minunată a trupurilor care era concentrată *acolo*, unde corpul ei de femeie i se deschisese lui și corpul lui de bărbat pătrunsese adînc. Și totuși senzația mergea dincolo de punctul acela localizat fizic. Asta era împreunarea unui bărbat cu o femeie, a lui Jocelyn cu Jane. Era drumul către momentul fără cuvinte cînd „eu” și „tu” își pierd înțelesul. Momentul în care pluralitatea lui „noi” devine singular.

– Acum, Jane. El ridică iar capul. Buzele lui le atinseră pe ale ei. Ochii lui priveau într-ai ei. *Acum. Vino. Vino cu mine. Acum, Jane.*

Da, acum. Pînă la capăt. Acum.

– Jocelyn!

Cineva îi strigă numele. Cineva îl murmură pe al ei.

Ea simți o minunată răbufnire finală de căldură și știu că împreunarea se încheiase.

După aceea, cînd el alunecă de pe ea, Jane simți o senzație de răcoare și atingerea plăcută a pieptului lui lipit de al ei cînd o trase spre el, cu brațul în jurul ei.

– Jane? Își auzi numele rostit încă o dată. Nu sînt sigur că mai poți să spui că ești în viață.

Ea zîmbi somnoroasă.

– Mmm, răspunse cu un oftat. Atunci asta e raiul?

Era prea obosită ca să-l audă chicotind. Alunecă într-un somn minunat.

Jocelyn nu dormi. Era pe deplin satisfăcut, dar și neliniștit. Ce dracu' bălmăjise? Spera ca ea să nu fi ascultat.

Bineînțeles că ascultase.

Ce făcuseră ei, făcuseră împreună. Nu fuseseră entități separate, angajate în a oferi și a lua o plăcere pur fizică. Fuseseră – la naiba, nu se putea opri să nu se gîndească la felul în care vorbise. El devenise ea, și ea devenise el. Deveniseră amîndoi, împreună, o entitate nouă care era amîndoi și nici unul dintre ei.

Dacă nu avea grijă, avea să sfîrșească la Bedlam.

Fusese ceva dincolo de experiența lui. Și cu siguranță dincolo de intențiile lui. Vrusese iarăși o amantă. Cineva cu care să se culce după placul inimii. Cineva foarte simplu. O dorise pe Jane. Ea avusese nevoie de o casă și o slujbă.

Totul fusese logic și clar.

Pînă cînd ea își desfăcuse părul. Nu, asta nu făcuse decît să-i alimenteze dorința.

Pînă cînd ea îi spusese pe nume. Și mai spusese ceva.

Ce dracu' spusese? Își frecă obrazul de mătasea caldă a părului ei și o îmbrățișă puțin mai strîns.

Toată lumea ar trebui să știe cum e să fi se spună pe nume.

Da, asta spusese ea.

De la naștere fusese conte cu rang de marchiz, moștenitor al unui titlu de duce. Toată educația lui fusese destinată să-l pregătească să preia titlul tatălui său și caracterul tatălui său la vremea convenită. Își învățase bine lecțiile, încă de la vîrsta de șaptesprezece ani.

... unicei persoane a inimii tale.

El nu avea inimă. Cei din familia Dudley nu aveau.

Iar el nu avea un caracter unic.

Era ceea ce se așteptaseră întotdeauna tatăl lui și toți ceilalți să fie. De ani de zile se învelea, ca într-o mantie, în reputația sa de bărbat misterios, neîndurător și primejdios.

Părul lui Jane era impregnat cu parfumul de trandafiri care o înconjură mereu. Asta îl ducea cu gîndul la grădinile de țară la începutul verii. Și îl umplea de un dor ciudat. Ciudat, pentru că lui nu-i plăcea deloc la țară. Fusese la Acton Park, domeniul său, doar de două ori de cînd plecase de acolo, la șaisprezece ani, după o ceartă violentă cu tatăl său – o dată la înmormîntarea bătrînului, la mai puțin de un an după aceea, și o dată la înmormîntarea mamei sale, patru ani mai tîrziu.

Nu intenționase niciodată să se întoarcă, pînă cînd el însuși va fi dus acolo spre a fi înmormîntat. Dar acum, în timp ce o ținea strîns în brațe pe Jane, putea să închidă ochii și să-și amintească de dealurile împădurite de la est de casă, unde el și Ferdinand și Angeline se jucaseră de-a haiducii și țîlharii, și Robin Hood, și exploratorii. Și unde uneori, cînd era singur, se jucase de-a poetul și de-a misticul, inspirînd mirosurile elementare ale naturii, simțînd

imensitatea și misterul acelui lucru nebulos numit viață, încercînd să-și transpună în cuvinte gîndurile și sentimentele. Și, din cînd în cînd, plăcîndu-i ceea ce scrisese.

Înainte de a pleca de acasă, rupsese totul într-o criză de mînie și dezgust.

Nu se mai gîndise de foarte mult timp la căminul lui, deși avea grijă ca domeniul să fie bine administrat. Ba chiar uitase că Acton Park fusese cîndva căminul lui. Dar fusese. Cîndva, demult. Și exista o dolcă ce le oferise generos afecțiune și disciplină. Fusese la ei pînă cînd el avusese opt sau nouă ani. Ținea minte chiar și de ce fusese concediată. El avea o durere de dinți, iar ea îl ținea în poală, cu mîna ei mare și durdulie făcută căuș pe falca lui umflată, și citindu-i încetîșor. Tatăl lui intrase neanunțat în camera copiilor – un eveniment rar.

O concediasse pe loc.

El, Jocelyn, fusese trimis jos, în biroul tatălui său, să aștepte bătaia care precedase scoaterea dintelui.

Ducele de Tresham, tatăl lui, îi reamintise, însoțindu-și fiecare cuvînt cu cîte o lovitură zdravănă de baston pe spate, că nu-și creștea fiii ca să ajungă fetițe. Mai ales pe moștenitorul său.

– Jocelyn. Jane se trezise. Dădu capul pe spate și se uită la el. Fața ei frumoasă era îmbujorată, pleoapele grele de somn, buzele trandafirii și umflate de sărutările lui. Părea înveșmîntată într-o pelerină cu glugă de aur strălucitor. Am fost îngrozitor de stîngace?

Era una dintre rarele femei pentru care pasiunea și senzualitatea erau instinctive, se gîndi el. Se dăruise fără rezerve în după-amiaza asta, de parcă nu știa cum e să fii rănit. Sau minimalizat. Sau respins.

Dar înainte ca el să apuce să răspundă, ea îi atinse ușor cu degetul cuta dintre sprîncene.

– Ce-i? Întrebă ea. Ce s-a întâmplat? Am fost stîngace, nu-i așa? Ce proastă am fost că mi-am închipuit că dacă pentru mine a fost cutremurător, trebuie să fi fost la fel și pentru tine!

Prostuța Jane, cum se expunea ea ridicolului și durerii! O prinse de încheietura mîinii și îi trase capul.

– Ești femeie, Jane, spuse el. O femeie extraordinar de fermecătoare. Ai tot ce trebuie. Am fost foarte mulțumit.

Ceva se întâmplă cu ochii ei. Ceva se închise în spatele lor. El recunoscuse cauzele iritării lui bruște. Era rușinea că pieptul și gîtul îi dureau de lacrimi nevărsate. Și mînia că ea îl adusese atît de jos.

N-ar fi trebuit niciodată să-i ceară să-i spună pe nume.

– Ești supărat, spuse ea.

– Fiindcă vorbești despre experiențe cutremurătoare și mă faci să cred că te-am îndus în eroare, spuse el aspru. Ești angajată ca amantă a mea. Tocmai te-am pus la treabă. Întotdeauna îmi dau silința ca munca să fie plăcută pentru amantele mele, dar tot muncă e. Nu faci decît să-ți cîștigi existența.

Se întrebă dacă ea simțea tot atît de usturător ca el biclul vorbelor lui. Se urî, ceea ce nu era nimic nou, în afară de faptul că ura de sine se transformase de mult în dispreț față de lume în general.

– Și să-mi merit banii, spuse ea cu răceală. Aș vrea să-ți amintesc, Alteță, că m-ai angajat ca să te folosești de corpul meu. Nu mă plătești pentru mintea sau emoțiile mele. Dacă eu am chef să consider că slujba mea a avut o parte cutremurătoare, sînt liberă s-o fac atîta timp cît corpul meu e la dispoziția ta.

Preț de o clipă, mînia lui luă proporții extraordinare. Dacă

ea ar fi izbucnit în lacrimi, cum ar fi făcut orice femeie normală, el s-ar fi biciuit și mai tare, tratînd-o cu dispreț. Dar tipic pentru Jane, ea îl certa cu o demnitate rece în ciuda faptului că era goală în pat cu el.

El chicoti.

– Prima noastră ceartă, Jane. Dar nu și ultima, bănuiesc. Deși, trebuie să te avertizez că nu vreau să te implic emoțional în această legătură. Nu vreau să suferi cînd, inevitabil, se va sfîrși. Ce se întîmplă în camera asta este sex. Nimic altceva. Și n-ai fost stîngace. A fost o partidă de sex la fel de bună ca oricare alta pe care am avut-o. Mai bună, de fapt. Gata, te-ai liniștit?

– Da, replică ea, cu voce de gheață. Mulțumesc.

El se excită iarăși. O întoarse pe spate și se împreună din nou cu ea, dar de data asta își concentrează toate puterile asupra menținerii actului pur carnal. Erau un bărbat și amanta lui. Nimic mai mult.

Apoi adormi în zgomotul ploii care bătea în geam.

– M-am gîndit că poate dorești să rămîi la cină, spuse ea.

– Nu.

Erau îmbrăcați și se aflau la parter, în camera de zi. El nu se așezase, cum făcuse ea. Mai întîi se dusese în fața căminului și se uitase lung la cărbunii stinși. Apoi se dusese la fereastră, și se uită la ploaia care cădea.

Umplea camera cu prezența și energia lui. Uitîndu-se la eleganța lui fără cusur, la ținuta mîndră și dreaptă, la umerii lui puternici, lui Jane îi venea greu să creadă că doar cu o jumătate de oră în urmă stătuse cu ea, gol, în patul de la etaj.

– Am o întâlnire la cină, spuse el. Și la noapte trebuie să particip la un bal infernal. Nu, n-am venit să rămîn, Jane, ci doar să începem legătura noastră.

Nu va fi ușor să fie amanta lui. Nici nu se așteptase să fie. Era un bărbat arogant, cu toane. Era obișnuit să facă ce vrea, mai ales cu femeile. Dar va fi deosebit de greu să facă față ciudatelor și bruștelor lui schimbări de dispoziție.

Ar fi trebuit să se simtă jignită de spusele lui, așa cum fusese cînd îi vorbise la fel în pat, mai devreme, dar își dădu seama că nu vorbea cu nepăsare, ci deliberat. Nu știa de ce. Ca să-i amintească cum că era amanta, nu iubita lui?

Sau pentru a se convinge pe sine că ea nu însemna nimic pentru el dincolo de un corp de femeie merit să-i satisfacă plăcerile?

În ciuda ignoranței ei și a lipsei de experiență, ar fi jurat că prima dată cînd o penetrase nu se folosisese de ea. Ea nu fusese doar un corp de femeie. Nu fusese doar plăcere carnală.

El făcuse dragoste cu ea.

Acum îi era rușine că dovedise o astfel de slăbiciune.

– Ei, asta-i o ușurare, replică ea. Mai e cîte ceva de aranjat și prin celelalte camere și speram să încep azi, dar am pierdut deja cea mai mare parte a după-amiezei.

Fără să se întoarcă, se uită peste umăr la ea, cu o privire severă.

– Nu te lași pusă la locul tău, Jane, nu-i așa?

– Dacă te referi la faptul că nu accept să te las să mă faci să mă simt ca o tîrfă, răspunsul este nu, nu vreau. Voi fi aici oricînd ai nevoie de mine. Asta e înțelegerea. Dar viața mea nu se va învîrți în jurul vizitelor tale, Alteță. N-am să-mi

petrec zilele uitîndu-mă visătoare pe fereastră și serile ascultînd cu speranța să aud bătăi în ușă.

Își aminti cu vinovăție cum se frămîntase toată dimineața. Nu o va mai face.

Jocelyn miji ochii primejdios.

– Poate că ar trebui să-ți trimit un mesaj înainte ori de cîte ori doresc să mă culc cu tine, ca să te întreb dacă poți să-mi faci loc în programul tău încărcat.

– Nu m-ai ascultat, spuse ea. Am semnat un contract și intenționez să-l respect, și să am grijă să îl respecti și tu.

– Ce faci cu timpul tău? leși în oraș?

– Ies în grădina din spate. E destul de plăcut, dar mai e de lucru. Am cîteva idei și am început să le aplic.

– Citești? El se încruntă. Există aici cărți?

– Nu. Ar fi trebuit să știe foarte bine că nu existau.

– Am să te duc mîine dimineață la Hookham's Library și am să-ți iau un abonament.

– Nu! ripostă ea tăios, apoi se destinse. Nu, mulțumesc, Jocelyn. Am multe de făcut. Îți ia mult timp și energie să transformi un bordei într-o casă, să știi.

– Asta a fost o obrăznicie neprovocată, Jane, și nedemnă de tine. Dacă ți-aș spune că am să vin să te iau la plimbare în Hyde Park, ai fi prea ocupată și pentru asta?

– Da. Nu e nevoie să te deranjezi pentru mine.

El o privi lung un timp, cu o expresie atît de impenetrabilă încît ea nu reuși să vadă nimic din bărbatul care o iubise cu o patimă inconfundabilă doar cu puțin timp înainte. Arăta sever, lipsit de umor, insensibil.

Apoi el se înclină brusc în fața ei, se întoarse și ieși din cameră.

Jane se uită mirată la ușa pe care o închisese în urma

lui și auzi deschizându-se și închizându-se ușa din față. Plecase. Fără un cuvânt de bun rămas și fără să-i dea un indiciu când ar mai putea veni.

De data asta se simți rănită.

Dezolată.

15

Încăperea de lângă camera de zi fusese mobilată cu un pat, numeroase oglinzi care măreau de cel puțin zece ori, și inevitabilele perne și zorzoane.

După părerea lui Jane, fusese folosită fie ca loc de retragere de către fostele amante ale ducelui, fie ca alternativă la dormitor. Bănula că ultima variantă era cea reală.

Era o odaie pe care o ignorase cât timp se remobilau cele două încăperi principale. Dar acum, că nu mai era presată de timp, o transforma în domeniul ei personal. Camera de zi era acum elegantă, însă nu era *a ei*.

Oglinzile și patul fură izgonite – nu-l păsa ce se întâmpla cu ele. Îl trimise pe domnul Jacobs să cumpere o masă de scris și un scaun, hîrtie, tocuri și cemeală. Între timp, doamna Jacobs primi însărcinarea să cumpere pînză fină și gherghef de brodat, și fire de mătase în diverse culori și accesorii.

„Chiiia”, cum o numea Jane în gînd, avea să fie camera ei personală pentru scris și cusut. Acolo se va lăsa în voia pasiunii ei pentru brodat.

În seara de după consumarea legăturii, ședea și cosea în birlogul ei, în fața căminului în care ardea un foc vesel. Și-l

imagină pe Jocelyn la un dîneu impozant, și apoi trecînd la un bal grandios, și încercă să nu fie invidioasă. Ea nu avusese parte de sezonul de ieșire în lume. Acela fusese în anul de doliu după mama ei. Pe urmă tatăl ei fusese prea bolnav, deși o îndemnase să accepte oferta lui lady Webb de a o însoți. Însă ea insistase să rămînă să-l îngrijească. Iar apoi el murise și urmasa anul de doliu, după care împrejurările o aduseseră sub tutela noului conte.

Oare Jocelyn dansa în noaptea asta? se întrebă ea. Oare valsa?

Dar nu își va îngădui să se lase în voia gîndurilor deprimante.

Preț de o clipă, inima îi tresări cînd auzi o bătaie în ușă. Se întorsese? Apoi îl văzu pe valet în ușă.

– Vă cer iertare, doamnă, dar tocmai au sosit două cutii mari, spuse domnul Jacobs. Ce doriți să fac cu ele?

– Cutii? Jane înălță din sprîncene și lăsă broderia deoparte.

– De la Alteța sa, explică valetul. Cam greu de ridicat.

– Nu aștept nimic. Se ridică în picioare. Mai bine vin să văd eu însămi. Ești sigur că Alteța sa le-a trimis?

– Oh, da, doamnă. Le-au adus servitorii lui și au spus că sînt pentru dumneavoastră.

Jane era intrigată, mai ales la vederea celor două cutii mari în mijlocul bucătăriei.

– Te rog să deschizi una, spuse ea, și doamna Jacobs luă un cuțit și tăie sfoara unei cutii.

Jane împinse capacul și toți servitorii – valetul, menajera, bucătăreasa, servitoarea și lacheul – se aplecară să se uite înăuntru.

– Cărți! exclamă servitoarea, foarte dezamăgită.

– Cărți! Doamna Jacobs părea surprinsă. N-a mai trimis

niciodată cărți aici. Mă întreb de ce le-a trimis acum. Citiți, doamnă?

– Bineînțeles că citește, interveni tăios domnul Jacobs. Altfel de ce ar fi vrut un pupitru, și hîrtie, și cerneală, te întreb?

– Cărți! spuse Jane în șoaptă, aproape reverențios, cu mîinile împreunate la piept.

După cele ce se aflau deasupra, își dădu seama că erau din biblioteca lui personală. Se vedeau un Daniel Defoe, un Walter Scott, un Henry Fielding și un Alexander Pope.

– Iertați-mă, doamnă, dar mie mi se pare un dar ciudat, spuse servitoarea. Poate o fi ceva mai bun în cutia ailaltă.

Jane își mușcă buza de sus.

– E un dar neprețuit, spuse ea. Domnule Jacobs, cutiile sînt prea grele ca să le cari cu Phillip în chilie?

– Pot să le car singur, doamnă, se oferi tînărul lacheu. Să le și despachetez?

– Nu. Jane îi zîmbi. Asta am s-o fac singură, mulțumesc. Vreau să văd pe rînd toate cărțile. Vreau să văd ce a ales pentru mine.

Din fericire, în chilie exista o bibliotecă, plină de fleacuri fără gust înainte ca Jane să le scoată de-acolo.

Petrecu două ore îngenuncheată lîngă cutii, scoțînd pe rînd cîte o carte, aranjîndu-le pe rafturi și gîndindu-se pe care să o citească mai întîi.

Și din cînd în cînd clipea des și chiar se ștergea la ochi cu batista cînd se gîndi că el se dusese acasă în după-amiaza asta și alesese pentru ea, una cîte una, toate aceste cărți. Știa că el nu-i ordonase pur și simplu lui Quincy să aleagă în locul lui. Printre cărți se aflau și cele pe care ea le pomenise ca fiind preferatele ei.

Dacă i-ar fi trimis o bijuterie scumpă n-ar fi fost nici pe departe atît de încîntată. Un astfel de dar nici măcar nu l-ar fi

sărăcit. Dar cărțile lui! Propriile lui cărți, luate din rafturile lui! Și printre ele erau și preferatele lui!

Singurătatea serii se estompă parțial. Și dispăru și o parte din uimirea provocată de plecarea lui bruscă, fără o vorbă de rămas-bun. Trebuie că se dusesese direct acasă și își petrecuse timpul în bibliotecă. Doar de dragul ei.

Nu trebuia să-și îngăduie să se îndrăgostească și mai tare de el, își impuse ferm Jane. Și nu trebuia cu nici un chip să ajungă să îl iubească.

Era un bărbat care îndeplinea dorințele unei noi amante. Nimic mai mult.

Dar cîți ferlăcită pînă la miezul nopții.

În dimineața următoare, ducele de Tresham porni călare în Hyde Park la o oră la care se întâlnea adesea cu unii dintre prietenii săi pe Rotten Row. Ploaia se oprise încă din timpul nopții, soarele strălucea. Din fericire pentru nevoia lui de distracție, dădu aproape imediat peste Sir Conan Brougham și viconte Kimble.

– Tresh, te-am așteptat la White's la cină, spuse viconte în loc de salut.

– Am cinat acasă, îl informă Jocelyn.

Și chiar așa făcuse. Nu putuse să ia cina cu Jane fiindcă inima lui sîngera și nu vruse ca ea să știe. Și cu toate că se îmbrăcase să iasă în oraș, nu o făcuse. Nici el nu știa de ce.

– Singur? Întrebă Brougham. Nici măcar în compania încîntătoarei domnișoare Ingleby?

– Ea nu a cinat niciodată cu mine, replică Jocelyn. Dacă-ți amintești, era servitoare.

– Ar putea fi oricînd servitoarea mea, spuse cu un oftat Kimble.

- Și n-ai fost nici la lady Halliday, remarcă Brougham.
- Am stat acasă, zise Jocelyn.

Văzu că prietenii lui schimbă o privire înainte de a izbucni în râs.

- Hai, Tresham, cine e? O cunoaștem?

– Nu poate să spună omul că a petrecut singur o seară acasă fără să stîrnească bănuiele? Jocelyn îndemnă calul să o ia la galop, dar prietenii săi își îndemnară armăsarii să-l urmeze și, ajungîndu-l din urmă, îl încadrară.

– Trebuie să fie ceva nou, Cone, dacă l-a împiedicat să ia cina la White's și să joace cărți la lady Halliday, spuse Kimble.

– Și ceva care l-a ținut treaz toată noaptea dacă e să te iei după cît e de țiîfnos în dimineața asta, Kimble, plusă Brougham. Vorbeau peste Jocelyn, rînjind amîndoi de parcă el nu era acolo.

- Duceți-vă dracului! îi apostrofă el.

Dar amîndoi primiră nemiloasa invitație cu voioșie sportă.

Fu o ușurare să o vadă pe Angeline apropiindu-se pe jos dincolo de gard, însoțită de doamna Stebbins, o prietenă de-a ei. leșiseră la o plimbare de dimineață.

– Exasperantă persoană! exclamă ea de îndată ce ajunse în dreptul lui Jocelyn. De ce ești plecat întotdeauna cînd trec pe la tine, Tresham? Am ținut anume să mă duc la Dudley House ieri după-amiază cînd Heyward mi-a spus că ai plecat de la White's înainte de prînz. Eram sigură că te-ai dus acasă.

– Serious? Jocelyn își făcu de lucru cu panglica de la monoclu. Ar fi de prisos să te informez că te-ai înșelat. Dacă mi-e permis să întreb, cărui fapt îi datoram dovada afecțiunii tale? Bună dimineața, doamnă Stebbins. Își atinse borul pălăriei cu cravașa și înclină capul.

– Toată lumea vorbește despre asta, spuse Angeline în timp ce prietena sa îi făcea o reverență adâncă Alteței sale. Am auzit-o de trei ori în ultimele zile, ca să nu mai spun că și Ferdie a vorbit despre asta ieri, când l-am văzut. Așa că așa zice că ai auzit și tu. Dar trebuie să am asigurarea ta că n-ai să faci nimic prostesc, Tresham, altfel mă vor lăsa nervii. Și trebuie să-mi promiți că vei apăra onoarea familiei oricât te-ar costa.

– Am încredere că mai devreme sau mai târziu ai să mă luminezi cu privire la subiectul acestei conversații fascinante, Angeline, spuse Jocelyn. Pot să propun varianta „mai devreme”, întrucât Cavalier nu prea are astîmpăr?

– Se spune că frații Forbes au fugit din oraș de teamă că ai să te răzbuni pentru ce au încercat să-i facă lui Ferdie.

– Se prea poate, comentă el. Înseamnă că au o fărîmă de înțelepciune dacă asta a fost cu adevărat motivul dispariției lor.

– Dar acum se știe cu certitudine, nu-i așa, Maria? Se întoarse spre doamna Stebbins pentru confirmare. Domnul Hammond a vorbit despre asta acum două zile acasă la doamna Bury-Haugh, și toată lumea știe că soția lui e vară de-a doua cu doamna Wesley Forbes. Așa că trebuie să fie adevărat.

– Indiscutabil, așa spune, aprobă sec Jocelyn.

– Nu sînt mulțumiți, zise Angeline. Îți închipui ce ciudă le este că Ferdie n-a murit? Nu sînt mulțumiți pentru că tu ai luat cabrioleta și n-ai pățit nimic, în afară de faptul că ți-ai stricat o pereche de mănuși de piele. Și totuși ei jură să se răzbune *pe tine*. Când toată lumea știe că tu ești acum cel nedreptățit. Au plecat după întăriri și e de așteptat să se întoarcă în orice clipă.

Jocelyn se întoarse și se uită la întinderea verde din spatele lui.

– Dar nu încă, Angeline, spuse el. Întăririle la care te referi sînt reverendul Josiah Forbes și căpitanul Samuel Forbes?

– Vor fi cinci contra unul, spuse ea teatral. Sau cinci contra doi, dacă îl punem la socoteală și pe Ferdie, cum insistă el că ar fi absolut necesar. Și ar fi cinci contra trei dacă Heyward n-ar susține în felul lui odios că n-o să se implice în pozne copilărești. Am să-l lingușesc pînă am să obțin un pistol de la el și am să încep să exersezi iar să ochesc fără greș. La urma urmelor, sînt o Dudley.

– Te rog să încetezi, ripostă ferm Jocelyn. Nici unul dintre noi n-ar ști care parte e în pericol mai mare dacă te vei dovedi a fi la fel de pricepută să țintești cum erai ca fată. Ridică monoclul și o măsură din cap pînă-n picioare. Boneta asta pe care o porți este surprinzător de elegantă, spuse el. Dar florile roșii de mac nu se asortează deloc cu rozul rochiei tale.

– Ne-am întîlnit acum zece minute cu lordul Pym și mi-a spus că arăt ca o poiană deosebit de încîntătoare în care n-ar putea decît să-și dorească să se plimbe singur. Nu-i așa, Maria?

– Serios? Purtarea lui Jocelyn deveni brusc de gheață. Sper că i-ai reamintit lordului Pym că ești sora ducelui de Tresham, nu-i așa, Angeline?

– Am oftat din tot sufletul, apoi am rîs de el, spuse ea. A fost o galanterie inofensivă, Tresham. Crezi că i-aș permite vreunui bărbat să-și ia libertăți față de mine? Am să-i povestesc asta lui Heyward și el o să-și arunce privirea în tavan și o să-mi spună... bine. Roși și rîse din nou, dădu din cap spre Kimble și Brougham, o luă de braț pe Maria Hebbins și își reluă plimbarea.

– Londra are nevoie de un nou scandal, spuse Jocelyn, apropiindu-se călare de prietenii săi. Se pare că zilele astea

nimeni n-are altceva de vorbit decît despre ticăloșii ăia lași care afirmă că sînt rude cu lady Oliver.

– Nu încape îndoială că tremură în cizme, de vreme ce Joseph Forbes a fost destul de nesăbuit să afirme că ei toți sînt răspunzători pentru palmele tale julite, spuse viconteul Kimble. Dar probabil că pun la cale și alte rele – nimic atît de direct ca o provocare, desigur.

– S-ar putea să n-aibă de ales – poate doar să-și piardă și ultimele rămășițe ale onoarei lor, spuse Jocelyn. Dar să nu mai vorbim despre asta. Sînt scîrbit de subiectul ăsta. Să ne bucurăm de soare și de aer proaspăt.

– Pentru a alunga mahmureala? Întrebă Brougham.

Se uită apoi peste capul lui Jocelyn și i se adresează iar celuiilalt prieten:

– Ai sesizat, Kimble, că, după spusele lui lady Heyward, Tresham a fost plecat de acasă ieri după-amiază? A fost cu tine?

– N-a fost cu mine, Cone, răspunse viconteul cu toată seriozitatea. A fost cu tine?

– Eu n-am dat ochii cu el de ieri-dimineață pînă acum, spuse Brougham. Trebuie să fie *foarte* nouă și *foarte* zburdalnică.

– Drace! Kimble izbucni în rîs, azvîrlind capul pe spate și oprindu-și calul atît de brusc încît mai să cadă din șa cînd armăsarul se ridică în două picioare. Era chiar sub nasul nostru, Cone, spuse el după ce liniști animalul. Răspunsul, adică. Nu-i așa că e încîntătoarea domnișoară Ingleby, Tresham? Pungașule! Ai mințit. Chiar o ai în păstrare. Și ea te-a împiedicat să te întâlnești cu prietenii tăi și să dormi în patul tău – de acasă, adică – majoritatea zilei de ieri și toată noaptea. Trebuie să se fi ridicat la înălțimea așteptărilor.

– Adevărul era sub nasul nostru, nu-i așa? Încuviință Brougham cu un rînjet. Tu chiar ai dansat – ai *valsat* – cu

ea, Tresham. Și nu puteai să-ți iei ochii de la ea. Dar de ce ești atât de secretos, amice?

– Cred că am să intru în doliu, declară Kimble cu un oftat exagerat. Mă gîndeam să angajez un polițist să o caute.

– Puteți să vă duceți dracului amîndoi cu binecuvîntarea mea, spuse Jocelyn cu obișnuita lui aroganță. Acum, scuzați-mă, mă așteaptă micul dejun la Dudley House.

Porni agale spre casă, urmărit de rîsetele lor.

Nu era așa, se tot gîndea el prosteste. Nu era așa.

Dar dacă nu era așa – un bărbat cu o amantă nouă, bucurîndu-se de noutatea unui trup de femeie pentru propria-i plăcere – atunci *cum* era?

Detesta gîndul că fie și cei mai buni prieteni ai lui făceau haz pe seama lui Jane.

Trebuie că îl auzise venind. Stătea în ușa camerei de zi, îmbrăcată într-o rochie nouă de un galben pal, cu un model clasic, simplu. Are gust în materie de îmbrăcăminte, își zise el, după ce fusese silită să renunțe la monstruozițiile cenușii, ieftine. El îi dădu valetului pălăria și mănușile și se îndreptă spre ea. Jane îi zîmbi cu o căldură amețitoare și întinse ambele mîini, descumpănindu-l. Era supărat pe lume și chiar și pe ea, și furios pe sine că izbutise să-și impună să nu vină iar în după-amiaza asta.

– Mulțumesc, spuse ea, și îi strînse mîinile. Cum aș putea vreodată să-ți mulțumesc îndeajuns?

– Pentru cărți? Se încruntă. Uitase de cărți. Avusese de gînd ca azi s-o ducă direct în pat, să-și satisfacă iute dorințele și să-și vadă mai departe de treburile zilei. Intenționase să aducă relația pe făgașul cel bun. O nimica toată, spuse el aspru. Își eliberă mîinile și îi făcu semn să intre în camera de zi.

– Pentru tine, poate, dar pentru mine înseamnă totul. Nici nu știi cât mi-a lipsit lectura de cînd am venit aici.

– Atunci de ce dracu' nu m-ai lăsat să te duc la bibliotecă? Întrebă el enervat, închizînd ușa și uitîndu-se prin cameră. Și de ce dracu' îi era atît de rușine să fie văzută? Celelalte amante ale lui nu erau niciodată mai fericite ca atunci cînd el le însoțea undeva unde puteau fi văzute în compania lui.

Probabil că era fiica unui afurisit de cleric. Dar nu avea nici cea mai mică intenție să se simtă vinovat de faptul că îi luase virtutea.

– În după-amiaza asta ești prost dispus, zise ea, lăsînd capul pe-o parte. S-a întîmplat ceva despre care ai vrea să vorbești?

– Frații Forbes au șters-o din oraș ca să aducă întăriri. Le este frică să se confrunte cu mine cu șansele de trei la unu. Au de gînd să le crească la cinci la unu. Vor descoperi că șansele sînt în favoarea mea. Îmi face plăcere să mă ocup de bătauși și lași.

Ea oftă.

– Bărbații și mîndria lor! spuse ea. Presupun că și la optzeci de ani ai să te încaieri. Vrei să stai jos? Să comand ceai? Sau dorești să mergem direct sus?

Deodată, în mod ciudat, alarmant chiar, nu o mai vru. Nu în pat. Nu acum. Părea prea... prea cum? Sordid? Îi veni să rîdă.

– Unde sînt cărțile? întrebă el. În dormitor? În pod?

– În camera de alături. Am transformat-o pentru propria mea folosință cînd nu ești aici. O consider chilia mea.

El nu putea să sufere camera de zi. Deși acum era elegantă și aranjată cu gust, îi mai amintea încă de o cameră de așteptare, un spațiu impersonal în care se schimbau anumite politețuri înainte de inevitabilul drum spre dormitor.

Și nu exista nici o notă personală care să facă din ea camera de zi a lui Jane.

– Du-mă acolo, porunci el.

Ar fi trebuit să știe că Jane nu se va întoarce pur și simplu ca să-l conducă supusă acolo.

– E camera mea, spuse ea. Aici conversez cu tine și, din cînd în cînd, poate, în salon. În dormitor îți acord drepturile contractuale. Restul casei îl consider domeniul meu personal.

Jocelyn țuguie buzele, neștiind dacă să latre la ea pentru plăcerea de a o vedea tresărind alarmată sau să-și lase capul pe spate și să rîdă.

Drepturi contractuale, pe dracu'!

– Domnișoară Ingleby. Îi făcu cea mai elegantă reverență. Vrei să-mi acorzi privilegiul să-mi arăți chilia ta?

Ea ezită, își mușcă buza de jos, apoi înclină capul.

– Prea bine, spuse și, întorcîndu-se, ieși din încăpere înaintea lui.

Camera era Jane. Simți asta de îndată ce intră pe ușă. De parcă intra pentru prima dată în lumea ei. O lume elegantă și nobilă, pe de o parte, harnică și intimă, pe de altă parte.

Covorul și draperiile cafenii făcuseră întotdeauna camera să arate mohorît, și toate încercările predecesoarelor ei de a o înveseli cu perne, șaluri și brizbrizuri nu făcuseră decît să accentueze aerul posomorît. Oglinzile, adăugate de Elfie, sporiseră atmosfera neprietenoasă. El își făcuse un obicei din a nu pune niciodată piciorul acolo.

Acum cafeniul, pe care Jane nu încercase să-l mascheze, făcea încăperea să arate odihnitoare. Patul dispăruse. Și toate oglinzile. Adăugase cîteva scaune grațioase și o masă de scris pe care se aflau, aranjate

ordonat, suficiente hîrtii pentru a sugera că birouașul nu avea doar scopuri decorative. Biblioteca era plină de cărțile lui, dintre care una stătea deschisă pe măsuta de lîngă șemineu. În fața scaunului de cealaltă parte a șemineului se afla un gherghef pe care era întinsă o bucată de pînză. În jur erau împrăștiate fire se mătase, foarfeci și ace.

– Pot să stau jos? Întrebă el.

Ea îi indică scaunul de lîngă măsuta pe care se afla cartea.

– Dacă dorești, pot să scad costul biroului și al scaunului din leafa mea, fiindcă au fost cumpărate pentru propria-mi folosință, spuse ea.

– Îmi amintesc că ți-am dat mîină liberă pentru reamenajarea casei, Jane. Încetează să spui lucruri caraghioase și stai jos. Vezi tu, sînt mult prea domn ca să mă așez înaltea ta. Ea se așează pe marginea unui scaun aflat la o anumită distanță, vădit stingherită.

– Jane, spuse el nerăbdător, așază-te la gherghef. Lasă-mă să te văd lucrînd. Presupun că e încă o artă pe care ai învățat-o la orfelinat, nu?

– Da, încuviință ea, așezîndu-se în fața gherghefului și luînd acul.

O urmări un timp în tăcere. Era personificarea frumuseții și grației. O doamnă prin naștere și educație. Care cunoștea zile negre – nevoită să vină la Londra în căutarea unei slujbe, nevoită să lucreze ca ajutoare de modistă, nevoită să devină infirmiera lui, nevoită să devină amantă. Nu, nu nevoită. Nu voia să se facă vinovat de asta. Îi oferise o alternativă minunată. Raymore ar fi făcut din ea o vedetă.

– Asta a fost dintotdeauna viziunea mea despre fericirea casnică, zise după un timp, surprins el însuși de ceea ce spusese.

Ea ridică scurt privirea.

– O femeie care coase lângă șemineu, spuse el. Un bărbat de cealaltă parte. Tihnă și calm în jurul lor.

Jane lăsă iar capul în jos, asupra lucrului.

– A fost ceva ce n-ai cunoscut niciodată în casa copilăriei tale? întrebă ea.

El rîse scurt.

– Aș zice că mama nu deosebea un capăt al acului de celălalt și că nimeni nu le-a spus nici ei, nici tatălui meu că se poate să stai din cînd în cînd în jurul focului cu familia.

Nici lui nu-i spusese nimeni aceste lucruri. De unde îi veneau ideile astea?

– Sărmane băiețell! murmură Jane.

El se ridică brusc și se duse la bibliotecă.

– Ai citit *Mansfield Park*? o întrebă după cîteva minute.

– Nu. Dar am citit *Minte și sensibilitate* de același autor și mi-a plăcut grozav.

El trase volumul din raft și se așeză iar.

– Am să-ți citesc în timp ce lucrezi, spuse el.

Nu ținea minte să fi citit vreodată cu glas tare. Nu ținea minte nici să i se fi citit vreodată pînă cînd o făcuse Jane pe cînd era imobilizat la pat. Deschise cartea și începu să citească:

– „Acum vreo treizeci de ani, domnișoara Maria Ward, din Hantington, cu numai șapte mii de lire, a avut norocul să-l cucerească pe Sir Thomas Bertram din Mansfield Park...”

Citi două capitole, apoi se opri și puse cartea pe genunchi. Apoi rămaseră un timp în tăcere. Într-o tăcere care lui i se părea extrem de confortabilă. Își dădu seama că era tolănit în scaun. Ar fi putut chiar așipi. Se simțea... Cum se simțea? Mulțumit? Fără îndoială. Fericit? Fericirea era ceva prea puțin cunoscut lui sau deloc.

Se simțea rupt de lume. Rupt de ființa sa obișnuită. Cu Jane. Care cu siguranță era ruptă de lumea ei și de ființa ei obișnuită, oricare ar fi fost ele. Putea fi perpetuată această stare? se întrebă el. La infinit? Veșnic?

Sau măcar putea deveni această odaie în care se simțea bine, odihnit și mulțumit, un loc de refugiu ocazional?

Trebuia să pună capăt acestor vise prostești, nerealiste, care nu îl caracterizau, gândi el. Trebuia să plece... sau s-o ducă în pat.

– La ce lucrezi? întrebă el.

Ea zîmbi fără să ridice privirea.

– La o față de masă. Pentru sufragerie. Trebuie să găsesc ceva de făcut. Brodatul a fost dintotdeauna pasiunea mea.

– Te deranjează dacă vin să mă uit? întrebă el.

– Deloc. Părea surprinsă. Dar nu ești obligat să fii politicos, să știi. Nu se poate să te intereseze brodatul.

El nu catadicsi să răspundă. Se ridică din scaunul adînc și confortabil, puse cartea peste cartea ei deschisă, și se apropie de gherghef.

Într-un colț al pînzei, broda o pădure toamna.

– Unde este modelul după care lucrezi? întrebă el. Voia să vadă tabloul întreg.

– În capul meu, spuse ea.

– Ah. Atunci el înțelese de ce brodatul e o pasiune. Nu doar pentru că era pricepută la cusut. Pentru tine e o artă, Jane. Ai un minunat simț al culorii și al modelului.

– E ciudat că n-am putut niciodată să-mi transpun pe pînză sau pe hîrtie imaginile din minte. Cu acul, îmi este foarte ușor.

– Niciodată nu m-am priceput să pictez peisaje. Întotdeauna am considerat că natura o face mult mai bine

decît aş putea s-o fac eu. Feţele omeneşti sînt altă problemă. Sînt atîtea expresii de prins pe pînză!

Îi veni să-şi muşte limba de cum rosti cuvintele. Se îndreptă de spate, oarecum stînjenit.

– Pictezi portrete? Ea ridică privirea şi în ochii ei se citi un viu interes. Am socotit întotdeauna că asta trebuie să fie cea mai grea formă de artă.

– Mîzgălesc şi eu acolo, replică el înţepat, ducîndu-se la fereastră şi uitîndu-se la mica grădină care arăta extrem de bine întreţinută, observă el. Trandafirii ăia au fost întotdeauna acolo? se întrebă, apoi adăugă: Timpul trecut. Mîzgăleam.

– Presupun că nu era o activitatea bărbătească, spuse ea încet.

Limbajul tatălui său fusese mult mai jignitor.

– Mi-ar plăcea să te pictez, se auzi el spunînd. Pe lîngă frumuseţe, chipul tău este foarte grăitor. Ar fi o provocare uriaşă.

În spatele lui, tăcere.

– La etaj ne vom satisface pasiunile sexuale, spuse el. Aici ne-am putea lăsa în voia altor preocupări, Jane, dacă ai dori. Departe de ochii iscoditori şi de zîmbetele dispreţuitoare ale lumii. Asta ai creat tu în camera asta, nu-i aşa? O chilie, cum îi spui tu, un rai, unde poţi să fii tu însăşi, unde poţi să laşi deoparte toate celelalte fapte din viaţa ta, inclusiv aceea de a fi amanta mea, şi să poţi fi pur şi simplu Jane.

Întoarse capul. Ea se uita lung la el, cu acul suspendat deasupra lucrului.

– Da, încuviinţă.

– Iar eu sînt ultima persoană cu care ai dori să împarţi această încăpere. Îi zîmbi trist. N-am să insist. Pe viitor vom sta în camera de zi ori de cîte ori nu vom fi în dormitor.

– Nu... Nu, n-am să mai consider că această cameră e a mea, ci a noastră. Un loc în care contractul nostru nu se

aplică. Un loc în care poți să pictezi și să citești, în care eu pot să brodez și să scriu, un loc în care se pot afla o femeie de o parte a șemineului și un bărbat de cealaltă parte. Un loc liniștit și pașnic. Ești invitat să te simți aici ca acasă oricând dorești, Jocelyn.

El o privi un timp peste umăr fără să spună nimic. Ce naiba se întâmpla? Nu putea exista decât un motiv care îl aducea în casa asta. Nu voia nici un altul. Ar putea deveni dependent de ea. Și totuși, în inima lui spera.

Ce?

– Dorești un ceai? Ea înfipse acul în pînză și se ridică. Să sun după ceai?

– Da. El își prinse mîinile la spate. Da, te rog.

O urmări în timp ce trăgea de cordonul clopoțelului.

– Aici e mult spațiu liber, spuse el. Am să pun să fie adus un pian. Pot?

– Desigur. Se uită grav la el. E camera noastră, Jocelyn. A ta și a mea.

El se gîndi o clipă că valul de emoție care îl cuprinsese ar fi putut să fie fericire. Dar își dădu repede seama că era, de asemenea, o emoție neobișnuită.

Groază.

16

Jane se duse devreme la culcare, dar nu putu să adoarmă. După o jumătate de oră încetă să mai încerce. Coborî din pat, aprinse o lumînare, își trase un halat călduros peste cămașa de noapte și coborî la parter, în chilia ei. Chilia lor. Raiul lor, îl numise el.

Domnul Jacobs nu se culcase încă. Îi rugă să facă iar focul. Lacheul cel tânăr aduse cărbuni și o întrebă dacă mai avea nevoie de ceva.

– Nu, mulțumesc, Phillip, spuse ea. Asta-i tot.

– Bine, doamnă, zise el. Nu uitați să puneți apărătoarea în fața focului când vă duceți la culcare.

– N-am să uit. Zîmbi. Îți mulțumesc că mi-ai amintit. Noapte bună.

– Noapte bună, doamnă.

Va citi pînă nu va mai putea să-și țină ochii deschiși, hotărî ea. Se așează lîngă foc, pe scaunul pe care stătuse Jocelyn după-amiază, și luă o carte. Nu pe cea din care îi citise el. Pe aceea o lăsă acolo unde o pusese el. Poate că va dori să-i citească în continuare cînd va veni data viitoare. Deschise cartea la pagina la care rămăsese în seara trecută și o puse pe genunchi.

Se uită în foc.

N-ar fi trebuit să-l lase și pe el aici. Știa că nu mai putea să considere camera asta ca fiind a ei. Era a lor. Îi simțea prezența. Îl vedea tolănit confortabil în scaun. Îi auzea glasul citind din *Mansfield Park* și îl vedea stînd la fereastră...

Era nedrept. Ar fi putut face față noii ei vieți dacă relația ar fi continuat, așa cum se așteptase ea, pe linie pur sexuală. Știa destul pentru a-și da seama că sexul nu era dragoste, mai ales sexul dintre un duce depravat și amanta lui. Nu știa ce era *asta*.

În după-amiază asta el petrecuse mai mult de două ore cu ea în chilia ei – cu ea, amanta lui – fără să o atingă o dată. Nu o dusesese în pat. După ceai, timp în care discutaseră despre război și despre reforma politică, se ridicase brusc, îi făcuse o plecăciune, îi urase o după-amiază bună și plecase.

Aproape tot timpul cît fuseseră împreună aici, în chilie, el nu fusese ducele de Tresham. Fusese Jocelyn. Dar un Jocelyn mult mai puțin rezervat decît cel cu care era obișnuită. Un Jocelyn fără mască. O persoană care simțea nevoia să fie ea însăși. Un bărbat care avea nevoie de prietenie și acceptare și... ah, da.

Jane oftă.

Un bărbat care avea nevoie de iubire.

Însă ea se îndoia că el ar accepta vreodată acest dar suprem, chiar dacă în sinea lui recunoștea că avea nevoie de el. Se îndoia și mai mult că el ar fi capabil să întoarcă darul. Și cine era ea? O fugară. O criminală – nu, asta nu. Ajunsese să se convingă de asta. Nu putea crede că lovitura ei îl omorîse pe Sidney.

Amintirile o făcură să se cutremure.

Rezemă capul de speteaza scaunului, ascultînd zgomotele făcute de domnul Jacobs sau de Phillip, care încuiiau ușa pentru noapte.

Atunci auzi o bătaie în ușă.

– Intră! strigă ea. Trebuie să fi fost miezul nopții sau mai târziu. Servitorii ar fi trebuit să fie în pat.

Arăta puternic și satanic, înfășurat de la gît pînă la glezne în pelerina neagră cu care mergea la operă. Stătea în ușă, cu o mînă pe clanță, și ea știa că după-amiaza fusese într-adevăr dezastruoasă pentru ea.

– Încă nu te-ai culcat? întrebă el. Am văzut lumină pe sub ușă.

– Ai cheia ta? îl întrebă ea.

– Bineînțeles. Asta e casa mea.

Jane se ridică și se apropie de el. Pur și simplu nu îl aștepta.

Și atunci se întîmplă ceva ciudat. El întinse mîinile lateral, lăsînd să se vadă căptușeala albă de mătase a pelerinei și

hainele de seară de dedesubt. Dar Jane nu remarcă splendoarea înfățișării lui. Continuă să înainteze și curînd fu învăluită în faldurile pelerinei. Înălță capul, el îl înclină, amîndoi în același timp.

Fu o îmbrățișare lungă și pătimașă. Ciudat era însă că nu era nimic sexual – sau nu întru totul. Jane știe din instinct că el nu era un bărbat care își săruta amanta înainte de a o duce în pat. Era Jocelyn. Și o săruta pe ea, Jane.

Cînd se desprinseră din îmbrățișare, el redeveni ducele de Tresham.

– În noaptea asta am să te pun la muncă, Jane, spuse el.

– Desigur. Se dădu un pas înapoi și zîmbi.

Apoi icni alarmată cînd el o prinse cu putere de încheietura mîinii și se uită la ea cu ochi duri și reci.

– Nu! spuse el sălbătic. Să nu-mi zîmbești așa, Jane, ca o cocheta istovită care își ascunde plictisită cinismul sub un zîmbet îmbietor. Nici un *desigur*! Dacă nu mă vrei, spune-mi să mă duc dracului și mă voi duce.

Ea își smuci mîna din încleștare.

– La ce te aștepți cînd îmi spui că mă pui la muncă? întrebă ea mînioasă. O femeie se duce la *muncă* în pat cînd dorește un bărbat? Cînd numești asta muncă, faci o tîrfă din mine.

– Tu ești cea care vorbește de obligații și drepturi contractuale, îi reaminti el, cu ochii reci ca oțelul. Ce face asta din mine? Un bărbat care a cumpărat accesul la trupul tău. Un bărbat care a cumpărat serviciile unei tîrfe. Iar din tine face o femeie care muncește cînd se întinde pe spate pentru mine. Nu-ți revărsa dreapta mînie asupra mea, așteptîndu-te să plec capul, supus. Din partea mea, poți să te duci dracului.

– Iar tu poți să... Se opri însă și inspiră adânc. Inima îi bubuia. Iar ne certăm. De data asta a fost vina mea? Dacă da, îmi pare rău.

– Contractul ăla afurisit e de vină, bombăni el.

– Pentru care eu sînt vinovată. Îi zîmbi. Chiar îmi face plăcere să te văd, Jocelyn.

Supărarea și răceala dispăruseră de pe fața lui.

– Adevărat, Jane?

– Da. Și chiar te vreau.

– Adevărat? Ochii lui foarte negri o priviră gînditor.

Putea fi ăsta ducele de Tresham? Nesigur pe el? Nesigur că era bine venit.

– O spun în camera în care am căzut de acord să nu aibă valabilitate contractul nostru, așa că e adevărat. Vino cu mine în pat.

– Vin de la teatru, spuse el. Trebuia să mă întorc la Kimble să iau cina cu el și cu grupul lui, dar am spus că prefer să merg pe jos decît să mă înghesul într-o caleașcă. Însă m-am trezit că picioarele m-au adus aici. Cum interpretezi tu asta, Jane?

– Aș zice că simțezi nevoia de o ceartă aprigă cu cineva care să nu dea înapoi în fața ta.

– Dar tu ai fost prima care și-a cerut scuze.

– Pentru că eu am greșit. Nu țin să cîștig cu orice preț într-o dispută.

– Ceea ce înseamnă că ai avut ultimul cuvînt, ca de obicei, spuse el rînjind ca un lup. Vino, atunci. Cum pentru asta am venit și fiindcă m-ai invitat, să mergem sus.

Dorința fizică îi tăie din nou răsufierea. Trecu pe lîngă el și începu să urce scările. Observă că el nu o urmă imediat. Se opri să pună apărătoarea în fața focului care sta să se stingă. Era, probabil, unul dintre cele mai casnice gesturi pe care le făcuse vreodată, se gîndi zîmbind în sinea ei.

Kimble îl va tachina fără milă în dimineța următoare. Lui Jocelyn nu-i păsa. Când îi păsase lui de ce spunea sau credea despre el cineva – chiar și cei mai buni prieteni ai lui? Și cel puțin va fi tachinat prietenește.

Adevărul este că fusese nevoit să se întoarcă aici în noaptea asta. Evenimentele stranii din după-amiaza asta îl tulburaseră mai mult decît voia să recunoască. Trebuia să se întoarcă pentru a reda o anumită normalitate relației cu amanta sa. Pentru a o pune la treabă.

Sigur, fusese o greșeală că folosise tocmai acele cuvinte în fața ei. Dar nu era obișnuit să meargă în vîrfurile picioarelor pentru a menaja sensibilitățile altora.

Se dezbracă, stinse lumînările și se urcă în pat lîngă ea. Îi spusese să rămînă în cămașa de noapte. Îi plăcea să-i ridice poalele pînă la brîu – lucrul ăsta avea ceva surprinzător de erotic. În noaptea asta nu voia preludiu. Voia să facă ce venise să facă înainte ca întreaga scenă să devină iarăși nefavorabilă. Își strecură mîna între coapsele ei și pipăi. Era destul de pregătită. Se sui pe ea cu toată greutatea, îi desfăcu larg picioarele cu genunchii, își strecură mîinile sub ea și intră.

Își văzu de treabă cu mișcări ferme, viguroase. Încercă să se gîndească la ea ca la o simplă femeie. Încercă să se gîndească la dorința lui ca la o simplă dorință sexuală.

Eșuă lamentabil în ambele privințe.

Rareori săruta în pat. Era ceva inutil și prea personal după gustul lui. O sărută.

– Jane, murmură el cu gura pe gura ei, spune-mi că ai vrut să mă întorc, spune-mi că nu te-ai gîndit decît la mine în după-amiaza asta.

– De ce? șopti ea. Ca să poți să mă avertizezi iar să nu

devin dependentă de tine? Nu-mi pare rău că ai venit. Mă bucur. E bine.

– Naiba să te ia! spuse el. Naiba să te ia!

Ea tăcu în timp ce el își văzu de treabă. Însă chiar când el simți că se apropia climaxul și era pe cale să grăbească ritmul, îi simți brațele în jurul taliei lui și coapsele îmbrățișându-i șoldurile, în vreme ce ea își ridica pelvisul pentru a-l lăsa să pătrundă mai adînc.

– Jocelyn, șopti ea, nu te teme. Te rog să nu te temi.

În pragul eliberării, Jocelyn nu conștientiză ce spusese ea. Însă după ce termină, când zăcea epuizat lîngă ea, cuvintele răsunară în mintea lui și se gîndi că își închipuise.

– Vino încoace, spuse el întinzînd mîna.

Jane se cuibări la pieptul lui și el îi trase în jos cămașa de noapte, o cuprinse în brațe, își puse obrazul pe creștetul ei și adormi.

Petrecuse multe nopți în casa asta și se întorsese acasă în zori ca să se culce. Nu *dormise* niciodată aici. Venise cu gîndul să facă o partidă viguroasă preț de cîteva ore, așa doar ca să-i amintească ei și lui însuși care era adevărata natură a relației lor.

Se trezi când se revărsau zorile în cameră. Jane, ciufulită, îmbujorată și încîntătoare, dormea încă în brațele lui. Se trase de lîngă ea și sări din pat, trezind-o fără să vrea.

– Scuze, zise el înțepat, începînd să se îmbrace. Conform afurisitului ăla de contract, n-am nici un drept să-ți tulbur intimitatea când nu-mi exercit drepturile. Plec într-o clipă.

– Jocelyn, spuse ea cu un reproș moale. Apoi avu marea obrăznicie să rîdă.

Făcînd haz.

De el.

– Te amuzi? Întrebă el, încruntîndu-se la ea.

– Cred că ți-e jenă că ai dormit în loc să-ți petreci noaptea demonstrându-ți talentele de amant. Ai aerul că trebuie să-ți dovedești mereu bărbăția.

Faptul că ea avea perfectă dreptate nu-i îmbunătăți starea de spirit.

– Sînt încîntat că cel puțin te-am amuzat, spuse el aruncîndu-și pelerina pe umeri cu un gest repezit. Am să mai trec pe la tine cînd am să simt nevoia. Bună dimineața.

– Jocelyn, zise ea cînd el deschisese deja ușa. Se întoarse și se uită la ea cu sprîncenele arogant ridicate. A fost o noapte minunată. A fost minunat să dorm cu tine.

El nu așteptă să afle dacă își bătea joc de el sau nu. Ieși pe ușă, închizînd-o cu zgomot.

Dracu' s-o ia de treabă! gîndi el în timp ce cobora scăriile. Era aici de șapte ore. Fusesse în patul ei șapte ore și avusese relații sexuale cu ea o dată. *O dată!*

Îi spuse un bună dimineața scurt valetului care îi deschise ușa și ieși în stradă, remarcînd cu o oarecare satisfacție că senzația de înțepeneală din piciorul drept era cu fiecare zi mai slabă.

A fost minunat să dorm cu tine.

Jocelyn chicoti fără să vrea. Avea dreptate, la naiba! Fusesse o noapte minunată și se simțea revigorat cum nu se mai simțise de mult.

Se va duce acasă să facă o baie și să se schimbe, iar apoi va pleca la cumpărături – voia să cumpere un pian mic și tot ce trebuia pentru desen și pictură. Poate că în toată situația asta ieșită din comun, cel mai bun lucru era s-o lase așa cum era, s-o lase să meargă pe făgașul ei pînă cînd lucrurile se vor rezolva de la sine, inevitabil. Mai devreme sau mai tîrziu se va plictisi de Jane Ingleby, așa cum se plictisise de toate femeile pe care le cunoscuse sau cu care

se culcase. Se va plictisi și de ea – poate într-o lună, poate în două, poate într-un an.

Între timp, de ce să nu se bucure de sentimentul nou de a fi...

De ce nu?

De ce să nu se bucure de sentimentul de a fi îndrăgostit?

De ce să nu-și permită și el nebunia asta o dată în viață?

În aceeași dimineață, lucrînd în grădină și bucurîndu-se de mișcare și de strălucirea soarelui, Jane ajunse la o concluzie.

Era îndrăgostită de el, bineînțeles. Mai rău decît atît, ajunsese să-l iubească. Nu avea nici un rost să încerce să-și nege sentimentele și era inutil să lupte contra lor.

Îl iubea.

Dar asta nu va dura, firește. Nu era chiar atît de proastă să-și imagineze că o va iubi și el vreodată, deși știa că persoana el îl obseda realmente. În plus, chiar dacă ar fi iubit-o, nu putea să se aștepte la un final fericit. Era amanta lui. Și ea era cine era.

Dar nu putea să trăiască veșnic ca o fugară. N-ar fi trebuit să cedeze impulsului laș de a se ascunde. Fusese ceva care nu era în firea ei. Va ieși din ascunzătoare și va face ceea ce trebuia să facă.

Îl va găsi pe contele de Durbury dacă mai era în oraș. Dacă nu era, va afla unde era sediul polițistilor din Bow Street și se va duce acolo. Îl va scrie lui Charles. Va spune povestea ei oricui voia s-o asculte. Își va lua soarta în mîini. Poate va fi arestată, judecată și condamnată pentru crimă. Și poate că asta însemna spînzurătoarea sau, în cel mai bun caz, deportarea ori înmormîntarea pe viață. Dar nu se va resemna. Va lupta din răspuțeri pînă în ultima clipă – dar nu fugind și ascunzîndu-se.

În cele din urmă va ieși la lumină și va lupta. Dar nu încă. Își va îngădui, o lună calendaristică, începînd de azi. O lună în care să fie amanta lui Jocelyn, iubita lui, deși pe aceasta din urmă nu o va ști firește. O lună pe care s-o petreacă în chilie, alături de el ca persoană, ca prieten, iar în patul de la etaj ca amant.

O lună.

Apoi se va preda. Fără să-i spună lui. Desigur, se putea isca un scandal în ceea ce îl privește cînd se va afla că o adăpostise trei săptămîni la Dudley House, sau dacă cineva știa că fusese amanta lui. Dar nu-și făcea griji în privința asta. Viața lui fusese scandal după scandal. Părea că se hrănește cu ele. Poate că acest scandal anume îl va amuza mai degrabă.

O lună.

Îl văzu pe Phillip venind dinspre casă.

– Domnul Jacobs m-a trimis să vă spun că a fost adus un pian, dar și un șevalet și alte pachete, doamnă. Vrea să știe unde doriți să le punem.

Jane se ridică în picioare, cu inima zburdînd de bucurie, și îl urmă în casă.

O lună minunată în care nici nu va încerca să-și înăbușe sentimentele.

O lună de iubire.

Urmă o săptămîină în care Jocelyn își ignoră aproape total familia, pe soții Oliver, pe frații Forbes, ca și toate cancanurile cu care continua să se întrețină înalta societate. O săptămîină în care călări aproape în fiecare dimineață în Hyde Park și petrecu, după micul dejun, o oră sau două la White's, citind ziarele și conversînd cu prietenii săi, dar participă la puține activități sociale.

Kimble și Brougham se distrau de minune pe seama lui, bineînțeles, și erau înclinați spre obscenități. Asta pînă într-o dimineață cînd, întorcîndu-se toți trei de la White's pe o stradă pustie, din fericire, Kimble deschise gura.

– Tot ce pot să spun, Tresh, zise el prefăcîndu-se plictisit, este că atunci cînd încîntătoarea domnișoară Ingleby te va fi epuizat în sfîrșit, poți să mi-o pasezi mie dacă vrei și am să văd dacă pot s-o epuizez eu *pe ea*. Aș zice că știu cîteva trucuri pe care nu le va fi învățat de la tine. Iar dacă...

Monologul său fu întrerupt brutal de un pumn în maxilar și, uluit, se prăbuși la pămînt.

– Ei, ascultă! protestă Conan Brougham.

Jocelyn i se adresează cu asprime prietenului său, care își pipăia maxilarul:

– Vrei satisfacție?

– Ei, drăcie! interveni iarăși Brougham. Nu pot să fiu secundul *amîndurora*.

Kimble se ridică de jos și își scutură hainele, apoi spuse mîhnit:

– Trebuia să-mi fi spus, amice, și n-aș mai fi trîncănit. Pentru Dumnezeu, ești îndrăgostit! E de înțeles de ce m-ai lovit. Dar puteai să fii cavaler și să mă avertizezi. Nu e plăcut să te trezești cu un pumn în falcă. Nu, bineînțeles că n-am să te lovesc cu mînușa peste față, așa că n-ai de ce să fii atît de încrîncenat. N-am vrut să fiu lipsit de respect față de onoarea doamnei.

– Iar eu n-am vrut să pun în pericol prietenia noastră, spuse Jocelyn, întinzînd mîna dreaptă prietenului său. N-aveți decît să glumiți cît poftiți, tu și Conan. Nici eu n-am să mă las mai prejos. Dar să nu băgăm pe altcineva în treaba asta. Nu voi admite ca Jane să fie dezonorată public.

– Ia ascultă! spuse Brougham, brusc indignat. Doar nu

crezi că o să răspîndim vorba, Tresh! Ce idee! Deși nu credeam că am să apuc ziua în care ai să fii îndrăgostit.

– La dracu' cu dragostea! ripostă ursuz Jocelyn.

Însă în afară de acel unic incident, în săptămîna aceea aproape toată atenția lui fu reținută de casa în care trăia Jane și în care își petrecu el majoritatea timpului – în două calități separate, dar ciudat de complementare. După-amiezele și serile și le petrecu în chilie cu ea, fără s-o atingă. Noaptea și le petrecu în dormitor, făcînd dragoste și dormind cu ea.

O săptămîină de vis.

O săptămîină de neuitat.

O săptămîină de plăceri atît de intense încît era cu neputință să dureze. Și nu dură, firește.

17

 dată sau de două ori se plimbară prin grădină, și Jane îi arătă ce făcuse acolo și îi explică ce mai intenționa să facă. Însă majoritatea timpului îl petrecură în casă. Oricum, fu o săptămîină umedă și cețoasă.

Jane se abandonase pur și simplu plăcerii. Cosea ore întregi lîngă foc, și peisajul de toamnă prindea tot mai mult contur pe pînză. Uneori el îi citea – ajunsese aproape la jumătatea cărții *Mansfield Park*. Cel mai adesea, seara, el cînta la pian. Aproape toate piesele erau compozițiile lui.

Cîteodată ea stătea în spatele lui sau lîngă el și îl acompania vocal – în cea mai mare parte cîntece populare sau balade pe care le știau amîndoi. Surprinzător, chiar și

cîteva imnuri religioase, pe care el le cînta cu ea cu un glas frumos de bariton.

– Eram duși la biserică în fiecare duminică și ne așezam fundurile superioare pe pernele de pluș din strana familiei, în timp ce muritorii de rînd ședeau pe lemn tare și căscau gura la noi cu uimire și admirație. Dar tu, Jane? Voi, orfanele, erați mîinate în rînd, două cîte două, să ședeți pe bănci fără spetează și să-i mulțumiți lui Dumnezeu pentru multele binecuvîntări pe care le revărsa asupra voastră?

– Întotdeauna mi-a plăcut să merg la biserică, spuse ea încet. Și întotdeauna există binecuvîntări pentru care trebuie să fi recunoscător.

El rîse încetișor.

Cel mai adesea, după-amiaza, el picta. Pînă la urmă hotărî că nu vrea să-i picteze doar chipul. Voia s-o picteze pe ea, așa cum era. Jane îl măsura sever cînd îi făcuse cunoscută intenția, iar el ridicase din sprîncene.

– Crezi că am să te pun să te întinzi lasciv pe podea, învăluită numai în părul tău, Jane? Întrebă el. Dacă aș face-o, n-aș face-o ca să te pictez, crede-mă. Am să te pictez brodînd. Atunci ești cel mai mult tu însăși. O privi mijind ochii. Liniștită, harnică, elegantă, preocupată să creezi ceva artistic.

Așa că el o pictă cosînd, amîndoi cufundați în tăcere. De fiecare dată, înainte de a începe să picteze, el își scotea haina și vesta și își puneă o cămașă lungă și largă peste cea bună. Pe măsură ce treceau zilele, cămașa era tot mai pătată de vopsele.

El nu vru să o lase să vadă tabloul pînă cînd nu va fi gata.

– Eu te las să vezi broderia, îi aminti ea.

– Te-am întrebat și ai acceptat, replică el. M-ai întrebat și ți-am spus nu.

În fața acestei logici, Jane nu mai insistă.

Lucra la broderia ei, îl urmărea și pe el. Pe ascuns, desigur. Dacă se uita prea direct sau se oprea din lucru prea mult timp, el se încrunta și bombănea. Uneori îi venea greu să creadă că bărbatul care împărțea cu ea atât de firesc cel mai intim spațiu al ei era același care îi spusese odată că o va face să se întrebe dacă moartea prin înfometare n-ar fi fost mai bună decât să lucreze pentru el. Infamul și nemilosul Tresham.

Avea sufletul unui artist. Toată viața înăbușise muzica în sinea lui. Ea nu văzuse încă nici o trăsătură de penel, dar recunoștea în totala lui concentrare adevărata dăruire a artistului. Asprimea și cinismul dispăreau aproape de pe chipul lui. Arăta mai tânăr, mai chipeș.

Și absolut adorabil.

Dar abia în a patra seară începu el să vorbească cu adevărat, dînd la iveală prin cuvinte persoana care pîndise dincolo de fațada arogantă, plină de sine și vicioasă pe care o arătase lumii toată viața lui de adult.

El savura noutatea de a fi îndrăgostit, deși își tot spunea că era doar o noutate, că în curînd totul se va sfîrși și va fi iarăși pe un teren sigur, familiar. Însă îi întrista – și îl liniștea totodată – că atunci se va uita la Jane ca la oricare altă femeie frumoasă de care se bucurase odată și de care se plictisise, că va veni vremea cînd gîndul la ea nu îl va mai umple de o bucurie atât de mare.

Pe măsură ce săptămîna înainta, pasiunea lui sexuală pentru ea devenea mai puternică, mai senzuală. Nu se mai mulțumi cu împreunările lor aproape caste, cum fuseseră primele două, ci începuse să o învețe alte plăceri, mai carnale, mai prelungite. Cu o săptămîină în urmă s-ar fi putut

mulțumi să-și satisfacă nevoile fiziologice cu noua lui amantă și să-și vadă mai departe de viață ca de obicei. Dar asta fusese acum o săptămână. Acum era altă săptămână. Iar săptămîna asta însemna mult mai mult decît desfătările în pat. Firește, suspecta că lucrurile mergeau atît de bine în acest „pat” fiindcă era atît de altceva.

Îndrăzni să facă lucruri la care tînjise în copilărie – să cînte la pian, să picteze, să viseze, să-și lase mintea să plutească dincolo de ceea ce era pur practic. Învăță că vorbele nu întotdeauna erau potrivite pentru ceea ce tînjea el să exprime. Învăță să treacă dincolo de cuvinte.

Treptat, femeia care devenise marea obsesie a vieții lui prinse formă pe pînză.

Dar în a patra seară cuvintele fură cele care îl introduseră într-o nouă dimensiune a relației cu amanta lui. Cîntase la pian; ea îl acompaniasse vocal. Apoi ea trimisese după ceai și îl băuseră într-o tăcere confortabilă. Ședeau amîndoi relaxați, ea uitîndu-se la foc, el uitîndu-se la ea.

– La Acton Park erau păduri, spuse el deodată. Dealuri împădurite de-a lungul întregii granițe de răsărit a parcului. Păduri sălbatice, locuite de animale și păsări. Obişnuiam să fug acolo și să stau ore întregi în singurătate, pînă am ajuns să-mi dau seama că n-am să pot picta niciodată un copac sau o floare, ori măcar un fir de iarbă.

– De ce?

– Îmi plăcea să-mi plimb mîinile pe trunchiurile copacilor, și chiar să-i cuprind în brațe și să mă lipesc de ele. Îmi plăcea să țin în palmă flori sălbatice și să mă joc cu degetele prin iarbă, s-o răsfir. Existau prea multe acolo. Prea multe dimensiuni. Vorbesc prostii, nu-i așa?

Ea clătină din cap și el fu sigur că îl înțelegea.

– Nu puteam nici măcar să încep să pricep tot ce era de

priceput, spuse el. Mă simțeam... cum să descriu sentimentul? Cu răsuflarea tăiată? Nu, nu e bine. Dar aveam sentimentul că mă aflu în prezența unui mister de nepătruns. Și ceea ce-i mai straniu, niciodată nu am dorit să-l pătrund. Ce zici de lipsa asta de curiozitate omenească?

– Aveai o fire contemplativă, spuse ea.

– O ce?

– Unii oameni – cei mai mulți, de fapt – se mulțumesc cu o relație cu Dumnezeu în care L-au definit în cuvinte și în care I se adresează prin cuvinte. Firește, toți o facem într-o anumită măsură, e inevitabil. Oamenii lucrează cu cuvinte. Însă câțiva oameni descoperă că Dumnezeu e mult mai vast decât toate cuvintele și religiile laolaltă. Ei descoperă crîmpeie din Dumnezeu numai în tăcere, în izolare totală. Ei comunică cu Dumnezeu numai renunțînd la toate eforturile de a comunica.

– La naiba, Jane, eu nici măcar nu cred în Dumnezeu.

– Majoritatea celor cu firi contemplative nu cred. Sau cel puțin nu într-un Dumnezeu care poate fi numit sau descris în cuvinte sau imaginat.

El chicoti.

– Eu socoteam că ar fi o blasfemie să cred că este mai probabil să-l găsesc pe Dumnezeu pe dealuri decât la biserică. Mă încînta blasfemia.

– Povestește-mi despre Acton, spuse ea încet.

Și el îi povesti. Îi povesti pe larg despre casă și parc, despre fratele și sora lui, despre servitori și despre doica lui, despre jocurile lui, despre năzbîțiile lui, despre visele lui, despre temerile lui. Reînvie o viață pe care o surghiunise de mult într-un ungher întunecos al minții, unde sperase că va păli de tot.

În cele din urmă se lăsă tăcerea.

– Jocelyn, spuse ea după cîteva minute, lasă toate astea să facă iarăși parte din tine. Iubești Acton Park mult mai mult decît îți dai seama.

– Umbre ale trecutului, Jane. Nu trebuia să le las să iasă la suprafață.

– Nici una nu pare foarte amenințătoare.

– Dar tu nu știi ce se ascunde în spatele lor, Jane. Se ridică și întinse mîna spre ea. E timpul să te pun la treabă în dormitor. Însă rînji cînd ochii ei scînteiară. Și e timpul să mă pui tu pe mine la treabă. Vrei, Jane? Muncă fizică, grea? Am să-ți arăt cum să mă călărești și să mă folosești pentru plăcerea ta cît poțtești. Vino și călărește-mă pînă la epuizare, Jane. Fă-mă să-ți cerșesc îndurare. Fă-mă robul tău.

– Ce prostie! Ea se ridică și își puse mîna într-a lui. Nu doresc deloc să te înrobesc.

– Dar m-ai înrobit deja, Jane, spuse el moale, cu ochii rîzători. Și să nu-mi spui că vorbele mele nu te-au ațîțat. Am ajuns să cunosc îmbujorarea din obrajii tăi și gîfiala din glasul tău.

– N-am pretins niciodată că datoria nu e și plăcere.

– Atunci, vino și lasă-mă să-ți arăt cît e de plăcut să călărești, și nu doar să fii mereu călărită, Jane. Lasă-mă să-ți arăt cum să mă stăpînești.

Ea rîse.

– Tu nu ești stăpînul meu, Jocelyn. De ce aș dori să fiu eu a ta? Da, fie. Arată-mi cum să călăresc. E precum călăritul unui cal? Călăresc destul de bine pe cai. Și, desigur, ei trebuie învățați cine e șeful.

Rîseră amîndoi și ieșiră din cameră.

El termină portretul în ultima zi din prima săptămînă, pe la sfîrșitul după-amiezei. Seara avea o întîlnire la cină, lucru care o dezamăgi pe Jane, dar spera că se va întoarce pentru

a petrece noaptea cu ea. O săptămână din prețioasa ei lună se terminase deja. Mai rămîneau numai trei. Drămuia fiecare zi, fiecare oră.

Îi plăcea să-l urmărească pictînd chiar mai mult decît cîntînd la pian. Atunci cînd cînta la pian, el intra foarte repede într-o lume a lui, în care muzica se revărsa fără efort. La șevalet trebuia să muncească mai mult, se încrunta și bombănea.

Dar în cele din urmă termină.

– Ei bine, spuse el spălînd pensula, presupun că te-ai uitat pe furiș ori de cîte ori am fost plecat.

– Ba nu m-am uitat! ripostă ea indignată. Ce idee, Jocelyn! Spui asta doar pentru că așa ai fi făcut tu.

– Nu dacă mi-aș fi dat cuvîntul, spuse el. În plus, n-ar fi fost nevoie să mă uit pe furiș. M-aș fi uitat de-a dreptul. Vino și uită-te. Vezi dacă seamănă cu tine.

– E terminat? Ea înfipse acul în pînză și sări în picioare.

– Vino să vezi că n-am mințit cînd am spus că sînt doar un amator, spuse el ridicînd din umeri și făcîndu-și de lucru cu paleta, de parcă nu-i păsa de verdictul ei.

Prima ei impresie fu că o măgulise. Ședea la gherghet, cu fiecare linie a trupului ei elegant arcuită. Arăta harnică și absorbită de ceea ce făcea. Însă ea nu se văzuse niciodată astfel, desigur. Presupunea că exista o mare asemănare. Se îmbujoră de plăcere.

A doua ei impresie fu că, dincolo de asemănare, mai era ceva. Culoarele erau mai luminoase decît se așteptase, dar rediate cu exactitate. Însă mai era încă ceva. Se încruntă. Nu știa ce. Nu fusese niciodată o cunoscătoare în ale picturii.

– Ei bine? În glasul lui se citea nerăbdarea. Și o undă de neliniște. Nu te-am făcut destul de frumoasă, Jane? Nu ești măgulită?

– De unde...? Se încruntă din nou. Nu prea știa ce voia să întrebe. De unde vine *lumina*?

Asta era! Tabloul era un portret excelent. Era plin de culoare și bun-gust. Dar era mai mult decît o pictură. Avea *viață*. Și avea lumină. Bineînțeles că avea lumină. Era o scenă din timpul zilei.

– Ah, deci am făcut-o, Jane? spuse el încetișor. Chiar am prins-o? Esența ta? Lumina vine din *tine*. Este efectul pe care îl ai asupra a tot ce te înconjoară.

Dar cum o făcuse?

– Ești dezamăgită, spuse el.

Ea se întoarse spre el și clătină din cap.

– Bănuiesc că n-ai avut niciodată un profesor de pictură. Nu i-ar fi fost permis unui viitor duce de Tresham. Jocelyn, ești bărbat în toate sensurile pe care le consideri importante. Trebuie să îndrăznești să fii un bărbat mai complet, așa cum ai fost săptămîna asta în această cameră. Ai un talent uimitor ca muzician, și un talent uluitor ca pictor. Trebuie să continui să ți le folosești chiar și după plecarea mea. Atît spre binele tău, cît și al lumii.

– Așadar, ai de gînd să mă părăsești, Jane? Să te duci poate spre zări mai calde? La cineva care poate să te învețe trucuri noi?

Ea își dădu seama de sursa insultelor. Îl stînjeniseră laudele ei.

– De ce te-aș părăsi cînd clauzele contractului îmi sînt atît de favorabile, iar tu ești cel care îmi asigură existența?

– De regulă există o săptămîină sau două de pasiune totală, urmate de alte cîteva săptămîni de interes în scădere înainte de ruptura finală. Cît a trecut de cînd sînt vrăjit de tine?

– Mi-ar plăcea să am timp să fac și altceva decît să

brodez doar, spuse ea întorcîndu-se la scaunul ei și adunînd firele de mătase ca să le pune în săculețul pentru lucru. În grădină mai e de muncit. Și toate cărțile alea de citit. Și scrisul. Aș zice că o dată ce interesul tău începe să scadă, zilele mele vor fi mai bogate și mai pline de activități plăcute.

El chicoti încetișor.

– Parcă nu trebuia să ne certăm în camera asta, Jane.

– Parcă nu trebuia ca ducele de Tresham să fie adus în camera asta, replică ea arțăgoasă. Parcă am căzut de acord să nu-l lăsăm să treacă pragul pe bărbatul acela nesuferit și arogant. Ce idee să-mi spui *cînd* să mă aștept ca interesul tău pentru mine să se stingă și *cît* mă mai pot aștepta să mă bucur de favorurile tale după aceea! Vino tu aici cu aerul că îmi faci o favoare și ai să pleci mai repede decît ai venit, crede-mă. Nu uita că trebuie să ai consimțămîntul meu înainte ca măcar să te atingi de mine, Jocelyn.

– Prin urmare îți place portretul? întrebă el spăsit.

Ea lăsă jos săculețul și se uită la el exasperată.

– Trebuie să mă rănești întotdeauna cînd te simți vulnerabil? Îmi place enorm. Îmi place pentru că l-ai pictat tu și pentru că îmi va aminti de săptămîna aceasta. E al meu? Pot să-l păstrez? Pentru totdeauna?

– Dacă îl vrei, Jane, spuse el. Îl vrei?

– Bineînțeles că îl vreau. Acum ar fi bine să pleci, altfel ai să întîrziezi la cină.

– Cină? Se încruntă, apoi își aminti. Oh, *cina*. Dă-o dracului. Rămîn aici și am să cinez cu tine, Jane.

Încă o seară din luna pe care și-o acordase.

După cină băură ceai și el îi citi din *Mansfield Park* în timp ce ea ședea relaxată în fotoliu. Mai tîrziu însă, după o

perioadă de tăcere, el începuse să vorbească din nou despre copilăria lui, așa cum o făcuse în ultimele două seri.

– Cred că ar trebui să te întorci, Jocelyn, spuse ea când el se opri. Cred că ai nevoie să te întorci.

– La Acton? Niciodată! Numai la propria-mi înmormîntare.

– Dar vorbești cu dragoste despre el. Cîți ani aveai cînd ai plecat?

– Șaisprezece, răspunse el. Am jurat să nu mă mai întorc niciodată. Și n-am făcut-o, cu excepția a două înmormîntări.

– Trebuie să fi fost încă la școală, spuse ea.

– Da.

Ea nu puse întrebarea. Atît de caracteristic pentru Jane. Nu își băga nasul. Asta era Jane, în fața căreia își deschisese el atît de mult sufletul în ultima săptămînă.

– Nu vrei să știi, Jane, spuse el.

– Cred că poate tu ai nevoie să povestești.

El se uită în foc și își aminti de inițiere. De momentul în care devenise ca tatăl lui. Și ca bunicul lui. Un adevărat Dudley. Un bărbat.

– Aveam șaisprezece ani și eram îndrăgostit. De fata unui vecin, care avea paisprezece ani. Ne-am jurat iubire veșnică și fidelitate. Ba chiar am reușit s-o prind singură o dată și s-o sărut ... pe buze. Trei secunde. A fost o treabă foarte serioasă, Jane.

– Dragostea e o treabă foarte serioasă atît pentru tineri cît și pentru cei mai în vîrstă. La tineri e și mai serioasă pentru că are și multă inocență.

– Tata a aflat și s-a neliniștit. Deși nu încapе îndoială că, dacă ar fi avut răbdare, peste două sau trei luni aș fi oftat după altă fată. Nu este în firea unui Dudley să fie constant în iubire, Jane ... ori chiar în pasiune, de altfel.

– V-a despărțit?

– La Acton există o căsuță. Își rezemă capul de speteaza fotoliului și închise ochii. Ți-am mai vorbit despre ea, Jane. Acolo locuia o rudă săracă, o femeie cu zece ani mai mare decît mine. Îți amintești?

– Da.

– Nu departe de căsuță era un heleșteu. Idilic, Jane. Locul era la poalele dealurilor înverzite, izolat. Obişnuiam să mă scald vara acolo, în loc să mă zbungui în lacul de lîngă casă. Într-o zi am găsit-o acolo, scaldîndu-se numai într-o cămăsuță subțire.

Jane nu spuse nimic cînd el făcu o pauză.

– Cînd a ieșit din apă, arătînd de parcă n-ar fi avut nimic pe ea, a roșit, apoi a rîs și a glumit. Era fermecătoare. Îți poți imagina, Jane? Curtezana desăvîrșită, bine dotată, și neștiutorul tînăr virgin. Prima dată nici n-am ajuns la căsuță. Ne-am împreunat pe iarbă, lîngă heleșteu. Cred că totul s-a terminat în treizeci de secunde. M-am crezut al naibii de activ.

Cînd deschise ochii, observă că Jane stătea cu ochii închiși.

– Ea a fost prima mea obsesie. Chicoti. A doua zi m-am dus la căsuță, în ziua următoare iarăși. Am învățat repede cum să fac ca plăcerea să dureze mai mult de treizeci de secunde. Cînd am terminat, eram mîndru și epuizat. Apoi ea a început să vorbească, Jane, cu un glas foarte normal, foarte amuzat: „E un elev silitor și promite enorm. În curînd el mă va învăța *pe mine* niște trucuri.” Și pînă să apuc să ridic capul ca să văd cu cine dracu' vorbea, am auzit un alt glas. Al tatei. Venea dinspre ușa dormitorului, din spatele meu. „Te-ai descurcat foarte bine, Phoebe”, a spus el. „Se

mișca destul de poficios între coapsele tale." A râs când eu am sărit din pat ca opărit. Stătea rezemat cu umărul de tocul ușii, părînd că se afla acolo de ceva timp. Desigur, urmărise și apreciasse performanța mea, probabil rînjind și făcîndu-i cu ochiul amantei lui. „N-ai de ce să te jenezi”, mi-a spus el. „Orice bărbat trebuie să fie deflorat de o specialistă. Pentru mine a aranjat tata; pentru tine am aranjat eu. Nu există specialistă mai mare ca Phoebe, deși de azi nu te mai vezi cu ea, băiete. Din clipa asta îți interzic să te mai apropii de ea. Nu pot să-l las pe fiul meu să-și lase sămînța în femeia mea, nu-i așa?”

– Oh! spuse Jane încetișor.

– Mi-am strîns hainele și am fugit fără ca măcar să mă îmbrac mai întîi. Îmi venea să vomit. În parte din cauză că tata urmărise ceva atît de intim, și în parte din cauză că făcusem prostii cu *amanta lui*, iar el pusese la cale totul. Pînă atunci nici nu știusem că avea amante. Presupusesem că el și mama își erau credincioși unul altuia. Nu cred să fi fost cineva mai naiv decît mine la vîrsta aceea, Jane.

– Bietul băiat! spuse ea încet.

– N-am putut nici măcar să vomit în tihnă. Tata venise cu cineva – cu vecinul lui, tatăl fetei de care mă credeam îndrăgostit. Tata a ieșit în urma mea și i-a împărtășit în detaliu farsa. A vrut să ne ducă pe amîndoi la hanul din sat ca să sărbătorim cu un pahar de bere bărbăția mea proaspăt dobîndită. I-am spus să se ducă dracului. A doua zi am plecat de la Acton.

– Și pentru asta te-ai simțit vinovat de atunci? Întrebă Jane ridicîndu-se din fotoliu și venind spre el. Se așeză pe genunchii lui și își lăsă capul pe umărul lui. El o cuprinse în brațe, într-un gest reflex.

– Aducea cu un incest, spuse el. Ea era tîrfa tatălui meu, Jane.

– N-a fost vina ta.

– Eram îndrăgostit de o fată inocentă. Și totuși nu m-am gîndit o clipă la ea cînd m-am împreunat cu o femeie mai mare cu zece ani pe care o credeam rudă. Totuși, din experiența aceea am învățat ceva. Eram întru totul fiul tatălui meu. *Sînt* fiul tatălui meu.

– Aveai *șaisprezece* ani, Jocelyn. Nu erai supraom ca să rezisti unei tentații atît de puternice. Nu trebuie să te învinuiești. Ajunge. Evenimentele alea nu dovedesc că ești un depravat. Departee de asta.

– Mi-a luat cîțiva ani pentru a o dovedi, spuse el.

– Spune-mi ceva, Jocelyn. Într-o bună zi, cînd ai să ai un fiu, vei face și tu asta pentru el? Îl vei iniția cu una dintre amantele tale?

– Mai degrabă mi-aș smulge inima din piept, spuse el.

– Atunci, nu ești ca tatăl tău, sau ca bunicul tău. Ești tu însuși. Nu te mai simți vinovat pentru ce a fost. Iartă-te.

– În ziua aceea mi-am pierdut tatăl. Pe mama am pierdut-o curînd după aceea, cînd am ajuns la Londra și am aflat adevărul despre ea.

– Da, spuse ea cu tristețe. Dar iartă-i și pe ei. Erau produsul creșterii și experienței lor. Cine știe ce demoni purtau în ei? Părinții nu sînt doar părinți. Sînt și oameni. Au și ei slăbiciuni ca toți ceilalți.

Degetele lui se jucau în părul ei.

– Ce te-a făcut atît de înțeleaptă?

Ea nu răspunse un timp.

– Întotdeauna e mai ușor să te uiți la viața altuia și s-o înțelegi, mai ales cînd ții la el, spuse ea.

– Adică tu ții la mine, Jane? Chiar și acum, cînd cunoști toate detaliile alea sordide despre trecutul meu?

– Da, Jocelyn. Țin.

Cuvintele acelea îi învinseră în sfîrșit rezerva. Nici nu își dădu seama că plînge pînă simți lacrimile picurînd pe părul ei și pieptul ridicîndu-i-se convulsiv. Îngheță de groază. Dar ea nu se lăsă îndepărtată. Îl cuprinse cu brațul de gît și se cuibări mai bine la pieptul lui. Jocelyn suspină și hohoti astfel cu ea în brațe, după care trebui să caute o batistă ca să-și sufle nasul.

– La naiba, Jane! spuse el.

– Ia spune-mi, ai vreo amintire frumoasă despre tatăl tău? Ceva, cît de cît?

Aiurea! Dar cînd se gîndi mai bine, își aminti că tatăl lui îl învățase să călărească primul său ponei și că juca crichet cu el și cu Ferdinand.

– Juca crichet cu noi cînd eram destul de mari ca să știm cum să lovim mingea cu bîta.

– Gîndește-te la vremurile alea. Mai caută și alte amintiri ca asta. Nu era un monstru, Jocelyn. Nu era nici un om agreabil. Nu cred că mi-ar fi plăcut. Cu toate astea, nu era un monstru. Era pur și simplu om. Și chiar dacă te-a trădat, a considerat că făcea ceva necesar educației tale.

El o sărută pe creștet și tăcură amîndoi.

– Pe tine te bîntuie vreo amintire neplăcută, vreo umbră neagră a trecutului, Jane? o întrebă el la un moment dat.

– Nu, răspunse ea. Nici una.

După un alt interval de tăcere, el spuse:

– Să mergem la culcare, Jane. Doar să dormim. Dacă îmi amintesc eu bine, azi-noapte am fost destul de ocupați. În noaptea asta vom dormi doar. Vrei?

– Da.

Lui îi veni să rîdă. Se ducea la culcare cu amanta lui. Numai ca să doarmă.

Tatăl lui s-ar fi răsucit în mormînt.

18

In dimineața următoare Jocelyn se duse direct acasă, ca de obicei, pentru a face o baie, a se bărbieri și a se schimba înainte de a pleca la club. Însă de cum trecu pragul, Hawkins îi ieși în întâmpinare cu o informație importantă. Domnul Quincy voia să discute cu Alteța sa cît mai repede.

– Trimite-l în bibliotecă peste jumătate de oră, spuse Jocelyn în drum spre scară. Și trimite-mi-l sus pe Barnard cu apă caldă și ustensilele de ras.

Treizeci de minute mai tîrziu, Michael Quincy intră în bibliotecă. Jocelyn se afla deja acolo.

– Ei bine? Îl întrebă pe secretarul său. E vreo criză la Acton, Michael?

– Nu, Alteță. E vorba de o persoană. Un bărbat. E de două ore în bucătărie. Refuză să piece.

Jocelyn înălță sprîncenele și își prinse mîinile la spate.

– N-am destui lachei ca să-l ia pe acest om și să-l azvîrle în stradă? Trebuie s-o fac eu însumi? Asta să înțeleg?

– Întreabă de domnișoara Ingleby, Alteță, explică Quincy. Jocelyn înțepeni.

– E un polițist din Bow Street, spuse secretarul. Hawkins m-a chemat pe mine să-i răspund la întrebări. I-am spus că nu știu nimic despre vreo domnișoară Ingleby. Atunci el a

spus că așteaptă să vorbească cu dumneavoastră. Când i-am zis că s-ar putea să trebuiască să aștepte o săptămână pînă să găsiți un moment liber pentru el, a răspuns că o să aștepte o săptămână. E în bucătărie, Alteță, și nu dă nici un semn că ar avea de gînd să plece.

– Întreabă de domnișoara Ingleby. Jocelyn miji ochii. Dă ordin să fie condus sus, Michael.

Michael Boden se simțea stîngenit. Rareori munca lui îl aducea în vreunul din palatele din Mayfair. Adevărul este că aristocrația îi inspira respect și teamă. Iar stăpînul din Dudley House era ducele de Tresham, omul care avea reputația că pînă și egalii lui se tem să-l supere.

Însă el avea convingerea că era aproape. Toți servitorii, pînă la unul, mințeau de înghețau apele. Nici unul nu cunoștea vreo domnișoară Jane Ingleby, inclusiv secretarul Alteței sale, pe care, spre rușinea lui, îl luase la început drept ducele însuși, atît de nobil era.

Mick știa cînd oamenii mințeau. Și știa de ce mințeau acești oameni. Nu că ar fi protejat-o pe ea, ci pentru că erau servitori care țineau la slujba lor. Una dintre regulile clare ale acelei slujbe era să nu deschidă gura în fața străinilor despre nici un locuitor al casei. El respecta acest lucru.

Și atunci în bucătărie intră valetul și îl fixă cu o privire disprețuitoare.

– Urmează-mă, spuse el.

Mick îl urmă în partea principală a casei, a cărei splendoare îi tăie răsufierea, dar își dădu toată silința să nu se arate impresionat. Secretarul îl aștepta în hol.

– Alteța sa îți acordă cinci minute, spuse el. Te voi conduce în bibliotecă. Am să aștept afară ca să te conduc pînă la ușă cînd ți se va spune să pleci.

– Mulțumesc, domnule, spuse Mick Boden.

Era puțin emoționat, dar pași destul de hotărît în bibliotecă după ce valetul deschise ușa. Se opri după șase pași și dădu politicos din cap. Nu se înclină.

Ducele stătea în picioare în fața unui șemineu din marmură, cu mâinile la spate. Era îmbrăcat în haine de călărie care îi veneau perfect. Se uita la el cu niște ochi atît de întunecați încît Mick ar fi jurat că erau negri.

– Ai cîteva întrebări pentru mine, spuse ducele. Ești polițist din Bow Street?

– Da, domnule. Mick Boden. Am fost informat că aveți în slujba dumneavoastră o anume domnișoară Jane Ingleby.

– Serios? Alteța sa înălță din sprîncene, arătînd cu adevărat amenințator. Și cine te-a informat, dacă pot să întreb?

– Madame de Laurent, domnule, spuse Mick Boden. O modistă. Domnișoara Ingleby a lucrat la ea pînă acum o lună, cînd i-a dat de veste că vine aici să lucreze pentru dumneavoastră.

– Zău? Și de ce te interesează domnișoara Ingleby?

Mick ezită, dar numai o clipă.

– E urmărită pentru infracțiuni ticăloase, domnule.

Degetele Alteței sale apucară strîns mînerul monoclului, dar nu-l duse la ochi.

– Infracțiuni ticăloase? repetă el încetișor.

– Furt, domnule, explică Mick. Și crimă.

– Fascinant! comentă ducele la fel de încet, iar Mick, care se pricepea la oameni, știu fără nici un dubiu că omul ăsta chiar putea fi foarte periculos. E un basm?

– Oh, nu, domnule. Este foarte adevărat. Numele este fals. În realitate este lady Sara Illingsworth, care l-a omorît pe domnul Sidney Jardine, fiul și moștenitorul contelui de

Durbury, iar apoi a fugit cu banii și bijuteriile contelui. Poate ați auzit despre acest incident, domnule. E o fugară, domnule, și credința mea e că se află în această casă.

– Vai de mine! spuse Alteța sa după o scurtă tăcere. Înțeleg că am avut noroc că nu m-am trezit într-o dimineață cu gîtul tăiat.

Mick simți o imensă satisfacție. În sfîrșit! Ducele de Tresham recunoscuse că se afla la Dudley House.

– E aici, domnule? întrebă el.

Ducele își duse monoclul la ochi.

– *A fost aici*, spuse el. Domnișoara Ingleby a fost angajată aici trei săptămîni ca infirmieră după ce am fost împușcat în picior. A plecat acum două săptămîni. Trebuie s-o cauți în altă parte. Cred că domnul Quincy te așteaptă în hoi ca să te conducă afară.

Dar Mick Boden nu era încă pregătit să fie concediat.

– Îmi puteți spune unde s-a dus, domnule? întrebă el. E foarte important. Conte de Durbury e copleșit de durere și nu va cunoaște o clipă de liniște pînă cînd cea care i-a omorît fiul va fi adusă în fața justiției.

– Și bijuteriile lui vor fi iarăși în seiful său de la Candleford, adăugă ducele. Domnișoara Ingleby a fost servitoare aici. Trebuie să știu unde se duc *servitorii* după ce pleacă din slujba mea?

Mick știu că dăduse de un zid. Fusese atît de aproape!

– Asta e tot? întrebă Alteța sa. Interogatoriul s-a sfîrșit? Mărturisesc că sînt nerăbdător să iau micul dejun.

Mick ar fi vrut să mai pună cîteva întrebări, dar își dădu seama că insistența lui ar fi fost inutilă. Dădu din cap, îi ură ducelui de Tresham o zi bună și ieși. Secretarul ducelui îl conduse pînă la ieșire, și polițistul se pomeni în Grosvenor Square cu sentimentul că nu rezolvase nimic.

Totuși, poate nu chiar așa.

Auzise despre duelul ducelui, despre faptul că fusese împușcat în picior și că nu putuse să meargă trei săptămîni. Probabil că ceilalți nobili din Londra făcuseră potecă pînă la ușa lui ca să-i țină companie. Fata fusese infirmiera lui. Nu se putea ca unii dintre vizitatorii aceia să nu o fi văzut. Poate că ei vor fi mai amabili decît ducele.

Nu, nu se lovise de un zid, hotărî Mick Boden. Cel puțin, nu încă.

O va găsi.

Avusese în fața ochilor toate dovezile, se gîndi Jocelyn în timp ce stătea la fereastra bibliotecii și se uita după polițistul care ieșea din piață.

Era limpede că fusese crescută ca o doamnă. Demonstrase de la început toate atributele unei doamne, în afară de îmbrăcămintea elegantă. Vorbea cu un accent rafinat; avea o ținută mîndră și grațioasă; era citită; știa să cînte la pian cu competență, dacă nu cu fler; cînta superb, cu o voce cultivată, și cunoștea compozitori precum Händel; știa să-i comande și să-i organizeze pe servitori; nu o intimidă un bărbat cu titlu, ca el însuși, nici chiar atunci cînd era arogant din fire.

Crezuse el vreo clipă că ea crescuse într-un orfelinat? O clipă, poate. Dar își dăduse seama de cîtva timp că ea mințise cu privire la trecutul său, și chiar se întrebuse de ce, dar nu ținuse neapărat să afle. Niciodată nu fusese curios în legătură cu secretele pe care oamenii preferau să le țină ascunse.

Lady Sara Illingsworth.

Nu Jane Ingleby, ci lady Sara Illingsworth.

Interpretase absolut greșit cel mai mare indiciu dintre

toate – reținerea ei de a fi văzută. Nu voise să iasă din Dudley House cît fusese aici; nu voia să iasă din casa în care era acum. Avusese mari rețineri să cînte pentru invitații lui. Alesese să fie amanta lui decît să urmeze ceea ce ar fi fost fără îndoială o carieră strălucită de cîntăreață.

El socotise că îi era rușine, la început, de ce ar fi crezut oamenii despre relația ei cu el, iar apoi de relația care chiar exista. Dar nu arătase nici un alt semn de rușine. Negociase cu mult simț practic contractul lor prostesc. Redecorase casa pentru că nu voia să se simtă ca o tîrfă care trăia într-un bordel. Își acceptase cu curaj soarta de amantă, fără lacrimi, fără remușcări.

Ar fi trebuit să-și dea seama de ce nu voia să fie văzută în public. Adevărul sărea în ochi. Ea se ascundea.

Era căutată pentru furt și crimă.

Nu-i păsa cîtuși de puțin că adăpostea o fugară. Ideea că era periculoasă era total absurdă. Dar îl supăra al naibii că îi descoperise prea tîrziu identitatea.

Să angajeze ca amantă o orfană fără nici un ban era ceva normal. Dar să ofere aceeași slujbă fiicei unui conte era cu totul altceva.

Luase virginitatea lui lady Sara Illingsworth, fiica răposatului conte de Durbury de la Candleford, Cornwall.

În acest moment anume, nu nutrea sentimente prea bune față de lady Sara Illingsworth.

Dracu' s-o ia! Bătu cu pumnul în pervaz. Trebuia să-i fi spus. Trebuia să-i fi cerut ajutorul. Nu-și dădea seama că el era exact genul de om în fața căruia putea să recunoască deschis tot ce era mai rău fără să-i fie teamă că o să facă o criză de nervi sau că o să trimită după polițiști? Nu înțelegea că el avea un dispreț total față de bărbați precum Jardine? La dracu'! Oare ce îi făcuse nemernicul de o adusese în

stare să-l omoare – dacă chiar era mort? Cîte îndurase ea de atunci, simţindu-se vinovată, înfricoşată şi singură?

S-o ia toţi dracii! Nu avusese destulă încredere în el ca să i se confeseze.

Pentru asta îi va fi greu să o ierte.

Dracu' s-o ia de femeie!

Şi încă ceva. O, da, mai era ceva. Seara trecută, el îşi dezgolise sufletul în faţa ei cum nu o mai făcuse în faţa nici unei făpturi omeneşti. Atît de multă încredere avusese în ea.

Dar ea nu-i întorsese încrederea. Nici măcar seara trecută.

Pe tine te bîntuie vreo amintire neplăcută, vreo umbră neagră a trecutului, Jane? o întrebase el.

Nu. Nici una, răspunsese ea.

Dracu' s-o ia!

Jocelyn îşi petrecu ziua la sala de box Jackson's, pe poligonul de trageri, la curse. Cină la White's şi petrecu două ore plictisitoare la o serată la care sora lui îi spusese că devenise un străin, lucru pe care i-l spusese şi fratele său, peste măsură de indignat.

– Treaba e că fraţii Forbes, care încă se ascund, răspîndesc vorba că tu eşti cel care se teme să-i întâlnească, Tresham. Ca să nu mai spun că au afirmat că mă ascund după fratele meu mai mare. Ce ai de gînd să faci în privinţa lor? Asta vreau să ştiu. Nu te ştiam atît de moale. Dacă nu se arată într-o săptămînă, am să mă duc eu însumi după ei. Pe mine au încercat să mă omoare.

Jocelyn oftă. Da, amînase treaba. Şi totul numai din cauza pasiunii pentru o femeie.

– Iar pe mine au încercat să mă umilească, spusese el. Am să mă ocup de ei, Ferdinand.

Refuză să mai discute despre asta.

Dar în toată săptămîna trecută se distrase cu *amanta* lui, citind, și discutînd, și cîntînd la pian, și pictînd, și îngăduise ca reputația lui să fie pătată. Asta nu se făcea. Abia la sfîrșitul serii reuși să-i prindă pe Brougham și pe Kimble singuri. Porniseră împreună spre White's.

– Nici unul dintre voi nu a pomenit numele amantei mele în fața cuiva, nu-i așa? întrebă el.

– La dracu', Tresh! replică enervat Brougham. Mai e nevoie să întrebîi cînd ne-ai cerut să n-o facem?

– Nu mă face să te provoc la duel, Tresh, zise Kimble cu un calm amenințător. În ultimul timp parcă nu mai ești tu. Dar poate că întrebarea a fost retorică, nu?

– Există o persoană, un polițist cu părul unsuros și îmbrăcat oribil, dar cu ochi pătrunzători, care, foarte posibil, va pune curînd întrebări despre domnișoara Jane Ingleby.

– Un polițist din *Bow Street*? Brougham se opri din mers.

– Să întrebe de *domnișoara Ingleby*? Încruntarea lui Kimble era vizibilă chiar și pe întuneric.

– Alias lady Sara Illingsworth, explică Jocelyn.

Prietenii săi se holbară la el în tăcere.

– Vă va chestiona și pe voi printre alții, spuse Jocelyn.

– Domnișoara Jane Ingleby? Fața lui Kimble deveni o mască inexpressivă. Nici n-am auzit de ea. Tu ai auzit, Cone?

– Cine? Brougham se încruntă.

– Nu, nu, spuse blînd Jocelyn, și porni din nou. Prietenii săi își potriviră pasul cu al lui. Se știe că m-a îngrijit cît am fost imobilizat din cauza piciorului. Am recunoscut asta cînd persoana stătea în biblioteca mea dîndu-și toată silința să nu arate servil. Timp de trei săptămîni. După care a plecat din slujba mea. Dar cine sînt eu să trebuiască să urmăresc ce face o simplă servitoare o dată ieșită pe ușa mea?

– A existat o astfel de servitoare? Întrebă neglijent Brougham. Mărturisesc că n-am observat, Tresham. Însă de felul meu nu observ servitorii altora.

– Era cea care a cîntat la serata ta, Tresh? Întrebă Kimble? O voce plăcută pentru cei cărora le place genul ăla de muzică. Și o fată destul de drăguță pentru cei cărora le plac domnișoarele simple de la țară în muselină. Ce i s-a întîmplat?

– Mulțumesc, spuse Jocelyn. Știam că pot să am încredere în voi.

– Ascultă, Tresham, spuse Brougham, cu glasul revenit la normal, ce s-a întîmplat cu Jardine? Sper că nu ne ceri să credem că lady Sara l-a omorît cu sînge rece pentru că a prins-o furînd?

Kimble pufni disprețuitor.

– Nu știu ce s-a întîmplat, spuse printre dinți Jocelyn. Ea nu a considerat potrivit să mi se confeseze. Dar vă spun următorul lucru. Ar fi bine ca Jardine să fie mort. Dacă nu e, îmi va face o deosebită plăcere să-l fac să dorească să fi fost mort.

– Dacă ai nevoie de ajutor, sîntem lîngă tine, Tresham, se oferi Brougham.

– Ce ai de gînd să faci în privința lui lady Sara, Tresh? Întrebă Kimble.

– S-o stîlcesc în bătaie, replică cu răutate Jocelyn. Să dau de fundul acestei povești caraghioase. Să-i pun picioarele în lanțuri și s-o fac să-i pară rău tot restul vieții că s-a născut. În ordinea asta.

– Lanțuri la picioare. Conan Brougham gemu. Din cauză că e aman... se opri brusc, scuturat de un acces de tuse provocat, probabil, de un cोट în coaste dat de viconte Kimble.

– Lanțuri la picioare, repetă Jocelyn. Dar mai întâi am să mă amețesc. Am să mă îmbăt criță.

Necazul era că niciodată nu putea să se îmbete atunci cînd voia, indiferent cît de mult bea. Cînd plecă singur de la White's, după miezul nopții, și după ce băuse o cantitate mare de alcool, mergea tot drept și continua să simtă o furie rece în locul unei mîini pătimase. Cum putea el s-o stîlcească în bătaie – nu că ar fi bătut vreodată vreo femeie –, cum putea el s-o certe cînd nu îl înfierbînta nici un dram de mînie?

Cînd ajunse acasă și intră cu cheia lui, singura soluție pe care o găsisese era să o umilească, să-i aducă aminte că îi datorează supunere. Va trebui să se însoare cu ea, firește, chiar dacă ea nu își dădea încă seama de asta. Va fi soția lui. Însă curînd va înțelege că, întotdeauna, pentru tot restul zilelor ei, va fi pentru el mai puțin decît o amantă.

19

Veni acasă după miezul nopții, mult după ce Jane renunțase să-l mai aștepte, deși nu se culcase, ci se plimba prin casă, neliniștită, știind că ceva nu era în regulă. Era în chilie, uitîndu-se la portretul ei, cînd auzi cheia în ușa de la intrare. Se grăbi să-i iasă în întîmpinare cu o lumînare. Dar reuși să se stăpînească și păși liniștită în hoi. Un moment mai tîrziu îi păru bine că nu alergase.

El era îmbrăcat cu pelerina neagră, de operă. Își scoase cu o grijă căutată pălăria și mănușile înainte de a se întoarce să se uite la ea. Cînd o făcu, Jane se pomeni în fața ducelui

de Tresham – străinul acela din trecut. Întunecatul, recele, clinicul și, cu siguranță, amețitul de băutură duce de Tresham. Ea zîmbi.

– Sus! porunci el cu aroganță rece, arătînd cu o smucitură din cap în direcția scării.

– De ce? Întrebă ea, încruntîndu-se.

El înălță din sprîncene și se uită la ea ca la un vierme.

– De ce? Întrebă el încetișor. *De ce, Jane? Am greșit cumva adresa? Dar cheia s-a potrivit. Nu asta e casa în care îmi țin amanta? Am venit să mă folosesc de serviciile amantei mele. Am nevoie de un pat ca s-o fac confortabil și de prezența ei în pat. Patul e sus, parcă.*

– Ești băut! spuse ea cu o răceală egală cu a lui.

– Zău? Păru surprins. Dar nu prea amețit ca să găsesc drumul spre casa amantei mele. Nu prea amețit ca să urc treptele să mă cuic cu ea. Nu prea amețit ca să nu mi se scoale, Jane.

Ea roși la auzul bătărilor și îl privi lung. Își simțea inima ca de plumb. Proasta! Ce proastă fusese nu numai că se îndrăgostise de el, ci și că visase că și el se îndrăgostise de ea!

– Sus! repetă el, apoi dădu din cap. Ah, mi-am dat seama de ce eziți. Am uitat să spun te rog. *Te rog* să mergi sus. Te rog să-ți scoți hainele și agrafele cînd ajungi acolo. Te rog să te întinzi pe spate în pat în așa fel încît să mă pot folosi de serviciile tale. Te rog să respecti partea ta de contract.

Glasul lui era mai rece decît gheața. Ochiul îi erau negri ca noaptea.

Jane nu avea nici un motiv întemeiat să-l refuze. Nu făcea parte din învoiaia ca el s-o iubească înainte ca ea să-i acorde favorurile. Dar se simțea brusc dezorientată, de parcă cea

mai valoroasă săptămînă din viața ei fusese ștearsă fără urmă. Era doar atît – amanta lui.

Se întoarse și o luă înaintea lui pe scări în sus, cu lumînarea în mînă, cu capul drept. Clipi des pentru a-și alunga lacrimile. Nu, el nu va vedea un astfel de semn de slăbiciune din partea ei.

Niciodată!

– Am venit aici ca să mă distreze amanta mea, spuse el cîteva clipe mai tîrziu, sînd în ușa dormitorului cu o expresie de nepătruns, dar cu un aer de pericol amenințător. Cum ai să mă distrez, Jane?

Dacă n-ar fi fost săptămîna care trecuse, ea n-ar fi găsit nimic prea jignitor în vorbele lui. Nu era nimic jignitor în ele. Nu trebuia să răspundă ca și cum le considera jignitoare. Trebuia pur și simplu să uite de săptămîna aceea. Însă ezită prea mult.

– Te doare cumva capul, Jane? Întrebă el cu o ironie grea. Sau ești la ciclu?

Ciclul trebuia să-l vină peste cîteva zile și avea de ce să fie neliniștită. Dar nu voia să-și facă griji înainte de a ști precis. Fusese conștientă de la început de consecințele unei astfel de legături. Ba chiar în contract exista o clauză care prevedea că el se va ocupa de copiii rezultați din relația lor.

– Sau pur și simplu simți repulsie față de mine în noaptea asta, întrebă el, mijind ochii mai periculos ca niciodată. Ai de gînd să mă trimiți la dracu', cu poftele nesatisfăcute?

– Nu, bineînțeles că nu, replică ea calmă. Voi fi încîntată să te distrez, Alteță. În definitiv, la ce altceva crezi că m-am gîndit și am visat toată ziua cît n-ai fost aici?

– E liniștitor să descopăr că cel puțin nu ți-ai pierdut limba ascuțită, Jane. Bîndă și supusă n-ai mai avea nici un haz. Ce încîntări senzuale poți să născociști pentru mine?

Era limpede că el chiar aştepta ca ea să-l distreze. Stătea lîngă pat, cu picioarele depărtate, cu mîinile la spate, şi se uita la ea cu sprîncenele ridicate.

Ea se dezbrăca pe îndelete, aţîţîndu-l cu goliciunea ei dezvelită treptat. Cînd fu complet goală, ridică braţele şi îşi scoase agrafele din păr, una cîte una. Zîmbi. Poate că, la urma urmelor, putea să-i alunge stînjeneala cu privire la seara trecută – dacă ei l se datora această schimbare bruscă.

El era tot în pelerină, dar aruncase faldurile peste umeri. Nu făcu nici un efort să ascundă umflătura grăitoare din pantaloni. Rămase nemişcat, total lipsit de expresie. Ea îi desfăcu nasturii de la gît şi pelerina căzu la podea.

– Stai jos, îl invită ea, arătînd patul.

El înălţă din sprîncene, dar se aşeză, desfăcîndu-şi picioarele şi sprijinindu-se în coate.

– Înveţi lecţii pe care nu eu ţi le-am predat, Jane, spuse el urmărind-o în timp ce îi deschela nasturii de la pantaloni, eliberîndu-l de închisoarea lor mătăsoasă. Ce mi-ai pregătit? Un joc cu gura?

Ea ştiu din instinct ce voia să spună. Şi deşi mintea îi spunea că era dezgustător, corpul îi şoptea că nu va fi aşa. Dar nu credea că putea s-o facă. Nu încă. Nu pînă venea timpul să se împreuneze ca lubiţi, nu ca bărbat şi amantă.

Îl luă membrul în mîini, îl mîngîie, în timp ce el o urmărea cu ochii mişiţi. Apoi se aşeză în genunchi pe pat, călare pe el, îi potrivea la intrarea ei şi se lăsă în jos. Stătea dreaptă, cu spatele uşor arcuit, cu vîrfurile degetelor pe umerii hainei lui de seară. Se uita în ochii lui.

– Bravo, Jane, spuse el. Dă-i drumul. Dar tot nu se mişcă. Era lung şi rigid în ea, dar nu se mişca. Ea simţea în răsuflarea lui mirosul de alcool.

El o învățase să călărească, dar nu în poziția asta. Când o mai făcuse, el era întins pe spate, și se mișcase o dată cu ea, în același ritm. În noaptea asta stătea nemișcat și o urmărea cu ochii lui întunecați, periculoși.

Ea încercă să-i arate cu corpul că i se oferea toată când avea nevoie de ea. Și în ciuda dispoziției lui ciudate, simțea că avea nevoie de ea. Își arcui și mai mult spinarea, lăsă capul pe spate, închise ochii și își propti mîinile în spate, pe genunchii lui, continuînd să se înfigă iar și iar în rigiditatea lui, ritmic, în timp ce el rămînea tare și nemișcat. La un moment dat, mîinile lui se încleștară pe șoldurile ei atît de neașteptat încît tot ritmul și controlul ei se spulberară tocmai cînd se înfîgea impetuos și repetat în ea. Se auzi respirînd de parcă auzea pe altcineva aflat la mare distanță. Auzi geamătul climaxului lui și simți jetul fierbinte al seminței lui.

Unirea. Ah, binecuvîntată unire! Acum el va fi satisfăcut. Vor sta întinși împreună, calzi și sătui, și vor discuta. Ea îl va liniști, iar el va fi iar Jocelyn în loc de închrîncenatul și periculosul duce de Tresham.

Mîine va putea să-i încredințeze cumplitetele ei secrete. Înălță capul și îi zîmbi visătoare.

– A fost foarte bine, Jane, spuse el aspru. Începi să te pricepi cu adevărat la profesia ta. Începi să meriți fiecare bănuț din leafa ta. O ridică de pe el, răsturnînd-o în pat, și se ridică în picioare. Începu să se încheie la pantaloni.

Era ca și cum ar fi vărsat pe ea un ulcior cu apă rece ca gheața.

– Iar tu ai fost întotdeauna un maestru al insultelor voalate. Înțeleg foarte bine că pentru asta sînt plătită. Nu trebuie să-mi aduci aminte doar pentru că aseară ai lăsat garda jos și mi-ai spus lucruri pe care regretî profund că le-ai spus. Trase cuvertura de pe pat și se acoperi.

– Te simți insultată pentru că ți s-a spus că ești extrem de pricepută în pat? Nu fac des complimentul ăsta, să știi, spuse el aruncându-și pelerina pe umeri.

Ea se ridică în șezut și își trase cuvertura pînă peste piept.

– Mă simt insultată că ai considerat necesar să mă înjosești vorbind de pricepere și leafă, Alteță. Mă simt insultată că ți-e rușine că mi te-ai confesat, mie, o simplă femeie și amanta ta. Credeam că sîntem prieteni – iar prietenii vorbesc unul cu celălalt. Ei au încredere unul în celălalt și își împărtășesc cele mai adînci secrete. M-am înșelat. Nu trebuia să uit că mă plătești pentru asta. Și acum sînt obosită. Am muncit din greu cîștigîndu-mi existența. Fii bun și pleacă, Alteță. Noapte bună.

– Prietenii au încredere unul în celălalt, Jane? O fulgera cu ochii lui foarte negri.

Preț de o clipă fu înspăimîntată. Crezu că se va apleca și o va înșfăca. Dar el făcu brusc o plecăciune ironică și ieși din cameră.

Jane rămase tremurînd, mai singură și mai nefericită decît fusese vreodată în viața ei.

În drum spre Grosvenor Square, starea de spirit a lui Jocelyn era cu adevărat neagră. Se disprețuia din toată inima – în sfîrșit un sentiment familiar. Se simțea de parcă o violase – deși o abordase la fel cum își abordase în trecut amantele. Și o disprețuia și pe ea. N-ar fi trebuit să-l lase să se apropie de ea în noaptea asta, dar de fapt îl servise ca o curtezană cu experiență.

O ura pentru că îl făcuse toată săptămîna să creadă că găsise o prietenă, un suflet pereche, precum și o parteneră de pat al naibii de bună. O ura pentru că îl împiedicase,

cumva, să observe că ea primea fără să dea nimic în schimb în afară de corpul ei, că relația lor nu avea nimic reciproc.

Profitase de încrederea lui, dar își păstrase secretele bine ascunse. Totuși, acum ea îndrăznise să-i facă morală pe tema adevăratei prietenii.

Luase *totul* de la el, chiar și dragostea de care nu se mai credea capabil.

O ura pentru că îl prostise făcându-l să spere că viața merita totuși să fie trăită. Pentru că îl deposedase de tot confortul coconului tare în care trăise zece ani.

O ura.

Nici măcar nu putea să se gîndească la ea ca fiind Sara. Ea era Jane.

Dar Jane Ingleby nu exista.

Mick Boden stătea la pîndă în întrîndul întunecat al unei case de peste drum. Îl văzu pe ducele de Tresham îndepărtîndu-se în lungul străzii și, după un timp, văzu lumina de la o fereastră stingîndu-se. Casa era evident un cuibușor de dragoste – ducele intrase cu cheia lui, stătuse destul de mult pentru o partidă prelungită în camera aia unde apăruse lumina lumînării chiar după sosirea lui, apoi plecase spre casă, arătînd foarte satisfăcut.

Fuse o zi lungă. Nu avea rost să mai stea acolo. Era puțin probabil ca amanta să iasă din casă pentru a se uita după iubitul ei, sau măcar să apară la fereastră. Dar trebuia ea să iasă din casă cîndva – probabil că mîine, ca să meargă la plimbare sau la cumpărături. Nu avea nevoie decît să o zărească. Măcar atunci va ști dacă amanta ducelui era lady Sara Illingsworth, alias Jane Ingleby.

Hotărî să se întoarcă a doua zi dimineață și să pîndească

din umbră pînă ieșea ea din casă. Sigur, ar fi putut să pună un ajutor să se ocupe de asta, dar în timpul lungii căutări femeia asta ajunsese să-i stîrnească curiozitatea și chiar un anumit respect. Voia să fie primul care o va vedea și cel care o va prinde.

20

Jocelyn pierdu obișnuita plimbare călare prin Hyde Park. Fusese prea ocupat, cu un cap mare și cu un stomac răzvrătit, la care se adăuga un valet care trăsese draperiile ca apoi să descopere surprins că stăpînul său era în pat, cu tot soarele în ochi.

Dar Jocelyn nu își permise luxul de a dădăci o mahnureală și de a-și teroriza prea mult personalul. Avea treabă. Din fericire, avusese ocazia să discute cu o seară înainte cu Brougham și cu Kimble. Nu se putea spune același lucru despre contele de Durbury, care niciodată nu apărea în public – exact ca nepoata sau verișoara sau ce i-o fi fost lady Sara Illingsworth.

Era totuși încă în oraș și stătea tot la Pulteney, descoperi Jocelyn cînd se duse acolo pe la jumătatea dimineții. Și dispus să-l primească pe ducele de Tresham, deși o astfel de cerere ar fi putut să-l nedumirească. La urma urmelor, nu erau cunoștințe apropiate.

– Tresham? spuse el în loc de salut. Ce mai faci?

– Foarte bine, mulțumesc, ținînd cont de faptul că în clipa asta puteam să fiu acasă, în pat, cu beregata tăiată, spuse Jocelyn. Sau în mormînt mai degrabă, întrucît lady Sara

Illingsworth a plecat din casa mea de mai bine de două săptămîni.

– Ah, da, ia loc. Să-ți torn ceva de băut. Așadar, era limpede că polițistul îi dăduse de curînd raportul contelui. Tresham, știi unde este? Ai auzit ceva?

– Nu beau nimic, mulțumesc, răspunse Jocelyn, simțind că i se răzvrătește stomacul. Se așează într-un fotoliu. Trebuie să înțelegi că, atunci cînd era în slujba mea, juca rolul unei servitoare și folosea un nume fals. Era o simplă angajată. Cînd a plecat, nu mi-a dat prin cap s-o întreb unde se duce.

– Nu, bineînțeles că nu. Conte le își turnă un pahar și se așează la masa pătrată din mijlocul camerei. Părea dezamăgit. Afurisiții ăia de polițiști nu merită un ban din cît încasează, Tresham. În realitate, sînt al naibii de incompetenți. Sînt aici la Londra de peste o lună, timp în care ea a stat trei săptămîni la Dudley House. Măcar de-aș fi știut!

– A fost un adevărat noroc că am scăpat nevătămat, spuse Jocelyn. L-a omorît pe fiul tău, nu-i așa? Condoleanțele mele, Durbury.

– Mulțumesc.

Contele nu se simțea deloc la largul lui, era evident, concluzionă Jocelyn, privindu-l pătrunzător sub masca unei indolențe plictisite.

– Și, în plus, te-a jefuit, spuse el. Dat fiind că a stat trei săptămîni la Dudley House, lady Sara Illingsworth trebuie să știe bine că reședința mea este plină de comori neprețuite. De ieri-dimineață, de cînd i-am aflat identitatea, mă gîndesc că ar putea să încerce să mă jefuiască și să mă omoare și pe mine dacă am ghinionul să dau peste ea într-un moment nepotrivit.

Contele se uită pătrunzător la el, dar Jocelyn învățase

de mult să-și stăpânească expresia astfel încît să nu trădeze nimic din ceea ce gîndea.

– Chiar așa, aprobă contele.

– Îți înțeleg perfect *furia*, spuse Jocelyn. O simplă rudă de sex femeiesc – și una dependentă, așa zice – ți-a provocat o asemenea durere personală și ți-a expus autoritatea bății de joc a publicului. Dacă eram în locul tău, și eu aș fi așteptat cu nerăbdare să fie prinsă ca să pun biciul pe ea înaintea ca legea să-și spună cuvîntul. Am auzit că asta e singura metodă cu femeile răzvrătite. Totuși, așa vrea să-ți spun două lucruri, ăsta fiind, de fapt, motivul pentru care am venit.

Contele de Durbury părea că nu e sigur dacă tocmai fusese insultat sau compătimit.

– I-am chestionat pe cîțiva dintre servitorii mei și ei m-au asigurat că infirmiera pe care o cunoșteam ca domnișoara Jane Ingleby a avut la Dudley House doar o bocceluță cu lucruri. Unde a ascuns banii și bijuteriile pe care le-a luat de la tine? Polițistul din Bow Street s-a gîndit să abordeze căutarea din acest unghi? Să găsească mai întîi comoara, ceea ce ar constitui cu siguranță o urmă care l-ar duce la femele.

Se opri și așteaptă răspunsul contelui.

– E o idee, admise înțepat contele. Jocelyn își văzu confirmată bănuiala cum că nu există nici o comoară, cel puțin nu una însemnată.

– Ar fi mult mai bine să caute banii și bijuteriile decît să mă urmărească pe mine, adăugă Jocelyn.

Contele de Durbury se uită mirat la el.

Jocelyn continuă:

– Presupun că în urma întrevederii cu mine de ieri-dimineață a tras concluzia că sînt genul de bărbat care găsește că este excitant să se culce cu o femeie care ar

putea să-l jefuiască de ultimul bănuț și să-i crape țeasta în somn cu toporul. Concluzia lui e de înțeles. Chiar am reputația unui bărbat nesăbuit, care trăiește periculos. Totuși, cu toate că ieri mi s-a părut amuzant să flu urmărit oriunde mă duc, cred că voi găsi că e plictisitor ca experiența să se repete zilnic.

Contele nu știa că polițistul lui fusese la treabă aproape toată ziua precedentă – era limpede. Se uita timp la Jocelyn.

– Azi, totuși, nu s-a întâmplat, recunosc Jocelyn. Nu încă. Aș zice că s-a postat iarăși în fața casei unei amante, ăă, *doamne*, pe care am vizitat-o azi-noapte. Doamna e amanta mea, dar trebuie să înțelegi, Durbury, că orice amantă aș avea, ea e sub protecția mea și că oricine o hărțuiește va trebui să răspundă în fața mea. Poate că vei considera necesar să-i explici asta polițistului – mă tem că îmi scapă numele lui în clipa de față.. Se ridică în picioare.

– Sigur îi voi explica. Contele de Durbury părea amenințător. Adică le plătesc polițiștilor o sumă exorbitantă *ca să stea cu ochii pe casa amantei tale*, Tresham? Asta e revoltător!

Jocelyn își luă pălăria și mănușile de pe masa de lângă ușă și spuse:

– Trebuie să mărturisesc că e oarecum deranjant să știi că în timp ce ești angajat într-o... ăă... *conversație* cu o doamnă, fereastra e urmărită de afară. Sper ca la noapte să nu se mai întâmple.

– Nu se va mai întâmpla, îl asigură contele. Am să-l cer o explicație acestui Mick Boden, crede-mă.

– Ah, da, ăsta era numele, spuse Jocelyn ieșind din cameră. Un omuleț cu părul foarte unsuros. O zi bună, Durbury.

În ciuda durerii de cap, se simțea mulțumit de această vizită. Dimineața era pe sfârșite. Spera doar ca ea, contrar

obiceiului, să nu scoată nasul pe ușa casei înainte ca acel câine de pază să fi fost îniăturat. Dar era puțin probabil să o facă. Nu ieșea niciodată, decît în grădina din spate. Iar acum, firește, înțelegea de ce.

Pe parcursul unei dimineți de muncă înversunată într-un colț sălbatic al grădinii de care nu apucase să se ocupe, Jane se conștinse că venise sfîrșitul. El însuși vorbise în sensul ăsta – pasiunea înflăcărată, pierderea treptată a interesului, ruperea legăturilor.

Pasiunea se sfîrșise, omorîtă de indiscreția lui sau, în tot cazul, de ceea ce părea el să considere indiscreție. Pierderea interesului, bănuia ea, nu va fi treptată, ci bruscă. Probabil că se mai putea aștepta la cîteva vizite nocturne precum cea din noaptea trecută. Dar într-o zi, curînd, domnul Quincy va sosi pentru a face aranjamentele necesare cu privire la sfîrșitul legăturii. Nu că ar fi fost multe de discutat. Contractul prevedea majoritatea detaliilor.

După aceea nu îl va mai vedea pe Jocelyn.

Smulse neatentă o tufă de urzici care o înțepară dureros chiar și prin mînuși.

Foarte bine, își spuse ea. Oricum avea de gînd să se predea polițistilor din Bow Stretet. Curînd va putea să o facă fără nici o piedică. Curînd, soarta ei nu va mai conta, deși, firește, doar din principiu, va lupta să înlătore acuzațiile ridicole care i se aduceau. Ridicole cu excepția faptului că Sidney era mort.

Se conștinse atît de bine de toate astea încît sosirea lui Jocelyn o luă prin surprindere. Era la etaj, punîndu-și o rochie curată, cînd îl auzi bătînd în ușa de la intrare. Așteptă încordată să-l audă pașii pe scări. Dar cel care băt看 ezitant la ușa ei fu domnul Jacobs.

– Alteța sa dorește să-l onorați cu prezența în camera de zi, doamnă, o informă valetul.

Inima lui Jane se strînse. De peste o săptămînă nu mai folosiseră camera de zi.

El stătea în picioare în fața căminului stins, cu brațul sprijinit de polița înaltă.

– Bună ziua, Jocelyn, spuse ea.

El arăta ca de obicei, aspru, arogant, cu o privire de nepătruns. Așadar, dispoziția lui nu se schimbase de seara trecută. Și brusc își dădu seama de ce venise. Nu vrusese să-l trimită pe domnul Quincy. Voia să-l spună el însuși. Asta era sfîrșitul. După doar o săptămînă și jumătate.

El înclină capul, dar nu-i răspunse la salut.

– A fost o greșeală, spuse ea încet. Cînd m-ai întrebât dacă poți să vezi camera de alături trebuia să rămîn pe poziție și să spun nu. Tu vrei o amantă, Jocelyn. Vrei o relație fizică, necomplicată cu o femeie. Ți-e frică de prietenie, de apropierea sentimentală. Ți-e frică de latura ta artistică. Ți-e frică să te confrunți cu amintirile și să recunoști față de tine însuși că le-ai lăsat să-ți întunece viața. Ți-e frică să te lepezi de imaginea unui bărbat dur. Nu trebuia să te încurajez să privești în tine. Nu trebuia să-ți fiu prietenă. Trebuia să fi menținut relația noastră în limitele convenite. Trebuia să te fi distrat în pat și să te fi încurajat să-ți trăiești restul vieții dincolo de pereții acestei case.

– Chiar așa? Glasul lui era de gheață. Mai ai și alte perle de înțelepciune pentru mine, Jane?

– Nu te voi obliga să respecti contractul, spuse ea. Ar fi o nedreptate strigătoare la cer să insist să mă întreții patru ani și jumătate, cînd legătura noastră a durat numai o săptămînă și jumătate. Din partea mea, ești liber, Alteță. Începînd din această clipă. Mîine am să plec. Chiar și azi, dacă dorești.

– Ai perfectă dreptate, spuse el după o lungă și stînjenitoare tăcere, timp în care o privise lung. Contractul nostru este nul. Are un viciu fatal. Eu cred că un contract este nul dacă una dintre părți folosește un nume fals. Nu sînt specialist în probleme legale. Quincy știe precis. Însă cred că am dreptate, Sara.

Inima ei îngheță. Se așează brusc pe un scaun din apropiere.

– Nu așa mă cheamă, șopti ea.

– Te rog să mă scuzi, spuse el, făcînd o plecăciune ironică. Am uitat că ții la conveniențe. Trebuia să spun *lady Sara*. Așa e mai bine?

Ea clătină din cap.

– Ai înțeles greșit. Nu e numele meu. Eu sînt Jane. Dar își acoperi brusc fața cu mîinile și constată că îi tremurau. Le puse din nou în poală. Cum ai aflat?

– Am avut un musafir, spuse el. Un polițist din Bow Street. Am înțeles că, în căutarea lui lady Sara Illingsworth, a trecut pe la atelierul unei modiste, Madame de Laurent. Întîmplător, fosta ta patroană, Jane, precum și a lui lady Sara. Polițistul a ajuns la concluzia inteligentă că sînteți una și aceeași persoană.

– Aveam de gînd să-ți spun. Chiar în timp ce vorbeai, își dădu seama ce neconvingătoare era.

– Serios? El duse monoclul la ochi și o studie arogant. Serios, lady Sara? Iartă-mă că nu te cred. Ești cea mai desăvîrșită mincinoasă pe care am întîlnit-o. Mi-e frică de prietenie și apropiere sentimentală, nu-i așa? Nu trebuia să-mi devii prietenă, nu-i așa? Spre rușinea mea, m-am lăsat păcălit. Pentru scurt timp. Acum s-a terminat.

Primul ei impuls fu să-l implore să o creadă, să încerce

să-i explice; fusese hotărîtă să-i spună povestea ei. Dar el n-ar fi crezut. Dacă situația ar fi stat invers, ea l-ar fi crezut?

– Polițistul din Bow Street știe unde sînt? Întrebă ea.

– M-a urmărit pînă aici noaptea trecută și a stat afară cît timp m-ai mulțumit la etaj. Oh, nu te alarma. Am dispus sistarea urmăririi, cel puțin în acest loc anume, deși nu cred că se lasă păcălit. E mai inteligent decît cel care l-a angajat.

– Contele de Durbury e tot la Pulteney? Știi cumva?

– Era acolo azi-dimineață, cînd am trecut pe la el.

Jane se simți scăldată într-o sudoare rece. Urechile îi țiuiau. Aerul pe care îl respira era ca gheața. Dar nu va ieși. Nu o va face.

– Oh, nu te-am trădat, lady Sara, spuse el mijind ochi.

– Mulțumesc. Prefer să mă predau decît să fiu tîrîtă. Dacă îmi acorzi un minut să-mi iau lucrurile de sus, poți să mă conduci pînă la ușă și să te asiguri că am plecat. Dacă n-ai spus nimănui că sînt amanta ta, nu va ști nimeni. Aș zice că domnul Quincy și servitorii de aici sînt discreți. Scandalul nu te va atinge nici pe departe. Se ridică în picioare.

– Stai jos.

Vorbise pe un ton liniștit, dar atît de rece încît ea se supuse fără să gîndească.

– Ești vinovată de vreo acuzație care ți se aduce? Întrebă el.

– Omor? Furt? Se uită la mîinile împreunate în poală. L-am lovit. Am luat bani. Prin urmare, sînt vinovată.

– Și bijuterii?

– O brățară. E în sacul meu de sus.

Nu voia să-i ofere explicații, nu voia să se scuze. Acum nu-i mai datora nimic. Ieri ar fi fost altceva. Îi fusese prieten, iubit. Acum nu îi era nimic.

– L-ai lovit, spuse el. Cu toporul?

– Cu o carte.

– Cu o *carte*?

– Colțul ei l-a nimerit în tâmplă. Sîngera și era amețit. Dacă ar fi stat jos, ar fi fost bine. Însă a venit după mine și, cînd m-am dat la o parte, și-a pierdut echilibrul și s-a izbit cu capul de cămin. Nu a murit. Am pus să fie dus la etaj și l-am îngrijit eu însămi pînă a sosit doctorul. Nu era mort nici cînd am plecat, doar înconștient.

Gata, pînă la urmă cedase nevoii de a-i explica.

– El a continuat să vină după tine, spuse încet Jocelyn. Dar de ce a venit de la început după tine? Fiindcă te prinsese furînd?

– Oh, asta e o prostie! replică ea disprețuitor. Voia să mă necinstească.

– La *Candleford*? Glasul lui era tăios. În casa tatălui său?

– Conte și contesa erau plecați. De două zile.

– Lăsîndu-te singură cu Jardine?

– Și cu o rudă în vîrstă ca însoțitoare. Jane rîse. Verșoarei Emily îi place vinul. Și îi place și pe Sidney – *îi plăcea*, adică. El a îmbătat-o și a trimis-o devreme la culcare. În seara aia nu erau acolo decît cîțiva prieteni de-al lui și servitorii săi.

– Prietenii nu te-au apărat? Întrebă Jocelyn. Și nu era nimeni care să spună adevărul într-o anchetă cu privire la moartea lui Jardine?

– Toți erau beți. Îl îndemnau să facă ce avea de gînd.

– Nu i-a fost frică de consecințele necinstirii tale după ce tatăl său se va fi întors?

– Bănuiesc că a contat pe faptul că o să-mi fie prea rușine ca să spun ceva. A contat pe acordul meu de a mă mărita cu el. Și asta ar fi fost soluția contelui chiar dacă i-aș fi spus. Asta voiau amîndoi și mă îboldeau întruna pînă a fost cît pe ce să mă duc la ei cu un topor.

– O mireasă îndărătnică, spuse el. Da, asta a fost pe placul lui Jardine. Mai ales cînd e fermecătoare ca o zeiță de aur. Nu-l cunosc bine pe Durbury, dar nu m-am omorît după el azi-dimineață. De ce ai furat și ai fugit și te-ai ascuns sub un nume fals, ajungînd să pari vinovată? Lucrul ăsta nu o caracterizează pe Jane Ingleby. Însă e drept că ea nu există, nu-i așa?

– Am luat cincisprezece lire. Într-un an și jumătate, cît a trecut de la moartea tatei, contele nu mi-a dat nici un ban. La Candleford nu aveam pe ce să cheltuiesc banii, mi-a spus el. Cred că îmi datora mult mai mult de cincisprezece lire. Brățara a fost darul de nuntă al tatălui meu pentru mama. Mama mi-a dat-o pe patul de moarte, dar l-am rugat pe tata s-o păstreze în seif, alături de toate celelalte bijuterii de familie. Contele a refuzat întotdeauna să mi-o dea sau să recunoască cum că e a mea. Știam combinația de la seif.

– Ce prostie din partea lui că nu s-a gîndit la asta! spuse Jocelyn.

– N-am fugit. Mă săturasem de ei toți. Am venit la Londra să stau la lady Webb, cea mai bună prietenă a mamei și nașa mea. Lordul Webb trebuia să fie tutorele meu, împreună cu vărul tatei, noul conte, dar el a murit și tata nu s-a gîndit, presupun, să numească pe altcineva. Lady Webb nu era acasă și nu era așteptată să se întoarcă prea curînd. Atunci am intrat în panică. M-am gîndit că se putea ca Sidney să fie rănit grav sau chiar să fi murit. Mi-am dat seama că luarea banilor și a brățării putea fi interpretată ca furt și că nici unul dintre martori n-ar spune adevărul. Mi-am dat seama că eram în mare încurcătură.

– Cu atît mai mare cu cît te-ai hotărît să devii fugară.

– Da.

– Nu era nimeni la Candleford sau în vecinătate pe care să-l consideri prieten? Întrebă el.

– Vărul tatei e conte. Sidney este... era moștenitorul lui. Nu exista nimeni destul de puternic ca să mă apere, iar prietenul meu cel mai bun era plecat cu sora lui în Somersetshire, într-o vizită prelungită.

– *Prietenul?*

– Charles. Sir Charles Fortescue.

– Prietenul tău? Și curtezan?

Ea se uită la el pentru prima dată după minute bune. Începea să se liniștească. Nu era treaba lui să o interogheze. Ea nu avea nici o obligație să-i răspundă. Era doar o fostă amantă.

– Și curtezan, replică ea fără să ezite. Trebuia să ne căsătorim, dar mai era mult pînă atunci. Pînă la douăzeci și cinci de ani n-am voie să mă mărit fără acceptul contelui. Ne-am fi căsătorit în ziua în care împlineam douăzeci și cinci de ani.

– Dar acum nu va mai fi așa? El duse iarăși monoculul la ochi, dar Jane nu se iasă intimidată. Continuă să se uite la el hotărîtă. Nu va dori să se însoare cu o criminală, lady Sara? Ce lipsă de fair-play din partea lui! Și nu vrea să se însoare cu o femeie căzută la pămînt? Ce lipsă de cavalerm!

– *Eu* nu vreau să mă mărit cu el, declară ea ferm.

– Și ai mare dreptate, lady Sara, spuse el cu asprime. Legile țării noastre interzic bigamia.

Ea își dori ca el să nu-i mai spună lady Sara.

– Bigamia?

Să fi cunoscut Charles pe altcineva și să se fi însurat cu altcineva? se întrebă ea prosteste.

– Legea nu i-ar permite lui Sir Charles Fortescue să se

Însoare cu soția mea, spuse el cu răceală. Să sperăm că inima lui nu va fi frîntă, deși nu l-am observat alergînd prin Londra, răscolind cerul și pămîntul ca să te găsească și să te strîngă la piept. Să sperăm că nici inima ta nu va fi frîntă, deși, sincer, nu pot să spun că îmi pasă prea mult.

Jane se ridică în picioare.

– Soția ta? Întrebă ea, făcînd ochii mari de uimire. *Soția ta?* Ce vorbe fără noimă! Crezi că ești dator să te însori cu mine doar pentru că ai descoperit că sînt lady Sara Illingsworth și nu Jane Ingleby de la un orfelinat?

– Nici eu nu puteam s-o formulez mai bine.

– Nu știu ce planuri ai pentru restul după-amiezei, Alteță, dar eu am ceva important de făcut, spuse ea privindu-l drept în față și simțind indiferența lui de gheață față de persoana ei. Am de făcut o vizită la Pulteney Hotel. Te rog să mă scuzi. Se întoarce hotărîtă spre ușă.

– Stai jos, spuse el la fel de liniștit ca mai înainte.

Jane se întoarce cu fața la el.

– Nu sînt servitoarea ta, Alteță. Nu sînt...

– *Stai jos!* Glasul lui era și mai liniștit.

Jane se uită lung la el, apoi traversă încăperea și se postă în fața lui.

– Repet, spuse ea, nu sînt servitoarea ta. Dacă mai ai ceva să-mi spui, spune fără circul ăsta ridicol. Aud foarte bine cînd stau în picioare.

– Îmi pui răbdarea la încercare, doamnă, spuse el mijind ochii periculos. Să lămurim un lucru, lady Sara. Curînd, în cîteva zile, vei fi ducesa de Tresham. Nu se va ține cont de dorințele tale în această problemă. Îmi sînt total indiferente. Vei fi soția mea. Și îți vei petrece restul vieții deplîngînd ziua în care te-ai născut.

Dacă ea n-ar fi fost albă de furie, poate că ar fi rîs. Dar

așa, se așeză pe cel mai apropiat scaun și își aranjă cu grijă fustele în jurul ei înainte de a se uita în ochii lui cu o răceală studiată.

– Ce ridicol ești când joci rolul aristocratului arogant, spuse ea adunându-și mâinile în poală și pregătindu-se pentru bătaia inevitabilă.

21

Intensitatea urii lui la adresa ei îl mira. Niciodată nu urîse pe cineva – poate cu excepția tatălui său. Nici măcar pe mama lui. Nu ai de ce să urăști când nu nutrești sentimente puternice față de cineva. Și dorea să nu simtă decît indiferență pentru lady Sara Illingsworth.

Aproape că reușea cînd se gîndea la ea sub numele acela. Însă ochii lui o vedeau pe Jane Ingleby.

– Vei fi ușurată să știi că nu vei fi nevoită să-ți vezi prea des ridicolul soț, spuse el. Vei trăi la Acton și mă vei vedea o dată pe an, sau așa ceva, pentru împerechere. Dacă ești foarte eficientă, vei avea doi fii în primii doi ani de căsnicie și voi considera că sînt de-ajuns pentru a asigura succesiunea. Dacă ești extraordinar de deșteaptă, poate că ești deja pe cale să o faci. Duse monoculul la ochi și îi studie abdomenul.

Ea îl fulgeră cu ochii ei foarte albaștri.

– Uită un lucru, Alteță, spuse ea. În societatea noastră, femeile nu sînt slave, deși au ajuns periculos de aproape. Trebuie să spun „Da” sau „Nu”, ori ce spun miresele cînd consimt la o căsătorie. Poți să mă tîrăști pînă la altar – nu îți contest forța fizică superioară –, dar vei fi într-o postură foarte jenantă cînd voi refuza să-mi dau consimțămîntul.

El știa că ar fi trebuit să fie încântat de reținerea ei evidentă. Dar îl păcălise o dată, îl umilise, făcuse din el un prost. În problema asta anume, voința ei nu se va dovedi mai puternică decât a lui.

– În plus, nu sînt încă majoră, adăugă ea. Și conform testamentului tatălui meu nu mă pot mărita înainte de douăzeci și cinci de ani fără acordul tutorelui meu. Dacă o fac, îmi pierd moștenirea.

– Moștenirea? Sprîncenele lui se înălțară.

– În afară de Candleford și de titlu, tot ce a deținut tatăl meu – celelalte domenii, averea lui, totul, de fapt, – la vîrsta de douăzeci și cinci de ani va fi al meu sau al soțului meu dacă mă mărit înainte, cu consimțămîntul tutorelui meu.

– Dacă încalci regulile, Durbury moștenește totul?

– Da.

– Atunci poate să moștenească tot, replică el aspru. Sînt enorm de bogat. N-am nevoie să-mi aducă avere soția mea.

– Presupun că dacă voi fi condamnată pentru crimă voi fi dezmoștenită, spuse ea. Poate chiar voi m-muri. Dar mă voi lupta pînă la sfîrșit, indiferent care va fi acesta. Și n-am să mă mărit cu nimeni, indiferent de rezultat. Nici cu Charles, nici cu tine. Cel puțin nu înainte să împlinesc douăzeci și cinci de ani. Atunci am să aleg dacă mă mărit sau nu. Voi fi liberă. Voi fi moartă sau întemnițată sau deportată, sau voi fi liberă. Astea sînt alternativele. Nu voi fi sclava nici unui bărbat deghizat în soție. Sigur nu a ta.

El se uită la ea în tăcere. Firește, ea nu își feri privirea. Ținea bărbia sus. Ochii ei erau de oțel, buzele strînse într-o linie subțire, încăpățînată.

– Trebuia să fi văzut mai devreme pustietatea rece din tine, spuse el. Sexual ești pătimasă, dar sexul e în esență un lucru carnal. El nu atinge inima. Ai ciudata capacitate de a-i face pe alții să ți se confeseze. Dai impresia de simpatie

și empatie, și nimeni nu observă că nu dai nimic în schimb. Ingleby, bastarda unui gentleman necunoscut, crescută într-un orfelinat superior. Asta e tot ce mi-ai dat – minciuni. Și corpul tău de sirenă. Am obosit să mă cert cu tine. Am și alte vizite de făcut, dar mă voi întoarce. Până atunci vei rămîne aici.

– Te-am rănit, spuse ea, ridicîndu-se. Vei fi încîntat să știi că ești răzbunat. Dacă inima mea nu era rece înainte, acum este. Ți-am tot dat din ființa mea pentru că aveai mare nevoie. Mie nu mi s-a dat ocazia să am parte de înțelegerea și compătimirea și prietenia ta. N-a fost suficient timp – doar o săptămînă, și ea s-a sîrșit atît de brusc ieri. Pleacă. Și eu am obosit. Vreau să fiu singură. Te simți trădat, Alteță? Ei bine, și eu.

De data asta, el nu o opri cînd se întoarce să piece. Se uită după ea. Rămase mult timp nemișcat.

Îl durea inima.

Inima pe care nu știuse că o are.

Nu putea să aibă încredere în ea. Nu voia să aibă încredere în ea. Nu iarăși.

Chiar o trădase? Îi oferise ea prietenie și iubire? Oare chiar avusese de gînd să i se destăinuie cum i se destăinuise el?

Jane.

Lady Sara Illingsworth.

Ah, Jane.

Ieși din cameră și din casă.

Dacă lady Webb fu surprinsă cînd valetul o informă că ducele de Tresham aștepta în hoii cu rugămintea de a-i acorda cîteva minute din timpul ei, nu o arătă cînd fu anunțat Jocelyn. Se ridică de la o măsuță, unde scria niște scrisori.

– Tresham? întrebă ea grațios.

El îi făcu o plecăciune adâncă.

– Vă mulțumesc că mi-ați acordat puțin din timpul dumneavoastră, doamnă.

Lady Webb era o văduvă elegantă, la vreo patruzeci de ani, pe care o cunoștea, deși nu bine. Ea frecventa cercuri mai civilizate decât cele în care se învîrtea el. Avea un mare respect pentru ea.

– Te rog să iei loc, spuse ea arătându-i un fotoliu, în timp ce ea se așează pe un scaun din apropiere, și spune-mi ce te aduce aici.

– Cred că o cunoașteți pe lady Sara Illingsworth, doamnă, spuse el așezându-se.

Ea înălță din sprîncene și se uită mai atentă la el.

– E fina mea, spuse ea. Ai vreo veste de la ea?

– A fost angajată trei săptămîni la Dudley House ca infirmieră a mea, după ce am fost împușcat în picior într-un duel. A dat peste mine în Hyde Park în timp ce avea loc duelul. Era în drum spre atelierul unei modiste unde lucra la vremea aceea. Folosea un nume fals, desigur.

Lady Webb ședea foarte dreaptă și nemișcată.

– E tot la Dudley House? întrebă ea.

– Nu, doamnă, răspunse Jocelyn. Nu se simțea deloc la largul lui, un sentiment relativ necunoscut pentru el. Nu i-am știut adevărata identitate pînă ieri, cînd un polițist din Bow Street a venit să vorbească cu mine. Eu o știam ca domnișoara Jane Ingleby.

– Ah, Jane, spuse lady Webb. Așa îi spuneau părinții ei. E numele ei mijlociu.

Îi făcea bine să audă asta. Era cu adevărat Jane, așa cum îi spusese mai devreme.

– Trebuie să înțelegeți că era servitoare. A fost temporar în slujba mea.

Lady Webb clătină din cap și oftă.

– Și nu știi unde a plecat, spuse ea. Nici eu. De asta ai venit aici? Pentru că ești revoitat să știi că ai fost amăgit să adăpostești o fugară? Nici dacă aș ști unde e nu ți-aș spune, Tresham. Și nici contelui de Durbury. Pronunță numele cu dispreț.

– Deci nu credeți că e vinovată de vreuna din acuzațiile care i se aduc?

Nările femeii fremătară, singurul semn de emoție. Stătea dreaptă, neatingînd cu spatele scaunul, la fel cum stătea Jane – o postură de doamnă.

– Sara nu e criminală, și nici hoată, declară ea ferm. Aș paria pe asta averea și reputația mea. Contele de Durbury voia s-o mărite cu fiul lui pentru care ea avea cel mai mare dispreț. Am teoria mea despre cum și-a găsit sfîrșitul Sidney Jardine. Dacă îi acorzi lui Durbury sprijinul tău venind aici în speranța că vei afla de la mine mai multe decît a aflat el acum cîteva zile, îți pierzi timpul. Te-aș ruga să pleci.

– Credeți că a murit? Întrebă Jocelyn mijînd ochii.

Ea îl privi lung.

– Jardine? De ce ar spune tatăl lui că e mort dacă nu e?

– A spus el asta? Sau doar nu a contrazis zvonul care circulă prin saloanele și cluburile din Londra?

Ea îl privi direct.

– De ce ești aici? Întrebă ea.

– Știu unde este, doamnă. l-am găsit altă slujbă cînd a plecat de la Dudley House.

Lady Webb fu în picioare într-o clipă.

– În oraș? Du-mă la ea. Am s-o aduc aici și am să-i ofer adăpost în timp ce avocatul meu va studia acuzațiile stupide care i se aduc. Dacă bănuielile tale sînt corecte și Sidney Jardine e în viață... În fine. Unde e?

Se ridicase și Jocelyn.

– E în oraș, doamnă. Am să v-o aduc. Aș fi adus-o acum, dar trebuia să fiu sigur că va găsi aici un adăpost sigur.

Privirea ei devenise dintr-o dată vicleană.

– Ce altă slujbă i-ai găsit Sarei, Tresham? Întrebă ea.

– Trebuie să înțelegeți, doamnă, că mi-a dat un nume fals, răspunse el înțepat. Mi-a spus că a crescut într-un orfelinat. Era clar că avusese o creștere aleasă, dar m-am gândit că era o nobilă sărăcită și fără prieteni.

– Adu-mi-o, spuse lady Webb. Ai grijă să fie însoțită de o servitoare sau o femeie respectabilă.

– Da, doamnă, spuse el. Desigur, mă consider logodit cu lady Sara Illingsworth.

– Desigur. În ochii care îl priveau atât de pătrunzător era o anumită răceală. Doar că pare o ironie tristă că a scăpat din ghearele unui netrebnic doar pentru a nimeri în ale altuia. Adu-mi-o.

Jocelyn făcu o plecăciune, rezistînd imboldului de a-și lua obișnuita expresie de aroganță cinică. Cel puțin femeia asta avea suficientă integritate pentru a nu-și freca mîinile de bucurie la gîndul că îl prindea în plasă pe ducele de Tresham pentru fina ei.

– Apelați negreșit la ajutorul avocatului dumneavoastră, doamnă, spuse el. Între timp, eu am să fac ce se cuvine pentru a spăla numele logodnicei mele și a o elibera de legăturile unei tutele nepotrivite. Bună ziua.

O lăsă stînd dreaptă, mîndră și ostilă în mijlocul salonului. Cineva căruia putea să i-o aducă în siguranță pe Jane. În sfîrșit, o prietenă.

După plecarea lui Jocelyn, Jane rămase o oră în dormitor, pe scaunul de la masa de toaletă, cu mîinile în poală, cu ochii în podea.

Apoi se ridică și își scoase toate hainele, tot ce îi fusese cumpărat. Își luă din garderobă rochia simplă de muselină, rufăria rezistentă și ciorapii pe care îi purtase la Londra și se îmbracă din nou. Se pieptănă și își împleți părul strâns pentru a încăpea sub boneta ei cenușie. Își puse boneta și pelerina de aceeași culoare, se încălță cu vechii ei pantofi și își trase mânușile negre. Era gata de plecare. Își luă bagajul cu bruma de lucruri – și brățara neprețuită – și ieși din cameră.

Din nefericire, Phillip era în holul de jos. Se uită mirat la ea.

– Ieșiți, doamnă? întrebă el.

– Da, zîmbi. Vreau să fac o plimbare și să iau puțin aer proaspăt, Phillip.

– Da, doamnă. Se grăbi să-i deschidă ușa și se uită nesigur la bagajul ei. Unde să-i spun Alteței sale că ați plecat, dacă se întoarce?

– Că m-am dus să mă plimb. Ieși pe ușă și simți brusc panica celui care se teme că se prăbușește în gol. Porni înainte hotărît. Nu sînt prizonieră aici, să știi.

– Nu, bineînțeles, se grăbi Phillip să aprobe. Plimbare plăcută, doamnă.

Vru să se întoarcă pentru a-și lua rămas-bun de la el, așa cum se cuvenea. Era un tînăr cumsecade și îndatoritor. Dar își continuă drumul, ascultînd zgomotul ușii care se închidea în urma ei.

Ca o ușă de închisoare.

Alungînd-o.

Era peste măsură de încordată, desigur. Își dădu seama cinci minute mai tîrziu, cînd simți că este urmărită. Dar nu se întoarce să se uite. Nici nu grăbi pasul, nici nu încetini. Își văzu de drum cu același pas ferm și egal, cu spatele drept, cu bărbia ridicată.

– Lady Sara Illingsworth? Bună ziua, doamnă.

Glasul, rezonabil de plăcut, venea de aproape, din spate. Simți un fior de gheață pe șira spinării. Spaima îi înmuie genunchii, îi strânse stomacul. Se opri și se întoarse încet.

– Un membru al poliției din Bow Street, presupun? spuse ea la fel de plăcut. Sigur nu arăta a polițist. Nu era nici înalt, nici lat în umeri – arăta ca imitația jalnică a unui dandy.

– Da, doamnă. La ordinele dumneavoastră, doamnă, spuse polițistul, privind-o drept, fără să se încline.

Așadar, Jocelyn se înșelase. Nu reușise să suspende supravegherea casei.

– Îți voi ușura sarcina, spuse ea, mirată de siguranța din glasul ei. Sînt în drum spre Pulteney Hotel pentru a-i face o vizită contelui de Durbury. Poți să mă escortezi pînă acolo și să spui că m-ai prins, dacă îți dorești această glorie. Dar nu te vei apropia, nici nu te vei atinge de mine. Dacă o faci, am să țip din răsuputeri – e destulă lume în jur – și am să spun că mă hărțuiești. Facem înțelegerea?

– Nu, doamnă, spuse cu un oarecare regret polițistul. Mick Boden nu lasă infractorii să-i scape cînd a pus ochii pe ei. Nu sînt prost să-i las să scape din laț doar pentru că sînt doamne și știu să vorbească dulce. Și nu fac tîrguri cu ei. Veți veni liniștită cu mine după ce vă voi fi legat mîinile la spate, sub pelerină, pentru a nu vă pune într-o situație jenantă.

O fi fost omul șiret, dar sigur nu era înțelept. Făcu un pas hotărît spre Jane, băgînd o mîină în buzunar. Ea deschise gura și țipă... și țipă. Polițistul păru uluit, dar și înspăimîntat. Scose repede din buzunar o bucată de sfoară.

– Ei, nu trebuie să faceți atîta caz, zise el tăios. N-am de gînd să...

Dar Jane nu mai află ce nu avea de gînd să facă polițistul.

Doi călăreți se apropiară în galop și descălecară, iar pe partea opusă a străzii se opri brusc o birjă, al cărei vizitiu corpulent sări de pe capră, strigînd la un măturător să țină caii. O pereche în vîrstă, respectabilă, care tocmai trecuse pe lîngă Jane, se întoarse și veni repede înapoi. Iar un uriaș, care putea fi foarte bine boxer, apăru ca din senin și îl imobiliză pe Mick Boden din spate, luîndu-l în brațe.

– M-a arestat, îi informă Jane pe salvatorii ei. Avea de gînd să mă lege cu asta – arătă cu un deget tremurător sfoara – și să mă răpească.

Toată lumea vorbi în același timp, fiecare dîndu-și părerea ce merita un astfel de ticălos, pedepsele fiind care mai de care mai sinistre.

Mick Boden își recăpătase stăpînirea de sine, deși nu se putuse elibera.

– Sînt polițist din Bow Street, anunță el cu voce autoritară. Sînt angajat să prind o criminală și o hoată notorie și vă sfătuiesc să nu vă băgați în treburile justiției.

Jane ridică bărbia.

– Sînt lady Sara Illingsworth, spuse ea indignată, sperînd ca nici unul dintre spectatorii adunați să nu fi auzit de ea. Sînt în drum să-i fac o vizită vărului și tutorelui meu, contele de Durbury, la Pulteney Hotel. Va fi foarte vexat cînd îi voi mărturisi că am ieșit fără însoțitoarea mea. Sărmana fată e răcită. Firește, trebuia să fi luat un lacheu în locul ei, dar nu am știut că bărbați disperați acostează doamne în plină zi. Scoase din buzunarul pelerinei o batistă și o duse la gură.

Mick Boden se uită la ea cu reproș.

– Nu era nevoie de toate astea, spuse el.

– Vîno, draga mea, spuse doamna în vîrstă, luînd-o de braț pe Jane. Te vom conduce noi în siguranță la Pulteney Hotel, nu-i așa, Vernon? E în drumul nostru.

– Mergeți, doamnă, îi spuse unul dintre călăreți. Știm unde să vă găsim dacă o să aveți nevoie de un martor.

– Ia te uită! făcu Mick Boden cînd Jane se îndepărtă la brațul domnului în vîrstă, flancată protector de el și soția lui. În alte împrejurări poate că s-ar fi amuzat. Acum simțea însă un amestec de îndrăzneală și neliniște. El fusese pe punctul de a-i *lega* mîinile.

Mulțumi din toată inima escortei sale cînd ajunseră în fața hotelului și promise că nu va mai ieși niciodată singură pe stradă. Ei fuseseră atît de buni cu ea încît se simțea vinovată de felul în care îi înșelase. Deși nu era hoată și criminală. Intră în hotel.

Cîteva minute mai tîrziu bătea la ușa apartamentului contelui de Durbury, după ce refuzase oferta de a fi anunțată. Îl recunoscuse pe valetul vărului ei, Parkins, și el o recunoscuse pe ea, rămînînd cu gura căscată. Jane trecu pe lîngă el fără să-i adreseze o vorbă.

Se pomeni într-o cameră de zi spațioasă și elegantă. Contele stătea la o masă de scris, cu spatele la ușă.

– Cine e, Parkins? întrebă el, fără să se întoarcă.

– Bună ziua, vere Harold, spuse Jane.

Jocelyn intenționa să o ducă imediat pe Jocelyn la lady Webb, punînd-o pe doamna Jacobs să o însoțească în caleașcă.

Dar ca să ia caleașca, trebuia să treacă prin Hyde Park. Și pe cînd trecea călare prin Hyde Park, dădu absolut din întîmplare peste o scenă interesantă. La o oarecare distanță de poteca pe care trecea el, un grup măricel de domni călare discuta și gesticula cu aprindere.

Vreo încăierare gata să înceapă, se gîndi el. În mod normal, n-ar fi ezitat să se apropie și să vadă ce se petrece,

dar azi avea treburi mai importante. Brusc, însă, îl recunosc printre domnii care vociferau zgomotos pe fratele său.

Ferdinand stătea să se încaiere? Se băga într-un bucluc din care firea lui de Dudley nu îi va permite să iasă pînă nu se lăsa cu un duel? Ei bine, hotărî Jocelyn cu un oftat resemnat, cel puțin putea să se ducă să-i acorde puțin sprijin moral.

Apropierea sa fu remarcată, mai întîi de cei care nu erau direct implicați în altercația în desfășurare, dar apoi chiar și de participanți. Toți se întoarseră ca la un semn și se uitară la el, în timp ce o liniște ciudată coborî asupra lor.

Jocelyn își dădu imediat seama de motivul acelui comportament bizar. Frații Forbes ieșiseră în sfîrșit la suprafață – erau acolo, toți cinci. Îngroziți, fără doar și poate, să se arate separat oriunde în Londra, azi făceau front comun în fața lumii.

– Tresham! exclamă Ferdinand. Se uită triumfător la frații Forbes. *Acum* vom vedea cine e un laș ticălos!

– Vai de mine! Jocelyn. Înălță din sprîncene. Cineva de aici a folosit un asemenea limbaj vulgar, Ferdinand? Mă simt extrem de ușurat că n-am fost de față să-l aud. Și cine, rogu-te, a fost descris atît de nemilos?

Deși în amvon era o făptură insipidă, reverendul Josiah Forbes își îndemnă fără ezitare calul să înainteze, își scoase cu un gest spectaculos mînușa dreaptă, după care vorbi:

– Tu, Tresham! Ticălos laș! Ai întinat virtutea unei femei măritate. Te provoc să-mi ceri socoteală pentru aceste acuzații.

Se aplecă și îl lovi cu mînușa pe Jocelyn peste obraz.

– Bucuros, replică arogant Jocelyn. Secundul tău se va întîlni cu Sir Conan Brougham pentru detalii.

Locul reverendului Forbes fu luat de căpitanul Samuel Forbes, impresionant în uniformă stacojie, și, în agitația

crescîndă a spectatorilor, Jocelyn observă că ceilalți frați Forbes formau o coadă în spatele căpitanului. Căscă delicat, ducînd mîna la gură.

– Iar mie îmi vei da socoteală pentru onoarea surorii mele, Tresham, spuse căpitanul Forbes, și îl lovi și el cu mînușa peste același obraz.

– Dacă soarta îmi permite, spuse amabil Jocelyn. Dacă însă fratele tău îmi va împrăștiia creierii, voi fi nevoit să declin invitația – sau cel puțin o va face Brougham în numele meu, postum, firește.

Căpitanul Forbes întoarse calul și se părea că ar fi rîndul lui sir Anthony Forbes să iasă în față. Dar Jocelyn ridică mîna și se uită cu dispreț la cei trei frați rămași.

– Trebuie să mă iertați dacă refuz ocazia de a mă duela cu vreunul dintre voi trei. Nu există nimic onorabil în încercarea de a pedepsi un bărbat fără ca mai întîi să-l provoci față în față. Iar eu am o regulă – nu mă duelez decît cu domnii. Nu e nimic „domnesc” în încercarea de a răni un bărbat omorîndu-l fratele.

– Și nici sigur cînd fratele însuși e gata să răspundă trucului mișelesc și laș, spuse cu înfocare Ferdinand.

Dinspre grupul în creștere al spectatorilor se auziră aplauze.

– Voi trei vă veți primi pedeapsa aici și acum, deși propun să mergem într-o zonă mai retrasă. Mă voi ocupa de toți în același timp.

– Oh, perfect, Tresham! spuse entuziasmat Ferdinand. Dar vom fi doi contra trei. Este și treaba mea și n-am să ratez ocazia de a lua parte la pedepsire. Descălecă și își conduse calul spre un pîlc de copaci pe care îl indicase Jocelyn. Dincolo de copacii aceia nu erau poteci, așa că locul era rareori folosit de călăreții care frecventau zilnic parcul.

După cum bănuise Jocelyn, cei trei frați Forbes nu puteau evita întâlnirea fără să-și piardă obrazul. Ceilalți domni îi urmară grămadă, încântați de ocazia neașteptată de a asista la o încăierare tocmai în Hyde Park.

Jocelyn își scoase haina și vesta, lucru pe care îl făcu și fratele său. Pășiră amândoi în cercul de iarbă format de mulțimea cunoscuților care se adunaseră să se uite.

Era cu adevărat o luptă extrem de inegală, își dădu seama Jocelyn, dezamăgit și disprețuitor, după nici două minute. Wesley Forbes fu primul scos din luptă de Ferdinand care, prinzându-i cu ambele mâini piciorul în aer, îl făcu să-și piardă echilibrul și îl izbi în bărbie cu piciorul său mult mai lung.

După aceea, spre bucuria marii majorități a spectatorilor, fură doi contra doi.

Sir Anthony Forbes, care reuși să trimită un pumn norocos în abdomenul lui Jocelyn, încercă un timp să-i țină piept adversarului într-un schimb de pumni, dar curînd începu să se smiorcăie că era nedrept s-o încaseze el cînd Wes fusese cel care umblase la cabrioletă.

Mulțimea făcu glume răutăcioase pe seama lui.

– Atunci, poate că e o justiție poetică faptul că îl pedepsesc pe fratele care nu trebuie, spuse Jocelyn și îi dădu lovitura de grație cu care își trimise adversarul la pămînt.

Între timp, Ferdinand folosea abdomenul lui Joseph Forbes ca pe un sac de box. Însă auzind veselă generală care însoți căderea lui Sir Anthony, puse capăt participării la bătaie printr-un pumn bine plasat în fața lui Joseph. Genunchii acestuia se înmuiară și el se rostogoli la pămînt, ținîndu-se de nasul care sîngera abundent.

Jocelyn se apropie de ceilalți doi frați care se uitau în tăcere.

– Am să aștept vești de la Sir Conan Brougham, spuse ei destul de curtenitor.

Ferdinand își puse haina și rîse vesel.

– Era de dorit să ne răfuim cu toți cinci, dar nu trebuie să fim prea lacomi. Bine lucrat, Tresham. Ai fost inspirat. Ția trei nu meritau un duel, ci o simplă pedeapsă. Și au fost destui spectatori ca să relateze povestea în săptămîinile ce vor veni. Vii la White's?

Dar Jocelyn își dădu seama că pierduse prea mult timp cu acest incident.

– Poate mai tîrziu, spuse el. Acum am ceva extrem de important de făcut. Se uită gînditor la fratele său, îndepărtîndu-i cu o fluturare a mîinii pe domnii care veniseră să-i felicite, și încăleacă. Ferdinand, vreau să faci ceva pentru mine.

– Orice, spuse fratele său, atît mirat, cît și bucuros. Rareori îl ruga Jocelyn ceva.

– Vreau să răspîndești vorba, subtil, desigur, că s-a dovedit că domnișoara Jane Ingleby, fosta mea infirmieră și principala atracție muzicală a seratei mele, este în realitate lady Sara Illingsworth. Că am găsit-o printr-o întîmplare fericită și am dus-o la lady Webb. Că toate zvonurile care circulă în jurul numelui ei sînt pe cale să fie dovedite exagerate și neîntemeiate, ca majoritatea zvonurilor.

– Măi să fie! exclamă Ferdinand cu mult interes. Cum ai aflat, Tresham? Și cum ai găsit-o? Cum...

Dar Jocelyn îl întrerupse ridicînd mîna.

– Vrei să faci asta? întrebă el. Există un mare eveniment diseară la care ia parte lumea bună?

– E un bal. La lady Wardle. Se anunță o aglomerație îngrozitoare.

– Atunci, aruncă acolo vorba. Nu trebuie decît să menționezi faptele o dată. Poate de două ori, pentru siguranță. Dar nu mai mult.

– Ce... începu Ferdinand, dar Jocelyn ridică iarăși mîna.

– Mai târziu, spuse el. Trebuie s-o duc la lady Webb.

Așadar, mai avea de înfruntat două dueluri, gândi Jocelyn, continuînd drumul. Desigur, după ce va fi rezolvat afurisita asta de încurcătură cu Jane. Oare va fi tot atît de țepoasă cînd va trebui escortată pînă acasă la lady Webb?

Afurisită, exasperantă femeie!

22

 ontele de Durbury se întoarse, holbînd ochii de uimire.

– Așadar, în cele din urmă ai fost scoasă din ascunzătoare, Sara, spuse el ridicîndu-se. De polițistul din Bow Street? Unde e?

– Nu știu sigur, spuse Jane, înaintînd pentru a-și pune mănușile și boneta pe o măsută. Grupul de bărbați care l-a împiedicat să mă răpească nu se hotărîse ce să facă cu el cînd mi-am continuat drumul înapoi. Am venit la tine din proprie voință. Ca să-ți prezint condoleanțe. Și să te întreb de ce ai postat un polițist în fața casei mele de parcă aș fi o criminală de rînd.

– Aha! spuse contele tăios. A avut dreptate, deci. Puteam să bănuiesc. Ești o stricată, tîrfa lui Tresham.

Jane îl ignoră.

– L-ai angajat pe polițist, care m-ar fi tîrît melodramatic pînă aici, cu mîinile legate la spate, numindu-mă hoată. Ce am furat, rogu-te, care e al tău și nu al meu? Și m-a făcut criminală. În ce sens sînt răspunzătoare de moartea lui Sidney, cînd el a căzut și s-a lovit la cap pe cînd încerca să pună mîna pe mine ca să mă siluiască și să mă forțeze să

mă mărit cu el? Era în viață cînd am plecat de la Candleford. Pusesem să fie dus în patul lui. L-am îngrijit cu mîna mea pînă a sosit doctorul după care eu am trimis. În ciuda a tot ce s-a întîmplat, îmi pare rău că a murit. N-aș dori moartea nimănui, nici măcar a unei făpturi josnice precum Sidney. Dar nu pot fi făcută răspunzătoare. Dacă dorești să încerci să obții să fii condamnată de crimă, nu pot să te opresc. Dar te avertizez că n-ai să reușești decît să te faci de rîs în ochii publicului.

– Întotdeauna ai avut o gură rea, insolentă, Sara, spuse vărul ei, prinzîndu-și mîinile la spate și fulgerînd-o cu privirea. Vom vedea dacă cuvîntul contelui de Durbury cîntărește mai greu în fața unui juriu decît cel al unei tîrfe de rînd.

– Mă plictisești, vere Harold, spuse Jane așezîndu-se pe cel mai apropiat scaun și sperînd să nu i se vadă tremurul genunchilor. Aș vrea un ceai. Vrei să suni să-l aducă sau să sun eu?

Dar el nu avu ocazia să aleagă. Se auzi o bătaie în ușă și valetul tăcut se duse să deschidă. În încăpere intră polițistul din Bow Street, respirînd greu și cu hainele în dezordine. Avea nasul roșu și umflat. În mîină ținea o batistă pe care Jane văzu pete de sînge. Dintr-o nară i se prelingea un firicel roșu. Se uită acuzator la Jane.

– Am prins-o, domnule, spuse el. Dar, spre rușinea mea, mărturisesc că e mai șireată și mai periculoasă decît m-am așteptat. Dacă doriți, am s-o leg aici și acum și am să o tîrăsc la un judecător înainte să mai apuce să apeleze la trucurile ei.

Lui Jane mai că îi fu milă de el. Fusese pus într-o situație jenantă.

– Am s-o duc în Cornwall, spuse contele. Își va împlini soarta acolo. Vom pleca diseară, de îndată ce voi fi cinat.

– În locul dumneavoastră, domnule, n-aș avea încredere în ea că o să stea cuminte în caleașcă lângă dumneavoastră, sau că o să intre într-o casă de pe drum, stîrnind și ridicînd împotriva dumneavoastră o șleahtă de nătărăi ignoranți care n-ar vedea adevărul nici dacă le-ar sări în ochi. N-aș avea încredere că n-o să vă dea cu ceva în cap, așa cum i-a făcut fiului dumneavoastră, de cum veți ațipi.

– V-am rănit într-adevăr sentimentele, spuse pe un ton plăcut Jane. Dar nu puteți spune că nu v-am avertizat că am să țip.

Bărbatul se uită la ea.

– În locul dumneavoastră, domnule, eu aș pune să fie legată de mîini și de picioare, spuse el. Și să i se pună și căluș. Și aș angaja un paznic care să călătorească alături de dumneavoastră. Cunosc o femeie care ar fi dispusă să accepte sarcina asta. Doamnei de aici nu i-ar merge cu Bertha Meeker, credeți-mă.

– Ridicol! spuse Jane.

Însă contele părea neliniștit.

– Întotdeauna a fost încăpățînată, spuse el. N-a fost niciodată maleabilă, în ciuda afecțiunii pe care am revărsat-o asupra ei după moartea tatălui său. A fost singură la părinți, înțelegi, și răsfățată îngrozitor. Vreau s-o duc înapoi la Candleford, unde poate fi tratată așa cum trebuie. Da, Boden, fă-o. Angajează-o pe femeia asta. Dar trebuie să fie aici în două ore, altfel se va întuneca înainte să părăsesc Londra.

Jane se simți din nou cuprinsă de groază. Imensa ușurare de pînă acum dispăru. Aveau de gînd să o lege și să o trimită înapoi în Cornwall, ca prizonieră, cu un paznic femeie. Iar pe urmă va fi judecată pentru crimă.

– Între timp, spuse Mick Boden uitîndu-se iarăși urît la Jane, o vom lega pe doamna de scaunul ăla ca să puteți cina liniștit. Mă va ajuta omul dumneavoastră.

Jane sări în picioare mînioasă.

– Rămîi unde eşti! îi porunci ea poliţistului cu atîta ură încît omul se opri. Ce idee barbară! Aşa înţelegi să te răzbuni? Mi-am pierdut orice urmă de respect pe care îl aveam pentru tine şi inteligenţa ta. Te voi însoţi de bunăvoie la Candleford, vere Harold. Nu voi fi cărată acolo ca o criminală de rînd.

Dar poliţistul scosese iar din buzunar bucata de sfoară, iar valetul, după ce se uită neliniştit la conte, care dădu din cap, făcu cîţiva paşi spre ea.

– Legaţi-o bine, spuse contele înainte de a se întoarce cu spatele pentru a frunzări hîrţile de pe masa de scris.

– Prea bine. Jane scrişni din dinţi. Dacă luptă vreţi, luptă veţi avea.

Însă de data asta nu putea ţipa. Contelui i-ar fi fost foarte uşor să-i convingă pe eventualii salvatori că era o criminală care se opunea arestării. Şi, bineînţeles, ar pierdute lupta – nu avea nici o şansă în faţa a doi bărbaţi cărora, nevoile, li s-ar fi alăturat şi vărul ei. În cîteva minute se va pomeni la loc pe scaun, legată de mîini şi de picioare şi, probabil, şi cu căluş. Ei bine, nu va ceda fără să le lase agresorilor cîteva zgîrieturi şi vînatăi. Toată teama îi dispăru, înlocuită de un soi de veselie.

O atacă ră concomitent, venind din două părţi, gata s-o apuce. Ea lovi cu pumnii, apoi cu picioarele. Se suci şi se zvîrcoli, împunse cu coatele, ba şi muşcă o mînă care se apropie imprudent de gura ei. Şi, fără să se gîndească, folosi limbajul cu care ajunsese să se obişnuiască în ultimele săptămîni.

– Luaţi-vă de pe mine afurisitele alea de mîini şi duceţi-vă dracului! spuse ea cînd un glas liniştit răzbătu prin zgomotul încăierării.

– Vai de mine, am picat în plină joacă și distracție? se auzi.

Parkins tocmai reușise să o prindă de un braț, în timp ce polițistul i-l răsucea dureros la spate pe celălalt. Gîfîind, cu părul căzut pe față, Jane îl fulgeră cu privirea pe salvatorul ei, care stătea rezemat de tocul ușii deschise, cu monoclul la ochi.

– Pleacă, spuse ea. M-am săturat de bărbați pentru cel puțin două vieți. N-am nevoie de tine. Mă descurc foarte bine și singură.

– Asta văd și eu. Ducele de Tresham coborî monoclul. Dar ce limbaj cumplit, Jane! De unde l-ai deprins? Dacă mi-e permis să întreb, Durbury, de ce o țin de brațe pe lady Sara Illingsworth acești doi bărbați, dintre care – mă tem – nici unul gentleman? Pare a fi un soi de joc bizar, nesportiv.

Jane o zări în fața ușii pe doamna Jacobs, care părea să clocotească de indignare. Jane nu mai puțin. Cum se făcea că doi bărbați în toată firea, care doar cu un minut mai înainte fuseseră de-a dreptul feroci cu ea, stăteau acum umili și nemișcați, de parcă așteptau directive de la un domn.

– Bună ziua, Tresham, spuse contele aspru. Verișoara mea Sara și cu mine vom pleca spre Candleford înainte de lăsarea întinericului. Prezența ta aici este absolut inutilă.

– Am venit de bunăvoie, interveni Jane. Nu mai ai nici o răspundere față de mine, în nici o privință, Alteță.

El o ignoră, bineînțeles. Se adresă blînd polițistului:

– la mîna de pe doamna. Ai deja un nas care pare suficient de dureros. Tu ești răspunzătoare pentru asta, Jane? Felicitările mele. Mi-ar părea rău să fiu nevoit să-ți învinețesc și ochii, amice.

– Uite ce e... Începu Mick Boden.

Însă monoclul ducal era iarăși la ochiul ducelui, iar

sprîncenele lui se înălțaseră. Oricît de ușurată era să-și simtă brațul brusc eliberat, Jane simți un val de indignare împotriva bărbatului care putea să domine doar prin ridicarea sprîncenelor și monoculul său.

– Expediază-l de aici pe omul ăsta, îi ordonă ducele contelui de Durbury. Și pe servitorul tău. Dacă această altercație ar atrage atenția celorlalți oaspeți și angajați ai hotelului, te-ai putea pomeni în situația de a trebui să explici de ce un om presupus mort este viu și sănătos și trăiește la Candleford.

Privirea lui Jane zbură la conte. Omul arăta amenințător și roșu la față. Dar, preț de o clipă, nu spuse nimic. Nu protestă. Nu contrazise ceea ce se spusese.

– Exact așa, spuse încetișor ducele de Tresham.

– Lumea te-ar urî în egală măsură dacă ar ști că ai adăpostit o criminală de rînd travestită în aman...

– În locul tău n-aș termina fraza, îl sfătui Jocelyn. Vrei să-l expediezi pe polițist, Durbury? Sau o fac eu?

Mick Boden inspiră zgomotos.

– Aș vrea să știți... Începu el.

– Chiar ai vrea? Întrebă Alteța sa cu o ușoară indiferență. Dar, omule bun, eu nu doresc să aud ce ai vrea tu să știi. Ai face bine să pleci înainte să mă hotărăsc să-ți cer socoteală pentru gestul de răsucire a brațului la care am fost martor ceva mai înainte.

După un moment de ezitare, polițistul băgă la loc în buzunar sfoara și ieși din cameră cu un aer de demnitate rănită. Valetul contelui îl urmă de bună-voie și închise încet ușa după el.

Jane se întoarse spre conte, cu ochii în flăcări.

– Sidney e viu? strigă ea. Și sănătos? Și totuși, în tot timpul ăsta, m-ai vînat ca pe-o criminală? De cînd am intrat

În camera asta m-ai lăsat să cred că e *mort*? Cum ai putut să fii atât de crud? Acum știu de ce urma să ne întoarcem la Candleford în loc să ne prezentăm la un judecător de aici. Tu tot mai crezi că mă poți convinge să mă mărit cu Sidney. Trebuie că nu ești întreg la minte... sau crezi că eu nu sînt.

– Rămîne totuși problema atacului violent care l-a făcut pe fiul meu să plutească între viață și moarte timp de multe săptămîni, ripostă contele. Și mai e problema unei anumite sume de bani și a unei brățări valoroase.

Jocelyn își aruncă pălăria și bastonul pe un scaun de lîngă ușă și spuse:

– Ah, mă încîntă să aflu că bănuiala mea a fost corectă. Așadar, Jardine e încă un membru activ al acestei văi a plîngerii? Felicitările mele, Durbury.

Jane își revărsă indignarea asupra lui de data asta.

– A fost o *bănuială*? Întrebă ea. Un *bluf*? Și de ce mai ești aici? Ți-am spus că n-am nevoie de tine. Nu voi mai avea niciodată nevoie de tine. Pleacă!

– Am venit să te conduc la lady Webb, spuse el.

Ea făcu ochii mari.

– La mătușa Harriet? E aici? S-a întors în oraș?

El înclină capul, apoi se întoarse și se adresă vărului ei:

– Va fi un loc mult mai convenabil decît Candleford ca să-mi vizitez logodnica.

Jane trase aer în piept ca să vorbească. Cum îndrăzneal! Dar Sidney era viu și sănătos. Mătușa Harriet se întorsese la Londra. Se va duce la ea. Totul se terminase, coșmarul care părea să țină de o veșnicie. Închise gura la loc.

– Da, iubirea mea, spuse blînd Jocelyn, cu ochii la ea.

– Logodnica ta? Contele începea să-și revină. Ascultă aici, Tresham, lady Sara are douăzeci de ani. Pînă nu va avea douăzeci și cinci de ani, nu se poate mărita sau logodi

cu nici un bărbat care nu se bucură de aprobarea mea. Tu nu te bucuri. În plus, prostia aia cu logodna e cea mai mare gogoriță pe care am auzit-o vreodată. Un bărbat cu blazonul tău nu se însoară cu tîrfa lui.

Jane făcu ochii mari cînd Jocelyn păși spre Durbury. Un moment mai tîrziu, cravata contelui se transformă în mîna lui Jocelyn într-un laț convenabil. Se făcu și mai roșu la față. Picioarele i se bălăbăneau în aer.

– Uneori am impresia că nu stau bine cu auzul, spuse încetișor Jocelyn. Cred că ar trebui să mă duc la un control medical înainte de a pedepsi un om pentru ceea ce doar bănuiesc că a spus. Dar ca nu cumva să mă pomenesc că nu mă pot abține în ciuda bunelor mele intenții, ți-aș sugera ca pe viitor, Durbury, să vorbești foarte limpede și foarte clar.

Contele reveni cu picioarele pe podea și cravata lui își relua funcția anterioară, deși mai șifonată și mai strîmbă.

Jane n-ar fi fost om dacă ar fi rezistat unui val de satisfacție pur feminină.

– Trebuie să am permisiunea ta înainte de a putea aranja nunta cu lady Sara Illingsworth? Întrebă Jocelyn. Atunci o voi avea, în scris, înainte să pleci spre Cornwall, lucru pe care cred că nu-l vei face mai tîrziu de mîine dimineață, nu-i așa? Duse monoclul la ochi.

– N-ai să mă obligi să fac asta, Tresham, spuse contele. Sînt răspunzător pentru Sara și dator față de tatăl ei mort să-i găsesc un soț mai potrivit decît tine ca să-i asigure o fericire durabilă. Și nu uita că mi-a atacat și aproape mi-a ucis fiul. Nu uita că mi-a furat bani și bijuterii. Trebuie să răspundă pentru actele astea în Cornwall, chiar dacă numai în fața mea. Eu sînt tutorele ei.

– Poate că acuzațiile astea ar trebui formulate în Londra, Durbury, spuse Jocelyn. Fără doar și poate, lady Sara se va

dovedi o prizonieră dificilă în lunga călătorie pînă în Cornwall. Am să te ajut eu s-o duci acum la un judecător. Iar apoi lumea bună, flămîndă de noutăți în acest stadiu al sezonului, va putea să se distreze asistînd la acuzarea unei doamne de obîrșie nobilă de lovirea și doborîrea unui bărbat de două ori mai mare decît ea – cu o carte. Și pentru că a luat cincisprezece lire de la tutorele ei, care a lipsit-o mai bine de un an de banii la care era îndreptățită. Și pentru că a luat dintr-un seif o brățară care era a ei, lăsînd în urmă ceea ce fără îndoială este o grămadă de bijuterii valoroase care vor fi ale ei cînd se va mărita sau la împlinirea vîrstei de douăzeci și cinci de ani. Te asigur că lumea bună se va amuza copios, domnule.

Nărilor contelui de Durbury se umflară.

– Încerci cumva să mă șantajezi, Tresham? Întrebă el. Jocelyn înălță din sprîncene.

– Durbury, te asigur că, dacă aș fi încercat să te șantajez, aș fi ales să-ți țin deasupra capului amenințarea că logodnica mea te va acuza că ți-ai neglijat datoria de a o proteja în casa ta, iar pe fiul tău de tentativă de siluire. Sînt sigur că cel puțin unul dintre martori poate fi convins să spună adevărul. Și aș mai adăuga că, dacă, printr-un ghinion, drumul lui Sidney Jardine se va încrucișa vreodată cu al meu, la nici cinci minute după o astfel de întîlnire își va culege dinții din gît. Poți să-i transmiți asta din partea mea.

Jane simți un alt val de satisfacție involuntară. N-ar fi trebuit să fie atît de ușor pentru el. Nu era cinstit. De ce nu putea nimeni să i se opună ducelui de Tresham? Vărul Harold se domoli de tot cînd înțelese că planul lui de a o duce înapoi în Cornwall și de a o șantaja să se mărite cu Sidney nu mai ținea. Și că refuzul de a-și da consimțămîntul la căsătoria ei ar avea consecințe mult mai grave decît

pierderea unei părți mari din proprietatea tatălui său și a celei mai mari cote din averea lui.

În timp ce Jane stătea tăcută și indignată, ignorată de parcă existența ei era lipsită de relevanță, ducele de Tresham primi în scris permisiunea de a se căsători cu lady Sara Illingsworth după ce doamna Jacobs și valetul fuseseră chemați ca martori.

După aceea, lui Jane nu-i mai rămase decît să-și netezească faldurile pelerinei, să-și pună boneta și mănușile cu o încetineală voită, apoi să iasă însoțită de doamna Jacobs pînă la caleașca ce aștepta în fața hotelului. Jane urcă în caleașcă și se așează, cu doamna Jacobs alături. Jocelyn sări înăuntru și se așează pe bancheta de vizavi.

Jane stătea cu spatele drept și bărbia ridicată. Ochii ei priveau dincolo de geamurile caleștii. Spuse:

– Îți voi permite să mă escortezi pînă la lady Webb, dar vreau să lămurim bine un lucru, Alteță, și doamna Jacobs poate să-mi fie martoră. Dacă ai fi ultimul bărbat de pe pămînt și m-ai bate zilnic la cap timp de un milion de ani, tot nu m-aș mărita cu tine. Nu o voi face.

– Draga mea lady Sara. Vocea lui era arogantă și plictisită. Te rog să ai puțin respect pentru mîndria mea. Un milion de ani? Te asigur că aș înceta să-ți mai cer mîna după primii o mie.

Ea își strînse bine buzele și rezistă dorinței de a-i replica printr-o remarcă tăioasă. Nu voia să-i dea satisfacția unei certe.

El îi venise în ajutor – bineînțeles că o făcuse. Era genul de lucru la care te puteai aștepta de la ducele de Tresham. Ea părăsise casa fără permisiunea lui. Fusesese amanta lui. El hotărîse să facă un lucru onorabil și să se însoare cu ea. Era posesiunea lui.

Însă el nu credea că fusese prietena lui. Nu avea încredere în ea. Nu o iubea. *Bineînțeles că nu o iubea.*

Din fericire, călătoria pînă la lady Webb fu scurtă. Dar Jane se gîndi la ea abia cînd caleașca opri în fața casei. Lady Webb știa probabil că ea era pe drum. Mai știa și altceva? Avea să fie bine primită?

Dar avu răspunsul chiar în clipa în care un lacheu deschidea portiera caleștii și cobora scara. Ușa casei se deschise și lady Webb ieși, nu doar în prag, ci pînă la caleașcă.

– Sara! exclamă ea. Fata mea dragă! Credeam că n-ai să mai vii. Am făcut potecă în covorul din salon. Oh, fata mea, draga mea fată!

– Mătușă Harriet!

Jane se pomeni hohotind și sughițînd, lăsîndu-se condusă într-un hoi viu luminat. Fu dusă în salon și așezată într-un fotoliu lîngă focul care ardea vesel în șemineu, apoi i se dădu o batistă de dantelă ca să se șteargă la ochi. Abia atunci își dădu seama că era singură cu lady Webb.

El plecase.

Poate pentru totdeauna.

Felul în care îl respinsese n-ar fi putut fi mai categoric. Drum bun și cărare bătută!

Jocelyn fu ocupat toată dimineața. Călări în parc, unde se întîlni cu baronul Pottier și cu Sir Conan Brougham. Acesta din urmă vorbise deja cu secunzii celor doi frați Forbes și aranjaseră ca duelurile să aibă loc în dimineața succesive, în Hyde Park, peste o săptămînă.

Nu era o perspectivă plăcută. Altor doi bărbați li se va acorda șansa de a-i lua viața. Și nu credea că reverendul Josiah Forbes, cel puțin, putea fi băgat în speție de faimoasa privire neagră a lui Tresham.

Dar vicontele Kimble li se alătură, apoi și Ferdinand, și Jocelyn își luă gîndul de la dueluri.

– Aseară s-a răspîndit vestea ca focul în pădure, spuse Ferdinand cu un rînjit. Domnișoara Jane Ingleby s-a dovedit a fi lady Sara Illingsworth! E senzația anului, Tresham. Cei care au fost la serata ta și au auzit-o cîntînd se umflau în pene la lady Wardle, și-o spun eu. Bătrînul Hardinge încerca să-i convingă pe toți cei care voiau să asculte că el bănuise tot timpul. Era mult prea stilată, spunea el, ca să fie altcineva decît lady Sara.

– Unde ai găsit-o, Tresham? Întrebă baronul Pottier. Și cum ai descoperit adevărul? Cînd mă gîndesc că de fiecare dată cînd veneam la tine, la Dudley House, ea era acolo! Iar noi nici măcar n-am bănuît.

– E adevărat că numele ei a fost spălat, Tresham? Întrebă Sir Conan.

– Totul a fost o neînțelegere. Jocelyn flutură nepăsător mîna. Am vorbit aseară cu Durbury, chiar înainte să plece spre Cornwall. Jardine n-a murit. Și-a revenit complet de pe urma micului accident. Durbury a venit la Londra și a angajat un polițist s-o găsească pe lady Sara doar pentru a-i spune că nu avea de ce să-și facă griji. Zvonurile s-au răspîndit ca toate zvonurile, fără nici o legătură cu el.

– Dar furtul, Tresham? Întrebă baronul Pottier.

– N-a fost nici un furt, spuse Jocelyn. Ce receptivi sîntem cu toții la bîrfel! Te face să te întrebi dacă n-ar trebui să găsim ceva mai bun de făcut.

Prietenii săi rîseră de parcă făcuse gluma zilei.

– Dar zvonurile au prostul obicei de a persista pînă le ia altceva locul, spuse Jocelyn. Eu, unul, am s-o vizitez pe lady Sara la lady Webb și am să-i cultiv insistenț cunoștința.

Baronul Pottier rîse cu hohote.

– Hei, Tresham, asta da treabă! Asta va da naștere la noi bîrfe. Se va spune că tînjești după lanțuri la picioare.

– Chiar așa, spuse Jocelyn. Bineînțeles că nu este de dorit ca doamna să fie privită ca cineva al cărui nume e pătat, nu-i așa?

– Am să o vizitez și eu, Tresham, spuse Ferdinand. Vreau să mă uit mai bine la lady Sara, acum că știu că e lady Sara.

– Va fi plăcerea mea să-i fac și eu o vizită, Tresh, spuse viconte.

– Aș spune că mama și sora mea ar fi încîntate să o cunoască, adăugă Sir Conan. Am să le duc în vizită, Tresham. Mama se cunoaște cu lady Webb.

Jocelyn fu ușurat să descopere că prietenii săi înțelegeau. Kimble și Brougham aveau avantajul de a cunoaște întregul adevăr, bineînțeles, dar pînă și ceilalți doi păreau să-și dea seama că era oarecum jenant că o angajase pe doamnă ca infirmieră timp de trei săptămîni. Toți doreau să contribuie la atragerea lui Jane în societate, să îi redea respectabilitatea, și să ajute la înlăturarea oricăror urme de îndoială cu privire la acuzațiile care îi fuseseră aduse.

Senzația de ultimă oră avea să fie, desigur, că ducele de Tresham îi făcea curte femeii care îi fusese cîndva infirmieră.

Totul va fi bine. Nici unul dintre puținii oameni care știau că lady Sara Illingsworth fusese amanta lui nu va sufla o vorbă. Reputația ei nu avea să aibă de suferit.

În cele din urmă, conversația luă o altă turnură.

Mai tîrziu, la micul dejun, după ce hotărîse să stea acasă pentru a citi ziarele înainte de a se îndrepta spre White's, sosi Angeline. Intră neanunțată în sufragerie.

– Tresham, ce-o fi fost în capul tău și al lui Ferdie cînd v-ați bătut ieri în parc cu *trei* dintre frații Forbes? M-am

îngrozit cînd am auzit. Dar a fost minunat că a fost nevoie ca toți trei să fie cărați pînă în cea mai apropiată caleașcă, doi dintre ei în nesimțire, iar unul cu nasul spart! Ce păcat că n-au fost cincii! Ar fi fost o zi minunată pentru familia Dudley și aș spune că puteți să o faceți. Presupun că e adevărat că ai fost atras în a te duela cu ceilalți doi: Heyward spune că o astfel de informație nu e pentru urechile unei doamne, însă nu a negat-o, așa că e adevărată. N-am să închid un ochi pînă atunci. Ai să fii omorît, e sigur, și ce-am să fac eu atunci? Iar dacă îi omori tu pe ei, ai să fii nevoit să fugi la Paris, iar Heyward spune că n-o să mă ducă acolo, odiosul, chiar dacă aș renunța de bunăvoie la plăcerile Brightonului. Și, Tresham, ce e povestea asta despre tînăra Ingleby care s-a dovedit a fi lady Sara Illingsworth?

– la loc, Angeline, spuse Jocelyn, fluturînd mîna spre scaunul de vizavi. Și, rogu-te, scoate-ți boneta asta verde ca mazărea, parcă și mai cumplită ca celelalte. Mă tem că îmi va tulbura digestia.

– *E adevărat?* întrebă ea. Spune-mi că este. Este exact pe genul de poveste cu care noi, cei din familia Dudley, ne delectăm, nu-i așa? Ai adăpostit o criminală cu toporul ca infirmieră și ai prezentat-o unei adunări selecte a protipendadei ca pe privighetoare. Izbucni în hohote de rîs, în timp ce Hawkins se aplecă să-i toarne o ceașcă de cafea.

Nu făcu nici un gest pentru a-și scoate boneta. Jocelyn se uită cu dezgust la bonetă.

– Lady Sara Illingsworth este acum acasă la lady Webb, spuse el. Ți-aș fi recunoscător dacă i-ai face o vizită acolo, Angeline. Dumnezeu știe de ce, dar ești singura Dudley respectabilă – probabil pentru că un băț uscat ca Heyward s-a însurat cu tine și te ține în frîu, deși nu e unul strîns.

Ea rîse veselă.

– Heyward e un băț uscat? întrebă ea. Da, este, nu-i așa? Cel puțin, în public. Sigur că am să trec pe la lady Webb. Heyward mă va conduce după-amiază acolo. Abia aștept să mă uit mai bine la ea, Tresham. Crezi că e posibil să mînuiască un topor? Ce palpitant ar fi Heyward ar fi silit să-și riște viața ca să mă apere.

– L-a lovit pe Jardine în cap cu o carte, cînd a fost ... ăă, lipsit de respect, spuse sec Jocelyn. Atîta tot, Angeline. Domnul trăiește și e sănătos, și s-a dovedit că bunurile furate n-au fost deloc furate. De fapt, o poveste foarte anostă. Dar lady Sara nu trebuie lăsată la marginea societății. E nevoie de cîteva persoane respectabile din lumea bună care să o ajute să-și regăsească locul.

– Lucrul ăsta îl va aranja lady Webb, spuse Angeline. De ce te-ar interesa pe tine, Tresham? Dar se opri după un monolog neobișnuit de scurt, se uită bine la el o clipă, lăasă ceașca jos și izbucni în rîs. Oh, Tresham, te interesează! Nemaipomeni! Abia aștept să-i spun lui Heyward. Dar s-a dus la Cameră, nesuferitul, și aș zice că n-o să se întoarcă pînă va fi timpul să mă ducă în vizită. Tresham, ești vrăjit!

Jocelyn își folosi monoculul în ciuda faptului că sporea astfel dimensiunile cumplitei bonete.

– Sînt încîntat că ți-am dat prilejul să te amuzi, dar „vrăjit” și „Tresham” se exclud reciproc, după cum ar trebui să știi, Angeline. Totuși, mă voi însura cu lady Sara. Vei fi încîntată să afli că ești prima care știe acest lucru, în afară de doamna însăși, firește. Apropo, ea a spus nu.

Angeline se uită lung la el și, preț de o clipă, Jocelyn se gîndi că o lăsase fără grai.

– Lady Sara a spus nu. Sora lui își regăsise glasul. Ție?

Ducelui de Tresham? Ce minunat din partea ei! Mărturisesc că abia dacă am băgat-o în seamă când era infirmiera ta. Arăta foarte ștearsă în cenușiu. Cine ar purta cenușiu când există atâtea alte culori între care să aiegi? M-a impresionat foarte tare când a cîntat la serata ta. Și știe să valseze. Țsta trebuia să fie un indiciu, dar mărturisesc că nu am sesizat. Însă acum te-a refuzat. O să-mi placă. Trebuie să fie o femeie cu judecată. Exact ce îți trebuie. Oh, o să-mi placă la nebunie să o am de soră.

– A spus nu, Angeline, repetă el sec.

Ea îl privi nedumerită.

– Ești un Dudley, Tresham. Cei din neamul Dudley nu acceptă nu ca răspuns. Eu n-am acceptat. Heyward a fost total împotriva să se însoare cu mine, cu toate că trecuse o lună de când îi fusesem prezentată, te asigur. Mă considera cap sec și frivolă și prea vorbăreață. Nici faptul că tu și Ferdie îmi sînteți frați nu m-a făcut să-i fiu mai dragă. Dar s-a înșurat cu mine. Ba chiar a fost cumplit de abătut când m-a cerut prima dată și eu am spus nu. M-am temut că o să se ducă acasă și o să se împuște. Cum ar fi putut să reziste farmecelor mele când eram hotărîtă să-i succesc mințile?

– Chiar așa, cum?

După încă o jumătate de oră de sporovăială neconținută, Angeline plecă. Jocelyn consideră că fusese o dimineață fructuoasă. Respectabilitatea lui Jane era asigurată. Și scăpînd o vorbă la urechea cui trebuia, atrăsese de partea lui forțe puternice cu care să ia cu asalt citadela încăpățînării ei de catîr de a nu-l accepta. Se întrebă în treacăt de ce voia să-i asedieze apărarea. La urma urmelor, personal nu avea vreo nevoie de ea. De vină era încăpățînarea ei, bineînțeles. Jane Ingleby avusese întotdeauna ultimul cuvînt cu el.

Ei bine, Sara Illingsworth nu va avea. Asta era clar.

Se pomeni întrebându-se cu ce să se îmbrace cînd se va duce după-amiază să o viziteze. Se purta exact ca un școlar amorezat.

23

 Răți palidă, Sara, spuse lady Webb. Era de așteptat, firește, după toate prin cîte ai trecut. Îți vom reda curînd trandafirii din obraji. Mi-aș dori să fi putut ieși după-amiază la plimbare. Vremea e minunată. Totuși, asta e una dintre după-amiezele în care se știe că sînt acasă pentru musafiri. Oricît de supărător ar fi, draga mea, trebuie să ne pregătim să-i primim.

Jane era îmbrăcată cu o rochie elegantă, cu talie înaltă, din muselină imprimată. Fusese în cufărul cu lucrurile ei, adus în cursul dimineții de Phillip și vizitiul ducelui de Tresham. O servitoare însărcinată să aibă grijă de ea îi aranjase părul. Dar, deși părea pregătită să facă față unei după-amieze în societate, abordă subiectul care o frămînta.

– Poate ar fi mai bine să stau departe de privirile musafirilor tăi, mătușă Harriet.

Lady Webb, care se uita pe fereastră, veni și se așeză pe un fotoliu în fața lui Jane.

– Tocmai asta nu trebuie să faci, spuse ea. Deși nici una dintre noi n-am spus-o în cuvinte, știu foarte bine cum ai trăit în ultimul timp. A fost cumplit că ai fost nevoită să duci o astfel de viață, însă s-a terminat. Nu e nevoie să știe nimeni. Poți să fii foarte sigură că Tresham va reduce la tăcere pe

oricare cunoștință de-a lui care bănuiește adevărul. Și bineînțeles că intenționează să se însoare cu tine. Nu numai că e pregătit să facă gestul onorabil, ci fără doar și poate va insista să îl facă.

– E foarte priceput la asta, admise Jane cu amărăciune. Dar știe foarte bine că la mine nu o să aibă efect.

– Ducele de Tresham are cea mai dezgustătoare reputație dintre toți domnii din Londra, spuse cu un oftat lady Webb. Deși probabil că exagerez. Nu este cunoscut pentru vreun viciu anume, ci pentru sălbăticia și tendința de a se afla în miezul fiecărui scandal. Este exact ca tatăl și bunicul lui.

– Ba nui protestă Jane cu mai multă înfocare decât ar fi vrut. Nu este.

Lady Webb înălță din sprâncene. Însă înainte să apuce să mai spună ceva, se auzi o bătaie în ușa salonului și valetul anunță primii musafiri – Sir Conan Brougham cu lady Brougham, mama sa, și domnișoara Chloe Brougham, sora sa. La câteva minute fură urmași de lordul și lady Heyward, aceasta din urmă spunînd răspicat că ea venise cu scopul precis de a vorbi cu Jane și de a o certa că își ascunsese adevărata identitate cît stătuse la Dudley House.

– În viața mea n-am fost mai surprinsă ca atunci cînd Tresham mi-a relatat povestea, spuse ea. Și niciodată mai mulțumită să știu că te-a descoperit și te-a adus aici, lady Sara. Ce idee că ai fi omorît cu toporul! Izbucnesc în rîs ori de cîte ori mă gîndesc la asta, poate să confirme și Heyward. Aș zice că domul Jardine a fost impardonabil de nepoliticos cu tine. L-am întîlnit o dată și am avut impresia netă că e un ticălos perfid. Ai dat dovadă de mare stăpînire de sine că l-ai lovit doar cu o carte, iar el s-a comportat jalnic făcînd caz pe tema asta și fugind miorlăind la tatăl lui. În locul tău, aș fi luat un topor.

– Lady Webb ți-a oferit scaunul ăsta pentru ultimele două minute, iubito, spuse lordul Heyward, luîndu-și soția de acolo.

După aceea sosiră mulți musafiri. Cîțiva erau prieteni cu lady Webb. Mulți erau oameni pe care Jane îi întâlnise la Dudley House în diverse ocazii – viconte Kimble, lordul Ferdinand Dudley și baronul Pottier numărîndu-se printre ei. Lui Jane nu-i trebui mult să înțeleagă cine îi trimisese pe toți sau de ce veniseră. Compania era merită să-i redea respectabilitatea. Departe de a fi recunoscătoare, lucrul ăsta o înfurle. Oare chiar credea că ea nu putea să-și aranjeze viața fără ajutorul lui? Nu-și dorea decît să vină și el, în persoană, ca să-i spună ce crede ea.

Și atunci el veni.

Sosi singur, arătînd impecabil într-o haină albastră și pantaloni crem atît de mulați încît părea turnat în ei, și cu cizme atît de bine lustruite încît ar fi putut fi folosite ca oglinzi. Și arăta nesuferit de chipeș, bineînțeles, deși Jane nu știa cînd începuse să-l considere chipeș. Și sufocant de viril. Și înarmat cu toată aroganța lui detestabilă.

Îl ura din tot sufletul, dar firește că bunele maniere o împiedicau să-l fulgere cu privirea sau să-i ceară să piece. La urma urmelor, nu era salonul ei. Și ea era tot un musafir aici.

El se înclină în fața lui lady Webb și schimbă cîteva amabilități cu ea. Se înclină distant în fața lui Jane – de parcă ea ar fi fost doar un fir de praf care intrase plutind în raza lui vizuală, gîndi ea indignată. Salută scurt din cap pe rudele și prietenii lui care erau adunați ciorchine în jurul ei – lady Heyward, lordul Ferdinand, viconte Kimble printre alții. Iar apoi începu să converseze cu domnul Brockledean și cu doamna Minter, conversație care dură cincisprezece minute.

De îndată ce fusese anunțat, Jane se hotărîse să nu vorbească cu el. Dar se pare că luase degeaba hotărîrea

asta. Cum *îndrăzne*a el să nu-i dea prilejul să-l ignore? Cum *îndrăzne*a să n-o abordeze, lipsind-o de plăcerea de a-l face de ocară și de a-i spune să-și vadă de treabă?

Cu coada ochiului, îl văzu ridicându-se de la locul lui. Era pe cale să-și ia rămas-bun. Ducele de Tresham se întoarse către grupul ei. În sfârșit, i se va adresa. Jane întoarse capul și îi zîmbi amețitor fratelui lui.

– Am înțeles că sînteți as la condus cabrioleta, lord Ferdinand, spuse ea.

Tînărul mușcă momeala.

– Ați vrea să mă însoțiți după-amiază la o plimbare cu cabrioleta prin parc, lady Sara?

– Cu mare plăcere, mulțumesc, răspunse ea cu căldură, uitîndu-se în ochii întunecați ai ducelui de Tresham care se opriase lîngă grupul ei. Dar, spre dezamăgirea ei, nu zări nici urmă de supărare pe fața lui. Dimpotrivă, părea ușor amuzat.

– Am venit să-mi iau rămas-bun, doamnă, spuse el, înclinînd ușor capul.

– Oh, spuse ea încă zîmbind, tu erai, Altetă? Uitasem de tot că ești aici. Era cel mai nepoliticos lucru pe care îl spusese în public în viața ei.

– Ah, replică el, susținîndu-i privirea și vorbind astfel încît să-l audă numai ea și grupul ei. Nu e de mirare, cînd sînt cunoscut ca un om care evită plictiseala de a face vizite după-amiaza. Dar pentru tine am făcut o excepție, fiindcă rareori am ocazia să iau ceaiul cu o fostă angajată.

Se întoarse și plecă, satisfăcut de a fi avut ultimul cuvînt. Jane nu avea nici o îndoială în privința asta. Se uită furioasă în urma lui, uitînd de bunele maniere, în timp ce cei din preajmă se uitau uimiți unul la celălalt. Lady Heyward puse mîna pe brațul lui Jane.

– Bine i-ai făcut, spuse ea. L-ai pus la punct. Îmi place foarte mult.

Conversația fu reluată și, la scurt timp, musafirii începură să-și ia rămas-bun.

– Nici una dintre după-amiezele mele de primire nu a avut un asemenea succes, spuse rîzînd lady Webb după plecarea ultimului musafir. Cred că trebuie să-i mulțumim pentru asta ducelui de Tresham, Sara.

– Îi sînt recunoscătoare, desigur, replică Jane mai arțăgoasă decît intenționase. Dacă se mai întoarce vreodată și întreabă de mine anume, nu sînt acasă, mătușă Harriet.

Lady Webb se așeză și o studie atent.

– Așadar, te-a tratat foarte rău, Sara? Întrebă ea.

– Nu, răspunse Jane ferm. Nu m-a obligat la nimic, mătușă Harriet. Mi-a făcut o ofertă, iar eu am acceptat-o. Am insistat asupra unui contract scris, iar el l-a respectat. Nu m-a tratat rău.

Dar m-a făcut să-l iubesc. Mai rău, m-a făcut să-l doresc. Apoi a aflat adevărul și s-a transformat într-un sloi de gheață. Nu are pic de încredere în mine. M-a făcut să uit de toate, apoi m-a părăsit, iar acum mă simt golită, confuză și copleșită de nefericire.

Își păstră gîndurile pentru sine, dar nici nu era nevoie să le rostească.

– Doar că te-a făcut să te îndrăgostești de el, spuse încet lady Webb, parcă citindu-i gîndurile.

Jane se uită iute la ea, simțindu-și ochii împăienjeniți de lacrimi.

– Îl urăsc, declară ea cu convingere.

– Se vede! spuse lady Webb, zîbind ușor. De ce? Poți să-mi spui?

– E un monstru nesimțitor și arogant, replică Jane.

Lady Webb oftă.

– Oh, draga mea, chiar ești îndrăgostită de el. Nu știi dacă să mă bucur sau să mă întristez. Toată ziua m-am

gîndit ce să fac ca să te ajut să lași trecutul în urmă. Te voi prezenta la următorul Salon al reginei, Sara, și a doua zi voi da un bal aici pentru ieșirea ta în lume. Sînt emoționată ca o fetiță. Va fi incontestabil cel mai mare eveniment al sezonului. Ești renumită, draga mea, și pe bună dreptate. Să mergem să facem planuri.

Avea să fie ieșirea în lume la care Jane visase doar cu cîțiva ani în urmă. Însă ea nu se putea gîndi decît la cît de rece și arogant arătase Jocelyn în după-amiaza asta și cum o ignorase pînă prinsese ocazia să o insulte. Oare cîte săptămîni trecuseră de cînd terminase el portretul și apoi își deschisese sufletul în fața ei și plînsese ținînd-o pe genunchi?

Părea că trecuse o viață de atunci.

Părea că se întîmplase altor doi oameni.

Îl ura.

Socotea că durerea cumplită pe care o resimțea nu va trece niciodată.

Apoi o cuprinse brusc panica. *Portretul ei*. Tabloul ei prețios. Plecase de acasă fără să-l ia!

Acasă?

Acasă?

După-amiaza, în timpul sezonului de primăvară, toată lumea bună venea în Hyde Park fie călare, fie în caleașcă, fie pur și simplu la o plimbare pe jos. Toți veneau să vadă și să fie văzuți, să bîrfească și să fie bîrfiți, să etaleze și să studieze ultima modă, să cocheteze și să li se răspundă prin cochetărie.

Jane era îmbrăcată într-o rochie albastră și o mantie îmblănită, iar pe cap avea o pălărie simplă, legată sub bărbie cu o panglică lată albastră. Ținea o umbrelă de soare colorată

pe care i-o împrumutase lady Webb. Ședea cocoțată pe bancheta înaltă a noii cabriolete a lordului Ferdinand Dudley care ținea hățurile, conversa prietenos cu ea și o prezenta celor care se apropiau anume pentru a o cunoaște pe renumita lady Sara Illingsworth, a cărei poveste făcuse să vuiască iar saloanele și sălile cluburilor.

Ea zîmbea și sporovăia. La urma urmelor, soarele strălucea și ea era în compania unui domn tînăr și chipeș, care își dădea toată silința să fie fermecător cu ea.

Însă gîndul la fratele lui o împiedica să se simtă cu adevărat bine. În ciuda a tot ce se întîmplase în ultimele patruzeci și opt de ore, aproape că dorea să se poată întoarce înapoi cu o săptămînă, cînd erau împreună, el pictînd, ea brodînd.

Simple iluzii.

Asta era realitatea.

Și realitatea veni călare spre cabrioleta lordului Ferdinand, în compania vicontelui Kimble. Ducele de Tresham arăta întunecat, ursuz și inabordabil, ca de obicei, de fapt. Își atinse borul pălăriei cu cravașa, înclină capul în fața ei și îi dădu bună ziua, în timp ce vicontele zîmbi și îi luă mîna spre a o duce la buze, după care făcu conversație cîteva minute. În tot acest timp, ochii negri și lipsiți de expresie ai ducelui rămaseră fixați asupra ei.

Jane zîmbi și vorbi și învîrti umbrela și acceptă să vină iar în parc chiar a doua zi cu vicontele Kimble. Apoi ei plecară, iar Jane, zîmbind veselă, se luptă cu nodul din gît și cu durerea din piept.

Însă nu avu timp de gînduri negre. La doar cîteva minute de la plecarea lui Jocelyn, lady Heyward apăru într-o caleașcă descoperită, o prezentă pe Jane soacrei sale, văduva lady Heyward, și începu să turuie.

– Aștept cu nerăbdare balul tău de ieșire în lume de la lady Webb, spuse ea. Am primit invitațiile azi-dimineață. Aș zice că Heyward mă va însoți, lucru care i se întâmplă rar, fiindcă el găsește balurile plictisitoare. Poți să-ți imaginezi că dansul te plictisește, lady Sara? Și nu mai da ochii peste cap în felul ăla odios, Ferdie. Nu vorbeam cu tine. În plus, toată lumea știe că tu preferi să te bați decît să dansezi. Nici nu știi ce palpații am avut cînd am auzit că tu și Tresham v-ați bătut zilele trecute cu trei dintre frații Forbes. Deși, după cum i-am spus lui Tresham, victoria ar fi fost mai dulce dacă vă băteați cu toți cinci. Nu știu de ce ceilalți doi au stat deoparte și s-au uitat cum frații lor erau măcelăriți.

Jane se întoarse repede și se uită la lordul Ferdinand.

– Tu și Alteța sa v-ați bătut zilele trecute? întrebă ea. Și ați omorît trei adversari?

– Ne-am bătut cu pumnii, de fapt, răspunse vizibil șocat Ferdinand. I-am lăsat inconștienți pe doi dintre ei. Al treilea se rostogolea pe pămînt cu nasul spart. Ar fi fost nesportiv să-l lovim cînd era la pămînt. Nu trebuie să vorbești despre astfel de lucruri în fața altor doamne, Angie.

Lady Heyward își rostogoli ochii spre cer.

– Presupun că e lipsit de delicatețe și să nu dorm noaptea, cu nervii zdruncinați, pentru că Tresham urmează să-i întîlnească și pe ceilalți doi Forbes. Aș zice că se vor duela cu pistoale. Sigur o să fie ucis. Deși cred că a dat dovadă de înfumurare stabilind să-i întîlnească în două dimineți succesive. N-am mai auzit așa ceva. Nu ne rămîne decît să sperăm că va trăi pentru a înfrunta a doua întîlnire.

Jane simți că tot sîngele i se scurge din vine. I se făcu frig și o luă cu leșin.

– Angie, spuse tăios lordul Ferdinand, asta e treabă de bărbați. Dacă n-ai altceva mai bun de vorbit, îți propun să te

duci acasă și să uzi florile. Bună ziua, doamnă. Înclină capul în fața văduvei și dădu cailor semnalul de plecare.

Jane încă nu era sigură că nu va leșina. Avea un zumzet supărător în urechi.

– Alteța sa urmează să se dueleze iar? Alte două dueluri?

– N-ai de ce să-ți bați capul, lady Sara, spuse vesel lordul Ferdinand. Totuși, aș fi vrut să lase unul în seama mea, fiindcă pe mine au încercat să mă omoare. Dar el nu vrea, și cînd Tresham și-a pus ceva în cap, n-are nici un rost să te cerți cu el.

– Oh, prostul, prostul! strigă Jane, mînia salvînd-o de la leșin și punîndu-i iar sîngele în mișcare. Și totul numai de dragul onoarei.

– Da, exact, doamnă, aprobă lordul Ferdinand, hotărît să schimbe subiectul.

Nu unul, ci două dueluri, gîndi Jane. În două dimineți succesive. Aproape sigur va fi ucis. Șansele ca el să supraviețuiască erau de două ori mai mici decît în mod normal.

Să-i fie învățătură de minte, gîndi ea furioasă.

Dar cum mai putea trăi ea după aceea?

Cum mai putea trăi într-o lume fără Jocelyn?

Îi era dor de Jane mai mult decît ar fi crezut că e cu puțință. Oh, se dusesese la lady Webb în acea primă după-amiază, firește, și fusese impardonabil de nepoliticos cu Jane în fața unei audiențe măricele doar pentru că ea fusese impertinentă cu el și îi zîmbise atît de amețitor lui Ferdinand în timp ce îi accepta invitația de a-l însoți în parc, încît fusese tentat să-i tragă o palmă fratelui său. Și se dusesese în parc cînd știa că ea va fi acolo, prima dată cu Ferdinand, apoi cu Kimble, și o salutase și schimbase politețuri cu ea. Atît și

nimic mai mult. Privirea ei încăpățînată și buzele strînse îi spusese că, dacă ar încerca să spună mai mult, n-ar face decît să precipite o altă ceartă, lucru pe care l-ar fi făcut bucuros dacă ar fi avut prilejul să fie singuri.

Bineînțeles, era hotărît să o alibă. Poate tocmai din cauză că ea era hotărîtă să nu-l alibă pe el. Însă știa că ar fi inutil să încerce să-i impună voința lui. Trebuia să-i dea timp să-și adapteze mintea la schimbările din viața ei.

Trebuia să-i dea timp să-i fie dor de el. Sigur că îi va fi. Deși cînd aflate cine este de fapt hotărîse că sentimentele ei pentru el sînt superficiale. Însă acum nu mai era atît de convins. Își aminti de acordul pe care-l încheiaseră. Și de pasiunea ei evidentă. Regreta amarnic ultimele două vizite pe care i le făcuse – una în timpul nopții, cealaltă ziua. Nu se descurcase deloc bine.

Îi va da timp, hotărî el mai întîi. Și își va da timp și sieși. Avea două dueluri de înfruntat, ambele cu pistoalele. Descoperi că nu le poate înfrunta cu detașarea nepăsătoare cu care le abordase pe celelalte patru. Era surprinzător de conștient de data asta că putea să moară.

Poate că în celelalte ocazii nu i se păruse ceva foarte important. Poate că acum avea pentru ce să trăiască. Acum exista Jane.

Însă cum putea să se țină după ea acum, cînd s-ar fi putut să moară?

Așa că, în zilele primului duel, cel cu reverendul Josiah Forbes, Jocelyn evită deliberat orice întîlnire cu Jane. Se duse o dată la casa în care stătuse ea și se pomeni învîrtindu-se prin camera lor. Se uită la broderia ei neterminată, rămasă întinsă pe gherghef, și și-o închipui stînd grațioasă, cu spatele drept, și lucrînd la broderie. Luă de pe masă *Mansfield Park*, pe care nu o terminase de citit. Cîntă cu

mîna dreaptă o melodie la pian, fără să se așeze. Și se uită la portretul pictat de el.

Jane, cu lumina vieții și dragostea izvorînd dinlăuntrul ei și însuflețind pînza. Cum putuse să se îndoiască de ea? Cum putuse să o trateze cu o furie rece în loc să o ia în brațe și să o invite să-l încredințeze toate secretele, toate temerile ei? Ea nu-l dezamăgise. El o dezamăgise pe ea.

Își chemă avocatul la Dudley House și își schimbă testamentul.

Gîndul că nu o luase în brațe îl obseda.

Se putea să nu mai aibă ocazia. Dacă ar putea să o mai facă măcar o dată, ar putea să moară mulțumit.

Apoi află de la Angelline că ea va lua parte la o petrecere dată de lady Sangster. Jane, adică. Încă nu lua parte la baluri publice fiindcă nu fusese prezentată la Curte și nici nu-și făcuse oficial ieșirea în lume. Dar acceptase invitația la o serată restrînsă, la care era invitat și el.

În seara dinaintea primului duel.

24

Era perfect acceptabil ca Jane să ia parte la serata lui lady Sangster, o asigurase lady Webb pe fina ei. Era de dorit ca ea să apară în public cît mai des cu putință înainte de ieșirea oficială în lume. Nu trebuia să pară că avea ceva de ascuns.

Dar era seara dinaintea primului duel al lui Jocelyn. Jane nu-i spusese mătușii Harriet. Nu spusese nimic nimănui, dar abia dormise sau mîncase. Nu se putea gîndi la nimic

altceva. Îi trecuse prin cap să se ducă la Dudley House și să-l implore să pună capăt acelei prostii, dar știa că ar fi fost inutil. Era bărbat și avea simțul onoarei.

Se duse la serată în speranța că își va putea ocupa mintea cu altceva pînă a doua zi, cînd avea să aibă vești. Se îmbracă cu grijă într-o rochie de satin auriu și o puse pe servitoarea ei să o coafeze elegant. Ba chiar acceptă să se lase fardată cu artă cînd mătușa ei comentă că era frumoasă, dar palidă.

Serata de la lady Sangster fusese descrisă ca o petrecere privată selectă. Lui Jane i se păru a fi o adunare mare. Ușile dintre salon și sala de muzică fuseseră date în lături, la fel ca cele ale unui salon mai mic din spate. Toate cele trei încăperi erau înțesate de musafiri.

Erau de față lordul și lady Heyward și lordul Ferdinand, toți trei antrenați într-o conversație însuflețită cu ceilalți musafiri. Oare cum puteau, cînd știau că fratele lor va înfrunta moartea în dimineața următoare, apoi iar în dimineața de după ea? Era acolo și viconteles Kimble, zîbind fermecător unei tinere cu care vorbea. Cum putea s-o facă știind că cel mai bun pieten al lui putea să moară mîine dimineață? O zări pe Jane, se scuză față de tînăra doamnă, și se apropie de ea.

– Evit ca pe năpastă distracțiile insipide, lady Sara, spuse el cu zîmbetul său atrăgător și periculos. Dar mi s-a spus că ai să fii aici.

– Așadar, povara de a risipi monotonia seratei stă pe umerii mei? Întrebă ea, atingîndu-i brațul cu evantaiul.

– În întregime. Îi oferi brațul. Să mergem să bem ceva și să găsim un colț liniștit unde să putem fi singuri pînă descoperă cineva că te-am monopolizat.

Era un tovarăș fermecător și amuzant. În următorul

interval de timp, Jane se pomeni cochetînd și rîzînd, întrebîndu-se totodată cum de putea el să se gîndească la altceva decît la pericolul în care era prietenul său, și cum de putea ea să rîdă.

Zumzetul conversațiilor din jurul lor se împletea cu muzica ce venea din mijlocul sălii. Era iarăși în lumea ei, se gîndi Jane, uitîndu-se în jur. E drept că apariția ei provocase un interes considerabil, însă nimeni nu se uitase chiorîș la ea, nici nu fusese șocat de cutezanța sa de a apărea la o adunare a lumii bune.

– Sînt de-a dreptul consternat, spuse viconte Kimble. Cea mai bună glumă a mea și n-am primit nici măcar un zîmbet.

– Oh, îmi pare foarte rău. Ce spuneai?

Zîmbetul lui fu mai blînd ca de obicei.

– Să vedem dacă muzica va reuși mai bine să te smulgă din gîndurile tale, spuse el, oferindu-i din nou brațul. Totul va fi bine, să știi.

Așadar, lui chiar îi păsa. Și știa că ea știa. Și că îi păsa.

Lordul Ferdinand era în mijlocul camerei, în gurpul din jurul pianului. Îi zîmbi lui Jane, îi luă mîna și o duse la buze.

– Protestez, Kimble, spuse el. Ai ținut-o prea mult pe doamna doar pentru tine. E rîndul meu. Îi petrecu brațul pe sub al lui și o conduse mai aproape de pian.

– Sînt mai mulți oameni aici decît m-am așteptat, spuse ea.

– Da, aprobă el, zîmbindu-i. Am aproape la fel de puțină experiență ca tine în astfel de adunări selecte, lady Sara. De obicei le evit.

– De ce n-ai făcut-o și de data asta? întrebă ea.

– Pentru că Angie mi-a spus că ai să fii aici.

Același lucru îl spusese mai devreme și viconte Kimble.

Oare acești domni erau chiar atît de vrăjiți de ea? Sau știau amîndoi precis ce fusese ea pentru Jocelyn?

– Vrei să cîntî? Întrebă lordul Ferdinand. Dacă pot să conving pe cineva să te acompanieze, ai să cîntî? Pentru mine, dacă nu pentru altcineva? Ai cel mai încîntător glas pe care l-am auzit vreodată.

Ea cîntă „Fata cu aer delicat”, acompaniată la pian de domnișoara Meigham. Mulțimea din jurul pianului o asculta cu mai multă atenție decît pe celelalte doamne care cîntaseră. Apoi se mai apropiară și alții.

Printre ei și ducele de Tresham.

Stătea în ușa salonului cînd Jane răspundea cu zîmbete aplauzelor care izbucniseră după cîntecul ei. Arăta elegant și impecabil, nicidecum cum te-ai fi așteptat să arate un bărbat care peste cîteva ore va înfrunta moartea.

Ochii lui Jane îi întîlniră pe ai lui și privirile li se înlănțuiră preț de un moment interminabil în timp ce asupra sălii se lăsase o tăcere ciudată. Apoi ea își feri privirea și zîmbi din nou, iar conversațiile se reluară de parcă nu fuseseră întrerupte.

– Drace! bombăni lordul Ferdinand de lîngă ea, după ce se îndepărtaseră de pian. Ce naiba caută ea aici?

Jane ridică privirea și o văzu pe lady Oliver stînd alături de Jocelyn. Mîna ei se odihnea pe brațul lui.

Lordul Ferdinand își revenise.

– În camera de vizavi de hoi sînt răcoritoare, spuse el. Mergem acolo? Îmi dai voie să te servesc cu ceva? Ți-e foame?

– Sînt hămesită, spuse ea zîmbindu-i amețitor și luîndu-l de braț.

Cinci minute mai tîrziu ședea la o măsuță, cu o farfurie plină în față, și conversa cu lordul Ferdinand și alți patru

invitați. Ulterior nici nu a știut ce spusese sau ce mîncase.

El venise. De parcă un duel nu însemna nimic. De parcă viața nu avea nici o valoare pentru el. Și o lăsase pe *femeia aia* să-l atingă, fără să o respingă public cu dispreț.

În cele din urmă, lordul Ferdinand o conduse înapoi. Oare era prea devreme să o caute pe mătușa Harriet și să-i propună să se retragă? se întrebă Jane. Însă cum va mai rezista chiar și numai o oră fără să leșine sau să facă o criză de isterie?

Cineva păși în pragul salonului în timp ce ei erau pe cale să intre. Jocelyn. O apucă de încheietura mîinii drepte și se uită la fratele său, dar nu-i spuse nici o vorbă. Nici lordul Ferdinand nu spuse nimic, ci doar dădu drumul brațului lui Jane și trecu în cealaltă încăpere fără ea. Și nici ea nu spuse nimic. Momentul era ciudat.

El o conduse înapoi în hol și o trase departe de zona luminată a petrecerii pînă ajunseră în spațiul întunecat din tocul unei uși. O rezemă cu spatele de ușă și se postă în fața ei, continuînd să o țină de încheietura mîinii. Fața lui era în umbră. Numai că ea îi putea vedea ochii care priveau într-ai ei cu o pasiune atît de intensă, cu tristețe, dar și cu disperare, încît ea nu putu decît să-l privească la rîndul ei, mută și deznădăjduită.

Nici unul dintre ei nu vorbi. Dar tăcerea era încărcată de cuvinte nerostite.

S-ar putea să mor mîine sau poimîine.

S-ar putea să mă părăsești. S-ar putea să mori.

Ăsta poate fi momentul de adio.

Cum am să trăiesc fără tine?

Dragostea mea.

Dragostea mea.

Apoi el o cuprinse în brațe și o ținu strîns, iar ea se agăță

de el de parcă ar fi vrut să se contopească cu el, să devină una cu el. Îi simțea trupul, mirosul și îi auzea bătăile inimii.

Poate pentru ultima dată.

El îi găsi gura și se sărutară cu patimă, nepăsători la tot ce se afla în jurul lor. Jane îi simțea căldura, gustul, bărbăția, parfumul. Însă nu conta decât că el era Jocelyn, că era aerul pe care îl respira, inima care bătea în ea, sufletul care-i dădea sensul vieții. Și că era aici, cald și viu și în brațele ei.

Nu îi va mai da drumul. Niciodată.

Însă el înălță capul, se uită la ea îndelung, apoi îi dădu drumul din brațe și plecă. Jane ascultă zgomotul pașilor lui care se îndepărtau prin hoi în direcția salonului și se simți mai singură ca niciodată.

– Aici erai, spuse blînd un glas, un minut mai tîrziu. Dă-mi voie să te conduc la lady Webb. S-o rog să te ducă acasă?

Ea nici măcar nu putu răspunde preț de cîteva clipe. Apoi își înghiți nodul din gît și ieși hotărîtă în hoi.

– Nu, mulțumesc, îi spuse ea lordului Ferdinand. Știi cumva dacă lady Oliver mai e aici? Vrei să mă duci la ea?

El ezită.

– Nu cred că ai de ce să-ți faci griji din cauza ei, spuse el. Tresham nu e...

– Știu, zise ea. Oh, o știu foarte bine. Dar doresc să vorbesc cu ea. E timpul s-o facă *cineva*.

El ezită, dar îi oferă brațul și o conduse înapoi în salon.

Se părea că lui lady Oliver îi era greu să-și găsească loc în vreun grup. Stătea singură în mijlocul salonului, făcîndu-și vînt cu evantaiul și zîmbind disprețuitor, ca pentru a spune că era sub demnitatea ei să se alătore vreunuia dintre grupurile de acolo.

– Pun pariu că nici măcar nu a primit invitație, bombăni

lordul Ferdinand. Lady Sangster nu i-ar fi invitat și pe ea și pe Tresham. Dar e prea politicoasă ca să-i spună femeii să plece. Ești sigură că dorești să vorbești cu ea?

– Da, îl asigură Jane. Nu e nevoie să rămii. Mulțumesc.

El se înclină bățos în fața lui lady Oliver, care se întoarse și înălță mirată din sprâncene când o văzu pe Jane.

– Ei bine, spuse ea după ce lordul Ferdinand se îndepărtă, renumita lady Sara Illingsworth în persoană. Ce pot să fac pentru tine?

– Poți să-mi spui adevărul, zise Jane privind-o direct în ochi.

Lady Oliver deschise și închise încet evantaiul.

– Adevărul? întrebă ea. Și la care adevăr te referi, rogu-te?

– Ai riscat viața soțului tău și a ducelui de Tresham pentru că n-ai vrut să spui adevărul, spuse Jane. Acum ai să riști viața a doi dintre frații tăi și din nou pe-a Alteței sale. Și asta numai din cauză că n-ai spus adevărul.

Lady Oliver păli vizibil și mâna îi înțepeni. Era evident că nu știuse despre dueluri pînă în clipa asta. Dar își reveni rapid și începu să-și facă din nou vînt cu evantaiul.

– Mă consider norocoasă că am frați care să-mi apere onoarea, lady Sara, declară ea cu răceală. Ce dorești? Să le spun să renunțe și să-ți salvez iubitul? Ar fi mai bine pentru tine ca el să moară în duel. Asta te-ar salva de la rușinea de a fi aruncată ca o haină murdară când se va fi săturat de tine. Asta face Tresham invariabil cu amantele lui.

Jane îi aruncă o privire de gheață.

– Nu mă vei împiedica să-ți spun ce am de spus, lady Oliver, zise ea. Ducele de Tresham n-a fost niciodată iubitul tău. Dar el a fost întotdeauna un domn. Preferă să moară decît să contrazică o doamnă, provocînd umilirea ei publică.

Întrebarea e dacă ești o doamnă. Îi vei lăsa pe domni să sufere și poate să moară doar pentru că o minciună îți servește vanitatea mai bine decât adevărul?

Lady Oliver rîse.

– Asta ți-a spus el? Întrebă ea. Că n-a fost niciodată amantul meu? Și tu l-ai crezut. Sărmană lady Sara! Ești inocentă! Ți-aș putea spune niște lucruri... Dar nu contează. Nu mai ai nimic de zis? Atunci îți urez o seară bună. Mă așteaptă prietenii.

– Veai avea în față o viață de neînviat dacă cineva va fi ucis din cauza minciunii tale, spuse Jane. O viață în care conștiința te va chinui zi și noapte. Nici chiar în somn nu vei putea să scapi de ea. Vezi tu, îți fac un compliment crezînd că ai conștiință, că ești mai degrabă orgolioasă decât depravată. Eu nu îți urez o seară bună. Sper să nu fie bună. Sper să te chinuiască imaginile a ceea ce s-ar putea întîmpla în timpul unuia sau al ambelor dueluri. Și sper că înainte de a fi prea tîrziu vei face singurul lucru menit să recîștige respectul semenilor tăi.

Se uită cum lady Oliver închise cu un pocnet evantaiul și dispăru în sala de muzică. Se întoarse și dădu cu ochii de lady Angeline, care era la brațul fratelui său, și de lady Webb, la brațul contelui Kimble.

– Vino, Sara, e timpul să mergem acasă, spuse mătușa Harriet. Atîta conversație plăcută m-a obosit peste măsură.

– Îmi rezerv plăcerea de a vă conduce pe amîndouă pînă la caleașcă, anunță viconte Kimble.

Lady Angeline făcu un pas înainte și o îmbrățișă cu căldură pe Sara. Apoi, lucru nu o caracteriza, nu spuse nimic.

Dar lordul Ferdinand zise:

– Mîine dimineată voi trece pe la tine, lady Sara.

Ca să-i spună dacă Jocelyn trăia sau era mort.

Jocelyn avea senzația că noaptea nu se va mai sfîrși niciodată. Dar se sfîrși, bineînțeles, după ore lungi de somn agitat, cu vise vii și bizare, și perioade de nesomn. Era ciudat cît de diferit părea acest duel față de celelalte patru precedente.

Se sculă mai devreme decît era nevoie și scrisese o scrisoare lungă pentru a fi predată în eventualitatea că nu se mai întorcea. După ce o sigilă, o duse la buze și închise o clipă ochii. O ținuse încă o dată în brațe. Dar nu fusese în stare să scoată o vorbă. Nu găsisese cuvintele potrivite. Nu mai avusese o astfel de experiență.

Ce ironie să găsească dragostea tocmai cînd avea de înfruntat această dimineată! Și dimineța de mîine, dacă supraviețuia celei de azi.

Trase de cordonul clopoțelului ca să cheme valetul.

Jane nu dormise. Încercase, dar rămăsese trează, cu ochii la baldachinul de deasupra capului ei, amețită și cu rău de la stomac. În cele din urmă se sculase, se îmbrăcase și se ghemuise pe bancheta de lîngă fereastra din dormitorul ei, cînd lipindu-și obrazul încins de geam, cînd strîngîndu-se în șalul de cașmir ca să se încălzească.

Ar fi trebuit să *spună* ceva. De ce tăcuse cînd erau atîtea de spus? Dar știa răspunsul. Nu existau cuvinte care să exprime emoțiile profunde.

Și dacă ei murea?

Jane se cutremură și strînse din dinți ca să nu mai clănțâne.

El trecuse prin patru dueluri fără să fie rănit mortal. E sigur că putea să supraviețuiască altor două. Dar șansele îi erau potrivnice. Iar lordul Ferdinand, incapabil să reziste

interogatoriului lui Jane în timpul plimbării lor prin parc, dezvăluisese nu numai locul și ora întâlnirii, ci și faptul că reverendul Josiah Forbes era un om cu sînge rece și un foarte bun trăgător.

Gîndurile lui Jane fură întrerupte de o bătaie ușoară în ușă. Uimită, se uită într-acolo. Ușa se deschise încet și servitoarea ei se uită în direcția patului.

– Sînt aici, spuse Jane.

– Oh, doamnă, vă rog să mă scuzați, dar jos e o doamnă care insistă să vorbească cu dumneavoastră. E hotărîtă să nu plece pînă nu vorbește cu dumneavoastră.

Jane sări în picioare. Stomacul o ardea, capul i se învîrtea.

– Cine e? întrebă ea. Știa cine trebuia să fie, dar nu îndrăznea să spună. În plus, era prea tîrziu. Sigur era prea tîrziu.

– Lady Oliver, doamnă, răspunse servitoarea.

Jane nu mai stătu să-și verifice înfățișarea. Țîșni din cameră și coborî scările cu o grabă nepotrivită unei doamne.

Lady Oliver se plimba prin hoi cu pași mari. Cînd o zări pe Jane, îi veni repede în întîmpinare. În lumina zorilor, sporită de cîteva lumînări, Jane văzu că era agitată.

– Unde sînt? întrebă lady Oliver. Unde trebuie să se întîlnească? Și cînd?

– În Hyde Park, spuse Jane. La șase.

– Unde în Hyde Park?

Jane putea să bănuiască doar că era același loc ca cel dinainte. Dar cum să explice unde anume era acela? Hyde Park era mare. Clătină din cap.

– De ce? întrebă ea. Vrei să te duci acolo?

– Da, răspunse lady Oliver. Oh, repede! Spune-mi, unde?

– Nu știu să-ți spun. Dar pot să-ți arăt. Ai venit cu caleașca?

– Da, e în fața ușii. Arată-mi atunci. Oh, repede! Ia-ți pelerina și boneta.

– Nu mai e timp, răspunse Jane, luînd-o de mîneacă pe vizitatoarea sa și trăgînd-o spre ușă. Trebuie să fie trecut bine de cinci. Vino!

Într-un minut erau în caleașcă și se îndreptau spre Hyde Park.

– Dacă moare... Lady Oliver își șterse nasul cu batista.

Nu putea să moară. Nu putea. Mai avea atîtea de făcut! Oh, nu putea să moară!

– A fost mereu cel mai bun dintre frați și s-a purtat mai frumos cu mine decît ceilalți, continuă lady Oliver. Era singurul care voia să se joace cu mine cînd eram copil și mă lăsa să-l urmez peste tot. Nu trebuie să moară! Oh, afurisitul ăsta de vizitiu nu poate să meargă mai repede?

În cele din urmă ajunseră în parc, dar caleașca nu putea să ajungă pînă la locul izolat de dincolo de copaci. Vizitiul se grăbi să coboare scara și lady Oliver, arătînd rezonabil de respectabilă cu pelerină, bonetă și mănuși, se năpusti afară, urmată de Jane, care era cu capul descoperit, în rochie de dimineață, șal și papuci.

– Pe aici! strigă Jane și o rupse la fugă. Nu era sigură, bineînțeles. Putea să nu fie locul corect. Și chiar dacă era, putea să fie prea tîrziu.

Era locul corect. Jane ascultă să audă zgomotul de împușcături peste respirația ei gîfîită și a suspinelor lui lady Oliver. Însă cînd ieșiră împleticindu-se dintre copaci, avură în fața ochilor următoarea scenă: reverendul Josiah Forbes și ducele de Tresham, amîndoi numai în cămașă, pantaloni și cizme, erau spate în spate și se îndepărtau cu numărul de pași necesari, cu pistoalele ațintite spre cer. Se opriră. Erau pe cale să se întoarcă și să țintească.

– Opriți-vă! strigă Jane. Opriți-vă! Se opri și ea, ducându-și pumnii la gură.

Ambii domni se opriră. Jocelyn, fără să coboare pistolul, o descoperi pe Jane dintr-o privire. Reverendul Forbes, lăsând jos pistolul, se încruntă cu un aer feroce.

– Gertrudel tună el. Pleacă de aici. Țsta nu-i un loc pentru o femeie. Mă ocup eu de tine mai târziu.

Lordul Oliver, agitat și stîmjenit în același timp, înaintă dintre spectatori și, luîndu-și soția de braț, vru să o îndepărteze. Dar ea își smuci brațul, eliberîndu-se, și strigă:

– Nu! Am ceva de spus.

Jane, susținînd fără să șovăie privirea lui Jocelyn, ascultă. Îi trebui doar o clipă să-și dea seama că lady Oliver alesese să joace rolul martirei curajoase sacrificîndu-și reputația pentru viața dragului ei frate. Dar asta nu conta. Măcar făcea ce ar fi trebuit să facă de mult, înaintea întîlnirii dintre soțul ei și ducele de Tresham.

Ciudat, se gîndi Jane, fără patimă. Dacă lady Oliver ar fi făcut ceea ce trebuia de la bun început, ea, una, nu l-ar fi întîlnit niciodată pe Jocelyn.

– Nu trebuie să-l împuști pe Tresham, Josiah, îmi imploră lady Oliver fratele. Și nici Samuel. N-a făcut nimic rău. Între el și mine n-a fost niciodată nimic. Am vrut să fiu motivul unui duel – mi se părea ceva grozav și romantic. Dar am greșit și acum recunosc. Nu trebuie să împuști un om nevinovat. Ai avea pe conștiință toată viața lucrul ăsta. Și eu la fel.

– Chiar și acum îți aperi amantul, Gertrude? întrebă reverendul Forbes cu un glas tunător.

– Mă cunoști bine, Josiah. Dacă ar fi fost adevărat, nu m-aș fi înjosit așa în public. Pur și simplu m-am hotărît să fac ceea ce trebuie. Dacă tot nu mă crezi, poți să vorbești

cu lady Sara Illingsworth, care m-a însoțit aici. Ea a fost martoră la muștrului pe care am primit-o de la Tresham când l-am vizitat după duelul trecut. N-a fost niciodată amantul meu. Dar a fost mult prea domn pentru a mă face mincinoasă.

Jocelyn, care încă nu se mișcase, nu-și luă privirea de la Jane. Dar chiar și de la distanță, ea văzu o sprânceană ridicându-se batjocoritor.

Reverendul Josiah Forbes se îndreptă spre partenerul său de duel. În sfârșit, Jocelyn coborî pistolul.

– Se pare că am fost indus în eroare, Tresham, spuse reverendul Forbes. Îți datorez scuze și îmi retrag provocarea. Dacă totuși consideri că ai un dinte împotriva mea, putem să continuăm, firește. La urma urmelor, familia mea e răspunzătoare de complotul dezonorabil de a-i face rău familiei tale.

Jane bănuie că se referea la incidentul cu cabrioleta lordului Ferdinand, în care fuseseră implicați trei dintre frații săi.

– Cred că problema aceea mărunță a fost deja răzbunată, Forbes, spuse Jocelyn oftând nepăsător. Cît despre asta, n-ai făcut decît ceea ce aș fi făcut eu însumi pentru sora mea. Mută pistolul în mîna stîngă și întinse dreapta.

Se auzi un oftat colectiv venind dinspre spectatori cînd cei doi își strînseră mîinile, iar căpitanul Samuel Forbes păși înainte pentru a-și oferi scuzele și a-și retrage provocarea. Jane lăsă încet brațele jos, dîndu-și seama că în palme îi rămăseseră urmele unghiilor.

Lady Oliver leșină elegant în brațele soțului său.

Reconcilierea încheiată, Jocelyn fu din nou singur. Ridică mîna stîngă pentru a-și opri prietenii să se apropie și, în același timp, cu dreapta îi făcu semn lui Jane să vină la el. Gestul era imperios.

Sentimentul de ușurare al lui Jane fu înlocuit de o furie copleșitoare la vederea acelor degete care o chemau. Parcă era un câine! Parcă el nu putea să vină la ea! Porni grăbită și se opri când fu aproape nas în nas cu el.

– Bărbat afurisit ce ești! spuse ea cu glasul jos și tremurător. Oribil, arogant și căpos! Te urăsc. Ai înfruntat moartea aici, în dimineața asta, dar ai fi murit fără un cuvânt pentru mine. Nici chiar aseară... nici chiar atunci n-ai spus o vorbă. Dacă mai aveam nevoie de dovezi că nu-ți pasă deloc de mine, le am acum din belșug. Nici nu mai vreau să te văd. Ai înțeles? Niciodată. Să nu te mai apropii de mine.

El se uită la ea cu o aroganță indolentă și fără urmă de remușcare.

– Ai venit pînă aici la ora asta și în ținuta asta doar ca să-mi poruncești să nu mă mai apropii de tine, lady Sara? Întrebă el cu o logică detestabil de detașată. Ai nesocotit buna-cuviință ca să-mi spui că sînt oribil. Acum te rog să mă iei de braț fără întârziere și te voi conduce pînă la caleașca lui lady Oliver – presupun că acolo este dusă doamnă. Mă tem că dacă nu ne grăbim vor uita de tine și atunci nu îți vor rămîne decît vreo doi domni ca să te escorteze. Nu e genul de situație în care se cuvine să se afle lady Sara Illingsworth cînd reputația ei este încă într-un stadiu precar.

Îi oferî brațul, dar ea se întoarse și porni cu pași mari în direcția caleștii. El își potrivi pasul cu al ei.

– Presupun că totul a fost ideea ta, nu-i așa? spuse el. A ieșit o dramă minunată. Salvat în ultima clipă.

– N-am făcut decît să-i sugerez, aseară, lui lady Oliver că poate e timpul să spună adevărul, replică Jane cu răceală.

– Atunci îți datorez viața. Dar cuvintele fură rostite arogant și fără nici o notă de recunoștință.

– Poți să te întorci la prietenii tăi, spuse ea cînd zări caleașca și își dădu seama că avea timp berechet să ajungă

pentru a o însoți înapoi acasă pe lady Oliver, care încă nu-și revenise din leșin.

El se opri, se înclină în fața ei și se îndepărtă fără să mai spună ceva. Însă ea își aminti de ceva și strigă:

– Jocelyn!

Bărbatul se opri și se uită la ea peste umăr, cu o lumină ciudată în ochi.

– Mi-a rămas broderia la tine, spuse ea prosteste, incapabilă ca măcar acum să spună ce voia să spună.

– Am să ți-o aduc, spuse el. Ba nu. Scuză-mă. Nu dorești să mă mai vezi. Am să pun să-ți fie trimisă. Și își continuă drumul.

– *Jocelyn!*

El se uită iar peste umăr.

– Am lăsat și *tabloul*.

Se priviră în ochi un moment lung – ei i se păru nesfârșit – înainte ca el să răspundă.

– Am să pun să-ți fie trimis.

Exact ca și cum seara trecută n-ar fi existat. Și, de fapt, ce fusese? Doar un sărut furat de un bărbat fostei sale amante?

Jane se întoarse și porni grăbită spre caleașcă.

25

Broderia, tabloul și *Mansfield Park* fură trimise în aceeași zi. Le aduse Phillip, deși Jane nu îl văzu. Știa doar că nu el le adusese. Îi părea bine că nu o făcuse. Purtarea lui în dimineața aceea fusese rece, poruncitoare și jignitoare.

Ea doar își imaginase că sărutarea din seara trecută fusese plină de dor și de gingășie. Faptul că nu venise personal cu lucrurile ei o scutea să refuze să îl vadă. Nu voia nici măcar să mai audă de numele lui.

Ceea ce fu contrazis a doua zi, când valetul aduse poșta de dimineață.

– Aveți o scrisoare, doamnă, îi spuse el lui Jane.

Ea i-o smulse din mână și se uită nerăbdătoare la numele și adresa de pe plic. Dar își simți imediat inima grea. Nu era scrisul îndrăzneț și neglijent al ducelui de Tresham. În dezamăgirea ei, nu recunoscuse imediat scrisul.

– Mulțumesc, spuse ea, rupînd sigiliul.

Era de la Charles. O scrisoare destul de lungă, venită din Cornwall.

Contele de Durbury se întorsese la Candleford, scria Charles, aducînd cu el vestea că Sara fusese găsită și că acum locuia la lady Webb. Sidney Jardine se însănătoșise, în sfîrșit, după ce fusese mult timp cu un picior în groapă.

„N-am cuvinte să spun cît de rău îmi pare că eram plecat cînd s-au întîmplat toate astea, astfel încît n-ai avut cui să-i încredințezi necazurile tale”, scria Charles. „Aș fi venit după tine la Londra, dar unde să te caut? S-a spus că Durbury a angajat un polițist, dar nici el n-a putut să te găsească. Eu ce șanse aș fi avut?”

Dar ar fi putut să încerce, se gîndi Jane. Dacă o iubea cu adevărat, sigur ar fi venit.

„Durbury a mai răsîndit o veste, deși sigur nu e adevărată”, continua scrisoarea. „Am convingerea că menirea ei este să mă alarmeze și să mă facă să sufăr. Știu că întotdeauna a fost împotriva mea. El spune că și-a dat consimțămîntul ca ducele de Tresham să te ia de soție. Probabil că ai să rîzi cînd vei citi asta, dar, zău, Sara –

Tresham! Nu l-am întâlnit niciodată pe omul ăsta, dar are reputația de a fi cel mai mare desfrînat din toată Anglia. Sper sincer că nu te bate la cap cu atențiile lui nedorite."

Jocelyn, se gîndi ea. Ah, Jocelyn!

„Am de gînd să vin la Londra de îndată ce rezolv cîteva treburi importante", scria Charles. „Voi veni să te apăr de avansurile oricărui bărbat care crede că un incident nefericit îți dă dreptul să te insulte. Am să vin să te iau acasă, Sara. Dacă Durbury nu își va da consimțămîntul la căsătoria noastră, ne vom căsători fără consimțămîntul lui. Nu sînt bogat și nu-mi place să te văd lipsită de propria-ți avere, dar sînt perfect capabil să-mi întretin soția și familia confortabil și chiar într-un oarecare lux."

Jane închise ochii. Ținea foarte mult la Charles. Întotdeauna ținuse. Ani la rînd încercase să se convingă că sentimentul era suficient de puternic pentru a se mărita cu el. Dar acum știa de ce nu îl putuse iubi niciodată. Iubirea lui nu avea văpaie. Era doar o prietenie afectuoasă. Era evident că nu prea înțelegea tot ce suferise ea în ultimele săptămîni. Nici chiar acum nu se grăbea să-i fie alături. Mai întîi avea cîteva probleme de rezolvat.

Jane împături scrisoarea și o puse lîngă farfurie. Se simțea deprimată. Nu se gîndise la Charles de cînd venise la mătușa Harriet. Știuse, desigur, că o căsătorie între ei devenise imposibilă, dar abia acum, în dimineața asta, fusese nevoită să înfrunte realitatea înainte de a fi pregătită să se ocupe de ea.

Se simțea de parcă acum era absolut și pentru totdeauna singură.

Și totuși el avea să vină la Londra.

Îi va scrie imediat ca să-i spună să nu vină, hotărî ea, ridicîndu-se, deși nu luase micul dejun. Ar fi fost o pierdere

de timp și bani să facă atîta drum doar pentru a primi vestea că ea nu se poate mărita cu el. În plus, pentru ea, era mai ușor să-i dea această veste în scris.

Lui Jocelyn îi trebuiseră cîteva zile ca să-și da seama de-a binelea că o amenințare iminentă a morții nu mai exista, că frații Forbes, aparent chiar și lordul Oliver, erau mulțumiți că lady Oliver spusese adevărul, punînd capăt spectaculos duelului.

Cînd Jocelyn chiar își dădu seama de asta, i se tăie respirația. Își rezemă coatele pe masa de scris, ridică mîinile și constată că tremurau.

Fu mulțumit că Michael Quincy nu era de față pentru a fi martor la această dovadă de slăbiciune.

Nici unul dintre duelurile precedente nu reușise să-l facă să-și privească moartea în ochi. Și asta poate din cauză că niciodată mai înainte nu apreciasse viața și nu simțise dorința să o trăiască cu adevărat. Acum, pentru prima dată, în timp ce citea raportul sec venit de la Acton Park, simți un puternic sentiment de nostalgie. Voia să se ducă acolo, să vadă din nou casa cu ochi de adult, să hoinărească prin parc și pe dealurile împădurite, amintindu-și de băiatul care fusese, descoperind bărbatul care devenise.

Voia să se ducă acolo cu Jane.

Îi era un dor nebun de ea. Hotărîse să o lase în pace pînă după prezentarea ei. Iar în timp ce el aștepta, cei precum Kimble și chiar propriul lui frate o însoțeau prin tot orașul, emanînd farmec prin toți porii și primind de la ea zîmbete amețitoare de care el nu prea avusese parte. Apoi se înfurie pe sine că era gelos. Dacă ea voia alt bărbat, n-avea decît să-l aibă! Din partea lui putea să se ducă dracului. Se amuză închipuindu-și că se duela simultan cu Kimble și cu Ferdinand, cu săbiile. Una în fiecare mînă.

Și un hanger între dinți, făcu el haz de sine însuși. Și un petic negru la ochi.

– La dracu'! spuse cu glas tare în biblioteca goală. Am să-i sucesc gîtul afurisei.

În aceeași după-amiază se prezentă acasă la lady Webb, dar refuză invitația valetului de a-l urma în salon, unde se aflau și alți oaspeți. Ceru să vorbească în particular cu lady Webb și fu condus într-un salon de la parter.

Știa că lady Webb nu-l plăcea. Dar, firește, era prea bine crescută pentru a da glas antipatiei. Și antipatia ei era perfect justificată. El nu-și petrecuse anii de adult cultivînd buna părere a doamnelor respectabile ca ea. Dimpotrivă. Nu îl plăcea, însă recunoștea necesitatea ca el să-i facă o ofertă finei sale.

– Deși, dacă te refuză, o voi sprijini întru totul, îi spuse ea înainte de a o trimite pe Jane jos. N-am să-ți permit să vii aici și s-o terorizezi.

El se înclină bățos.

Jane apăru după două minute.

– Oh, tu erai! spuse ea închizînd ușa în urma ei, dar rămînînd cu mîna pe clanță.

– Pe cine așteptai? o întrebă, făcîndu-i o plecăciune elegantă.

– M-am gîndit că poate e Charles.

El se încruntă și o fulgeră cu privirea. *Charles?* Toate bunele lui intenții dispărură.

– Te referi la papă-lapte ăla din Cornwall? Țopîrlanul care își închipuie că o să se însoare cu tine? E în Londra?

– Sir Charles Fortescue nu-i nici pe departe papă-lapte, nici țopîrlan, spuse ea. E prietenul meu cel mai drag. Va veni de îndată ce va putea.

– De îndată ce va putea, repetă el. Unde a fost în ultima

lună? Nu l-am văzut alergînd prin Londra în căutarea ta pentru a te salva din ghearele unchiului tău sau văr, ce dracu' îți este Durbury.

– Unde să mă fi căutat? întrebă ea. Dacă polițiștii din Bow Street n-au putut să mă găsească, ce șanse ar fi avut Charles, Alteță?

– Eu te-aș fi găsit. Lumea n-ar fi fost destul de mare pentru a te ascunde, *lady* Sara, dacă te-aș fi căutat eu.

– Nu-mi spune așa. Nu așa mă cheamă. Eu sînt Jane.

Supărarea lui se topi și uită pe moment de Sir Charles Fortescue, papă-lapte și țopîrlan.

– Da, așa e, aprobă el. Iar eu nu sînt „Alteță” Jane. Sînt Jocelyn.

– Da. Ea își umezi buzele.

– De ce stai acolo cu mîna pe clanță? Te temi că am să te înhaț și am să-mi satisfac poftele murdare?

Ea clătină din cap și se desprinsese de lîngă ușă.

– Nu mi-e frică de tine.

– Ar trebui să-ți fie. El își lăsă ochii să rătăcească asupra ei. Era îmbrăcată în muselină de culoarea lămîii. Părul ei strălucea. Ți-am simțit lipsa. Însă nu-și putea permite o astfel de vulnerabilitate. În pat, firește.

– Firește, spuse ea arțăgoasă. Unde altundeva? De ce ai venit, Jocelyn? Tot mai consideri că onoarea te obligă să mă ceri de soție pentru că sînt *lady* Sara Illingsworth și nu Jane Ingleby? Mă jignești. Numele e mai important decît persoana? Nici prin cap nu ți-ar fi trecut să te însori cu Jane Ingleby.

– Întotdeauna ai crezut că îmi cunoști gîndurile, Jane.

– Nu te-ai fi însurat cu Jane Ingleby, insistă ea. De ce dorești acum să te însori cu mine? Pentru că așa procedează un domn? Eu nu vreau un domn desăvîrșit, Jocelyn. Îl prefer pe desfrînat.

Era una din puținele dăți cînd nu se va enerva în prezența ei. Ceea ce îi dădea un avantaj evident.

– Serios, Jane? Întrebă el cu glas mîngîietor. De ce?

– Pentru că desfrînatul are o anumită spontaneitate, puțină vulnerabilitate, puțină omenie, puțină... oh, îmi scapă cuvîntul

– Pasiune? sugeră el.

– Da, exact. Ochii ei albaștri priveau cu mînie într-ai lui. Prefer un asemenea bărbat, care mă contrazice și se ceartă cu mine și mă insultă și încearcă să-mi poruncească, și mă pictează și îmi citește. Bărbatul ăsta are *pasiune*. N-am să-ți permit să faci pe domnul cu mine, Jocelyn.

– Nu? Porni către ea. Atunci mai bine te sărut ca să-ți dovedesc că nu sînt deloc un domn.

– Mai fă tu un singur pas și te voi pălmui.

Însă ea nu făcu nici un pas înapoi pentru a mări distanța dintre ei. El înaintă doi pași pînă ajunsese lîngă ea.

– Te rog, Jane, rosti el cu glasul iarăși mîngîietor, mă lași să te sărut?

– De ce te-aș lăsa? Ochii ei străluceau de lacrimi, dar nu-și feri privirea. De ce te-aș lăsa să mă săruți? Ultima dată m-ai făcut să cred că ții la mine, deși n-ai spus nimic. Iar în dimineața următoare ai fost rece și arogant, și mi-ai făcut semn din degete, să vin la tine de parcă eram un cîine. De ce să te las să mă săruți cînd nu-ți pasă de mine nici cît de o smochină?

– O smochină? Nici nu-mi plac smochinele, Jane. Îmi ești dragă.

– Pleacă. Te joci cu mine. Presupun că am multe motive să-ți mulțumesc. Fără tine aș fi fost acum în Cornwall, luptîndu-mă cu Sidney și cu contele de Durbury. Dar nu sînt convinsă că nu m-ai ajutat doar de dragul mîndriei tale. N-ai fost acolo cînd am avut nevoie de tine.

El întinse mîna și îi puse un deget pe buze.

– Lasă-mă să-ți spun ce am pe suflet, spuse el. În săptămîna aceea ne-am apropiat, Jane. Niciodată nu m-am simțit mai aproape de cineva. Am devenit prieteni și amănți. Mai mult decît prieteni. Mai mult decît amănți. M-ai convins că pentru a fi un om întreg trebuia să mă iert și pe mine, și pe tata pentru ce s-a întîmplat în trecut. M-ai convins că a fi bărbat nu înseamnă să-ți înăbuși sentimentele și emoțiile. M-ai învățat să simt iarăși, să înfrunt iar trecutul, să îmi amintesc că în copilărie am avut și bucurii, și dureri. Și ai făcut toate astea doar fiind acolo. Doar fiind Jane.

Ea smuci capul, dar el n-o lăsă să vorbească. Nu încă. Îi cuprinse bărbia în palmă.

– Mi-ai spus că mi te-ai fi destăinuit, așa cum m-am destăinuit eu ție, dacă nu descopeream adevărul despre tine. Trebuia să te cred, Jane. Și chiar cînd am aflat adevărul, trebuia să fi reacționat cu totul altfel decît am făcut-o. Trebuia să vin la tine. Trebuia să te iau în brațe, așa cum m-ai luat tu cu o seară în urmă, să-ți spun ce am descoperit și să te invit să-mi povestești totul, să ai încredere în mine, să te sprijini pe mine. Am greșit, Jane.

– Tac! spuse ea. Ești insuportabil. Nu pot să mă lupt cu tine cînd vorbești așa.

– Nu te lupta cu mine. Mă ierți, Jane? Te rog.

Ea îi cercetă ochii ca pentru a vedea dacă e sincer. Niciodată nu o văzuse atît de lipsită de apărare. Nici măcar nu încerca să-și ascundă dorința de a-l crede.

– Jane, spuse el încetișor, tu m-ai învățat că există cu adevărat dragoste.

Două lacrimi se rostogoliră pe obraji ei. El le șterse cu degetele, îi luă fața în mîini, apoi se aplecă și o sărută pe obraji.

– Credeam că ai să mori! izbucni ea deodată. Credeam că o să ajungem prea târziu. Credeam că am să aud o împuşcătură şi o să te găsesc mort. Aveam un presentiment. Voiam cu disperare să ajung la tine şi să-ţi spun tot ce nu ți-am spus niciodată, să ... să, oh, de ce niciodată nu găsesc o batistă când îmi trebuie cel mai mult?

El îi dădu o batistă mare, albă.

– Dar ai ajuns la timp şi mi-ai spus toate lucrurile acelea. Să vedem dacă am o memorie bună. Bărbat afurisit? Arogant? Căpos – asta a fost urît, Jane. Mă urai? Să nu mă mai apropii de tine? Mi-a scăpat ceva?

Ea îşi suflă nasul, după care nu ştiu ce să facă cu batista. El i-o luă şi o băgă în buzunar.

– Aş fi murit dacă mureai, spuse ea, apoi el avu satisfacţia să o vadă redevenind iar ţifnoasă: Urîciosule! Dacă ai să mai dai naştere vreunei situaţii în care să fii provocat la duel, te omor cu mîna mea.

– Serios, iubito?

Ea îşi strînse buzele.

– Eşti hotărît să mă ai, nu-i aşa? Toate astea sînt un şiretlic?

– Dacă ai şti cît am suferit, Jane! Şi cît sufăr încă. Mi-e groază că ai să spui nu. Şi ştiu că dacă o faci, nimic nu te va determina să te răzgîndeşti. Ai milă de mine. N-am mai fost niciodată în postura asta.

Dar ea se uita la el cu aceeaşi expresie.

– Ce este? Întrebă el, dar ea clătină din cap. Mi-e dor să mă duc acasă, Jane. Să mă întorc la Acton... cu tine. Să începem să ne creăm propriile amintiri şi tradiţii acolo. Țasta e visul meu. Nu vrei să-l împarţi cu mine?

Ea îşi lipi şi mai strîns buzele.

– De ce nu mai vorbeşti cu mine, Jane?

– Toate astea au legătură cu tine, nu-i așa? Cu ce vrei tu. Dar cu mine cum rămîne? Chiar îți pasă de mine?

– Spune-mi, Jane, tu ce vrei? Vrei să plec? Serios? Spune-mi că asta vrei, dar spune-o serios, fără patimă, ca să știu că dorești cu adevărat. Spune-mi să plec și am să plec.

Nici chiar în fața pistolului lui Forbes nu fusese atît de îngrozită.

– Sînt *însărcinată!* strigă ea. N-am de ales.

El se dădu un pas înapoi de parcă îl izbise cu toată forța în bărbie. Doamne Dumnezeule! De cînd știa? I-ar fi spus dacă n-ar fi venit azi? I-ar fi spus *vreodată?*

Jane se uită la el cu ochii în flăcări. El își încleștă mîinile la spate pînă îl duru.

– Ah, așa deci, spuse încet în cele din urmă. Ei bine, asta schimbă totul, Jane.

26

Lady Webb deschise ușa camerei de toaletă a lui Jane și intră. Îmbrăcată în albastru închis, cu turban cu pene în ton, oferea un contrast puternic cu Jane care arăta aproape eterică într-o rochie de dantelă albă peste satin alb, garnisită cu argintiu la poale, și mîneci scurte garnisite tot cu argintiu. Purta mănuși albe, lungi și conduri argintii, iar prin părul auriu îi trecea o panglică albă, îngustă, cu reflexe argintii.

– Oh, Sara, draga mea, ești cu adevărat fiica pe care n-am avut-o. Ce norocoasă sînt! Dar mi-aș fi dorit tare mult ca sărmana ta mamă să fie aici să te vadă în cea mai importantă zi a vieții tale. Ești foarte frumoasă.

Jane se cercetă cu ochi critic în oglinda consolei. Se întoarce spre nașa ei.

– La fel ai spus și ieri când am fost silită să port hainele alea oribile, demodate și grele, pe care regina ține să le poarte o tânără când îi este prezentată. În seara asta mă simt mult mai bine.

– Prezentarea ta la Curte a fost obligatorie, spuse lady Webb. Balul de debut este intrarea ta personală, triumfătoare în societate.

– Crezi că va fi un triumf?

Jane își luă evantaiul de pe măsută. Era puțin neliniștită când se gîndea la seara ce-avea să urmeze. Toată ziua fusese zarvă mare, agitație, pregătiri pentru bal. De când se întorsese din scurta plimbare de dimineață, asistase umilă la transformarea sălii de bal, chiar sub ochii ei. Fusese împodobită cu nenumărate funde, panglici, buchete de flori, toate albe sau argintii, singura culoare contrastantă fiind verdele frunzelor. Marile candelabre fuseseră coborîte, curățate și se adăugaseră sute de lumînări noi.

Membrii orchestrei sosiseră și ei în timpul după-amiezei și își plasaseră instrumentele la locul convenit. Se așezaseră pe mese cele mai bune seturi de porțelan și cristal și vesela de argint pentru somptuosul banchet de la miezul nopții.

– Bineînțeles că va fi un triumf, spuse lady Webb apropiindu-se de Jane și îmbrățișînd-o. Cum să nu fie? Ești lady Sara Illingsworth, fiica fostului conte de Durbury și moștenitoarea unei mari averi. Ești încîntătoare ca prințesele din basme. Și ai deja un considerabil alai de admiratori.

Jane zîmbi trist.

– Ai putea alege din nenumărate partide stălucite, îi spuse nașa ei. Vicontele Kimble, de exemplu, a fost extraordinar de atent și cred că ar putea fi făcut să se decidă. Nu trebuie

să te simți obligată să-l lași pe Tresham să continue să-ți facă curte – dacă asta intenționează, adică. A venit și ți-a făcut o ofertă decentă... cel puțin, cred că a fost decentă. Dar alegerea e a ta, Sara.

– Mătușă Harriet, spuse Jane, pe jumătate cu reproș.

– Nu mai spun nimic pe tema asta. Am spus deja destul, poate prea mult. Vino, trebuie să coborâm în sala de bal. Oaspeții vor sosi curînd. Cyril și Dorothy ne așteaptă.

Lordul Lansdowne era fratele lui lady Webb. Îi invitasese pe el și soția lui să o ajute să facă oficiile de gazdă. Lordul Lansdowne urma să-i fie partener lui Jane la seria de dansuri de deschidere a balului.

Sala de bal arăta magnific. Toate lumînările fuseseră aprinse, și lumina lor era multiplicată de oglinzile lungi de pe pereți.

Aproape că semăna cu o sală pregătită pentru un bal de nuntă, se gîndi Jane. Însă în seara asta se sărbătorea ieșirea ei în lume. Și totul trebuia să meargă bine. Mătușă Harriet își dăduse toată silința ca ziua de ieri și cea de azi să fie perfecte pentru fina ei.

– Ai emoții, Sara? Întrebă lady Lansdowne.

Jane se întoarse spre ea cu ochii în lacrimi.

– Doar atît cît vreau ca totul să iasă bine de dragul mătușii Harriet, spuse ea.

– Trebuie să spun că arăți nemaipomenit, draga mea, zise lordul Lansdowne. Măcar de-aș putea masca faptul că am două picioare stîngi! Rîse cu poftă.

Jane se întoarse spre lady Webb, care o cerceta cu ochi materni.

– Îți mulțumesc din tot sufletul, mătușă Harriet. Nici mama n-ar fi putut face mai mult pentru mine.

– Ce pot să spun, draga mea? Lady Webb avea ochii suspect de roșii.

În clipa aceea sosiră primii invitați. Patru dintre ei se grăbiră să formeze o linie de primire în fața ușilor sălii de bal.

În următoarea oră, Jane fu prezentată oficial egalilor ei din înalta societate. Pe unii îi cunoștea deja destul de bine. Era acolo foarte chipeșul și fermecătorul viconte Kimble, pe care mătușa Harriet părea să-l considere un posibil pretendent la mîna ei. Erau de față și amabilul Sir Conan Brougham și alți cîțiva prieteni de ai lui Jocelyn, care îl vizitaseră la Dudley House cînd Jane era acolo. Mai erau și lordul Ferdinand Dudley și lordul și lady Heyward. Aceasta din urmă o îmbrățișă pe Jane și spuse:

– Oh, Sara, arăți pur și simplu minunat. Te invidiez că poți să porți alb. Eu, una, arăt ca o stafie în alb și trebuie să port culori mai vii. Deși Tresham și Ferdie, nesuferiții, îmi critică întotdeauna gusturile. Tresham vine în seara asta? Nu a vrut să-mi dea un răspuns direct cînd ne-am întîlnit în parc după-amiază. Ați avut vreun schimb de cuvinte? Ce grozav din partea ta să te cerți cu el! Pînă acum nimeni n-a putut să i se opună. Sper că n-ai să-l lerți prea ușor, ci ai să-l faci să sufere. Dar mîine, să știi...

Însă lordul Heyward o apucă ferm de cot.

– Vino, iubito, spuse el. Stăm în drum, împiedicînd lumea să intre.

– Te-ai certat cu ducele, Sara? întrebă lady Webb după ce cei doi se îndepărtară. N-ai spus mai nimic după vizita lui de săptămîna trecută. Știi dacă intenționează să vină în seara asta?

Dar nu era timp de discuții particulare. Numărul celor care așteptau să fie prezentați se mărea.

El veni. Bineînțeles că veni. Tîrziu, dar nu prea tîrziu. Jane și lady Webb mai erau încă în fața ușilor sălii de bal, cu

lordul și lady Lansdowne, în timp ce înăuntru orchestra își acorda instrumentele. Era îmbrăcat într-o haină de seară neagră, strînsă pe corp, cu pantaloni de mătase cenușie pînă la genunchi, cu vestă cu broderii argintii și pantofi negri de dans. Arăta oficial, corect și arogant.

– Lady Sara, murmură el cînd ajunse la Jane. O privi din cap pînă-n picioare, cu mîna pe mînerul monoclului, dar fără să-l ducă la ochi. Vai de mine! Arăți aproape ca o mireasă.

Oh, odios om! Știa bine că albul era obligatoriu pentru orice doamnă care își făcea debutul.

– *A/te/ă*, murmură ea, accentuînd cuvîntul ca replică la faptul că o numise lady Sara, și îi făcu o reverență.

El nu zăbovi, ci intră în sala de bal. Jane își luă gîndul de la el. Nu era ușor, dar trebuia. Seara asta era mai mult pentru mătușa Harriet decît pentru ea.

Cinci minute mai tîrziu deschise balul cu lordul Lansdowne.

Jocelyn nu dansă. Jane nu se uită o dată direct la el, dar în fiecare clipă era conștientă de prezența lui; stătea singur pe margine, întunecat și chipeș, și se uita la dansatori. La sfîrșitul primei serii de dansuri, după ce lordul Lansdowne o conduse înapoi lîngă lady Webb și fu abordată de cîțiva viitori parteneri, printre care și lordul Ferdinand, îl văzu întorcîndu-se și părăsind sala.

Jocelyn nu-și găsea liniștea. Umbla fără astîmpăr dintr-o încăpere într-alta, incapabil să se stabilească undeva, deși Pottier îl invitase la o partidă de cărți, iar lady Webb se oferise să-i prezinte o parteneră de dans. Și mai trebui să îi înfrunte și pe Ferdinand și Angeline.

– Nu știu de ce te-ai mai deranjat să vii, Tresh, spuse Ferdinand cînd dădură unul de altul în hol. De cînd ai sosit

n-ai făcut decît să stai morocănos și retras. Dacă ai venit să-i strici seara, n-am să te las, să știi.

Jocelyn se uita la fratele său, încuviințînd. Apoi își duse monoclul la ochi.

– Ai tot același valet, Ferdinand? întrebă el. În ciuda faptului că tot mai încearcă să-ți taie gîtul? Ești mai curajos decît mine, dragul meu.

Ferdinand se încruntă și își privi mica tăietură de sub maxilar, în timp ce Jocelyn intră în sala de jocuri.

Angeline fu puțin mai guralivă – dar cînd nu era? După ce turui o vreme lăudînd-o pe Jane și spunînd că radia de fericire cînd era evident că Tresham se certase cu ea. Sperînd ca Jane să-l ia pe fratele ei la dans și să nu-l ierte niciodată pentru orice i-o fi spus ca să o offenseze, zise:

– Ai să te însori cu lady Sara în biserica Sf. George din Hanover Square înainte să se încheie sezonul. Și o să ia parte toată *elita*. Insist, Tresham. Am să mă ocup personal de tot.

– Să ne ferească Dumnezeu, murmură el, apoi se înclină politicos în fața ei și intră în sala de bal.

Era chiar timpul. Un cotilion era pe sfîrșite. Urma un vals. Rămase aproape de ușă și se uită cum Brougham o conducea pe Jane, îmbujorată și zîmbitoare, înapoi la lady Webb. În jurul ei se adună imediat inevitabila curte de tineri cu speranțe. Kimble părea să fi cîștigat întrecerea. Zîmbea și îi spunea ceva lui Jane. Jocelyn înaintă.

– Cred că ăsta e dansul meu, doamnă, spuse el ferm cînd fu destul de aproape.

– Prea tîrziu, prea tîrziu, replică obraznic Kimble. Eu am fost primul, Tresham.

Jocelyn se uită la prietenul său cu sprîncenele arogant înălțate.

– Felicitări, prietene, spuse el. Cu toate astea, mîna doamnei e a mea. Desigur, dacă ții să mă contrazici...

– Alteță, începui Jane, pîrînd mai mult stîmjenită decît supărată. Jocelyn duse monocdul la ochi, uitîndu-se în direcția ei. Toți ceilalți masculi din jurul ei înghețară, observă el, de parcă se așteptau în orice clipă să plouă cu pumni și îngroziți că ar putea fi implicați.

– Te-ai duelat destul ca să-ți ajungă zece ani de-acum înainte, Tresh, spuse Kimble. Și n-am nici un chef să mă uit încordat la țeava pistolului tău, deși știu prea bine că ai să tragi în aer cînd va sosi momentul.

Se înclină, avu cutezanța să-i facă cu ochiul lui Jane și se îndepărtă.

– Nu pot să valsez, Alteță, îi reaminti Jane lui Jocelyn. Țsta e balul meu de debut și n-am primit încă aprobarea vreunei patroane de la Almack să valsez la un bal public.

– Prostii! spuse el. Țsta e balul tău și vei valsa dacă vei dori. *Dorești?*

Lady Webb, care ar fi putut protesta, nu o făcu. Decizia era a lui Jane. Avea ea curajul? El o privi în ochi.

– Da, spuse ea, așezîndu-și mîna pe mîneca lui. Bineînțeles că doresc.

Intrară pe ringul de dans, o mișcare care atrase atenția majorității, dacă nu a tuturor invitaților. El și Jane erau un subiect de discuție, își dădu el seama, în ciuda eforturilor lui de a evita așa ceva. Iar acum o convinsese să valseze, sfidînd obiceiul la modă.

Lui puțin îi păsa de ce gîndea lumea. Însă ei îi păsa, desigur. Țsta era balul ei de debut, pe care lady Webb i-l pregătise cu un entuziasm altruist. Se uită atent la ea cînd o cuprinse în brațe. Cum putea să se poarte ca un domn, de parcă ea nu însemna nimic pentru el? Cum putea să

mascheze ceea ce simțea pentru femeia asta? Dar o ținut la distanță reglementară și se strădui să-și mascheze văpaia din privire.

– A fost odios din partea ta să spui ce ai spus când ai sosit, spuse ea.

– Lady Sara? Dar ești. Și mi-ai plătit cu aceeași monedă fără să clipești, Jane.

– Nu asta. Celălalt lucru.

– Că arăți ca o mireasă? Chiar arăți. Toată în dantelă albă și satin, și îmbujorată.

– Îmbujorată? Am dansat.

– Cu toți curtezanii tăi loiali și insistenți.

– Ești gelos?

El înălță din sprâncene și nu răspunse. În schimb, o trase mai aproape. Scandalos de aproape, de fapt. Sesiza murmurele din spatele evantailor, lornioanelor și al mîinilor înmănușate. Jane nu protestă nicicum.

După aceea nu mai vorbiră. Dansară în jurul ringului, plutind în ritm, ochi în ochi, cu trupurile aproape atingîndu-se. Nici nu era nevoie de cuvinte. Vorbiseră destul în săptămîinile precedente. Destul ca să se înțeleagă fără cuvinte. În ciuda bunelor lui intenții, făcu dragoste cu ea cu ochii, nepăsător la tot ce îi înconjura. Jane strînse buzele, dar nu își feri privirea. El nu îi va strica seara, îi spuneau ochii ei. De dragul lui lady Webb. Ea putea fi atrasă într-un scandal valsînd cu el, dar nu se va lăsa convinsă să se uite la el așa cum o privea el. Sau să se certe cu el. Și totuși ochii ei spuneau și multe altele. Erau mult mai expresivi decît își dădea ea seama.

– Ei bine, Jane, o întrebă el cînd valsul se apropia de sfîrșit, care e părerea ta? Este asta cea mai fericită zi din viața ta?

– Bineînțeles. Îi zîmbi galeș. Cum ar putea să nu fie? Tu ești fericit?

– Al naibii de fericit.

Lady Webb era cu un străin, văzu el în timp ce o lua pe Jane de braț pentru a o conduce înapoi la nașa ei. Un tînăr îmbrăcat perfect decent, dar fără pic de simț al eleganței sau al modei. Părea să fie cineva care trăia exclusiv la țară. Dacă bănuiala lui era corectă, era țopîrlanul de țară, papă-lapte!

Bănuiala lui se confirmă aproape imediat, cînd simți mîna lui Jane înțepenind pe brațul lui.

– Charles! exclamă ea, grăbindu-se către țopîrlan cu mîinile întinse.

Țopîrlanul îl fulgera cu privirea pe el, Jocelyn, de parcă ar fi dorit să-l facă bucăți.

– Da, Sara, spuse tînărul idiot, uitîndu-se la Jane și luîndu-i mîinile într-ale lui. Am venit. Acum ești în siguranță.

– Am venit, repetă Charles. Și, s-ar părea, chiar la timp, Sara. Găsesc că tipul acela este jignitor.

Jane își petrecuse brațul pe după al lui și îl conducea în încăperea cu băuturi răcoritoare. Da, Jocelyn se comportase destul de supărător. Redevenise ducele de Tresham chiar înainte ca ea să facă prezentările. Iar după ce le făcuse cunoștință, vorbise cu o ușoară aroganță.

– Serios? spusese el măsurîndu-l pe Charles din cap pînă-n picioare. Apărătorul lui lady Sara, presupun? Cavalerul ei de încredere, care a venit în galop să o salveze cînd era chiar în gura balaurului?

Mai să dea pe-afară de indignare, Charles nu găsise nimic mai bun de spus decît că fusese plecat de acasă, iar cînd se întorsese aflate că nici chiar un polițist din Bow Street nu reușise să o găsească.

– Da, chiar așa, aprobase Jocelyn cu un oftat, apoi se înclinase în fața lui Jane și a lui lady Webb și se îndepărtase.

Spre rușinea ei, lui Jane îi venise să rîdă. Nu simțise decît uimire și mîhnire la vederea lui Charles în sala de bal a mătușii Harriet. Este sigur că primise scrisoarea ei înainte de a pleca din Cornwall. Totuși, venise.

– Da, ai venit, spuse ea. Dar de ce, cînd ți-am scris să nu vii?

– Cum puteam să stau departe?

– Și totuși, spuse ea încet, acceptînd paharul de limonadă oferit de el, n-ai venit cînd am avut cel mai mult nevoie de tine, Charles. Oh, da. Știu. Ai considerat că nu avea rost să vii cînd nu știai unde să mă cauți. Era mai înțelept să rămîi acasă.

– Da, exact. Am venit acum, cînd pot să fac ceva bun. Mă bucur că lady Webb a aranjat acest bal pentru tine. Se cuvine ca lady Sara Illingsworth să fie prezentată lumii bune. Dar e regretabil că un astfel de eveniment te expune oricărui depravat și vîănător de avere care te invită la dans.

– Lista invitaților a fost întocmită de mătușa Harriet, explică Jane. Și toți partenerii pe care i-am avut în seara asta au avut aprobarea ei. O jignești spunînd așa ceva, Charles.

– Ei bine, ai valsat cu ducele de Tresham, Sara, și el și-a luat anumite libertăți, privindu-te într-un anumit fel. Dar mai ales nu trebuia să te pună în situația să valsezi. Știu că a ajutat la găsirea ta și te-a adus aici, așa că presupun că lady Webb a fost nevoită să-l invite. Dar nu trebuie încurajat. Un astfel de bărbat nu are intenții onorabile față de o femeie decentă, crede-mă.

Jane oftă și sorbi din pahar.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Charles. Întotdeauna am fost prieteni și îți sînt recunoscătoare că ți-ai dat osteneala

să vii pînă aici. Dar să știi că nu trebuie să-i judeci pe oamenii pe care nici măcar nu i-ai mai întîlnit.

– Reputația lui îmi ajunge, spuse el. Scuză-mă, Sara, înțeleg că o experiență ca cea din seara asta este emoționantă pentru tine, dar nu trebuie să-ți uiți rădăcinile. Locul tău e la țară. Aici n-ai fi niciodată fericită.

– Nu, aprobă ea, zîmbind cu paharul la gură. Ai dreptate.

– Atunci vino acasă cu mine. Mîine, sau poimîine, sau săptămîna viitoare. Dar vino.

– Oh, Charles, tare aș vrea să fi citit scrisoarea pe care ți-am trimis-o. Nu mă pot întoarce în Cornwall. Faza aceea a vieții mele s-a terminat. Sper să rămînem prieteni, dar...

– El nu e de tine, o întrerupse el. Crede-mă, nu e. Nu-ți poate aduce decît nefericire.

– Exact ce ți-aș aduce eu ție, Charles, spuse ea blînd. Simt pentru tine o afecțiune profundă, dar nu te iubesc.

– Iubirea e ceva care se dezvoltă între doi oameni căsătoriți. Pentru început ajunge afecțiunea.

Jane puse o mînă pe brațul lui.

– Nu e nici timpul, nici locul, Charles. Am pierdut deja un rînd de dansuri. Dacă nu mă întorc repede în sala de bal, am să mai pierd unul și mi-ar părea nespus de rău.

– Atunci vorbim mîine, spuse el.

Cît își dorea ca el să nu fi venit la Londra, se gîndi Jane în timp ce el o însoți înapoi în sala de bal. Dar nu mai spuse nimic.

Mai tîrziu, ședea la una din mesele lungi din sufragerie, în compania prietenilor și cunoștințelor, cînd Charles veni și se așeză pe locul gol din fața ei. Jane îi zîmbi și îl prezentă celor din jur.

La un moment dat, baronul Pottier își anunță intenția de a se muta la Brighton pe timpul verii, după încheierea

sezonului. Acolo se ducea prințul regent, urmat de jumătate din lumea bună.

– Te vei duce acolo, lady Sara? întrebă baronul Pottier.

– Oh, nu, nu cred, spuse Jane. Prefer să petrec vara la țară.

Viconteles Kimble, care ședea lângă ea, îi luă mîna și o duse la buze.

– Dar Brightonul va fi pustiu fără tine, spuse el cu ochii licărind. Am să te răpesc pur și simplu și am să te duc acolo.

– Ba nu, n-ai s-o faci, replică rîzînd lady Heyward. Dacă trebuie să fie o răpire, eu voi fi aceea care o va pune în practică... cu ajutorul lui Heyward. Nu că el ar fi de acord să facă ceva atît de îndrăzneț și periculos, desigur. Cu ajutorul lui Ferdie, atunci. Îi vom răpi pe lady Sara și pe Tresham și îi vom duce la St. Georges pentru o nuntă măreață. Nu-i așa, Ferdie?

– Mi-ar trebui ajutorul a jumătate de regiment de militari viguroși, Angie, dacă ar fi să încerc să-l răpesc pe Tresham, răspunse rînjind lordul Ferdinand.

Viconteles Kimble oftă din toată inima.

– Vai, nu mă uita de tot, doamnă, altfel inima mea va fi zdrobită, spuse el.

Jane rîse de el și conversația ar fi trecut la alt subiect dacă Charles, probabil nerecunoscînd tonul ușor, glumeț al conversației, n-ar fi ales să vorbească.

– După cum a spus lady Sara, se va întoarce la țară pe timpul verii, îi anunță el pe cei de față. Poate mai repede.

– Oh, da, aprobă rîzînd lady Heyward. După nuntă.

– Lady Sara se va întoarce în Cornwall. Cu mine, spuse Charles destul de apăsător pentru a atrage atenția tuturor celor de la masa lor. Avem de mult o înțelegere.

– Charles! zise Jane tăios, apoi le explică celorlalți: Am fost vecini și prieteni toată viața.

– S-ar putea ca Tresham să aibă de spus ceva despre *înțelegerea* voastră, zise baronul Pottier. Chiar ai de gând să te întorci în Cornwall, lady Sara? Fără să ții seama de Jardine?

– Cred că sînt capabil să-mi apăr logodnica de orice obrăzcie din direcția aceea, spuse Charles.

– Charles, *te rog*...

– Oh, domnule, greșești, spuse veselă lady Heyward. Lady Sara o să se mărite cu fratele meu, deși s-au certat și au dansat împreună numai o dată în seara asta...

– Încetează, Angie, spuse lordul Ferdinand. Doamna pare stîmjenită. Să schimbăm subiectul. Să vorbim despre vreme.

Dar Charles nu era de oprit. Se ridică chiar în picioare, împingînd scaunul în spate, fapt care atrase atenția celor din sufragerie și reduse considerabil nivelul zgomotului.

– Lady Sara Illingsworth nu va mai fi mult timp obiectul galanteriilor vreunui crai londonez, spuse el cu glasul vibrînd de indignare. O voi duce acasă, unde îi este locul. Nu la Candleford, ci *acasă*.

Îngrozită, Jane ar fi vrut să închidă ochii, dar aruncă privirea spre ușă la silueta îmbrăcată în negru din pragul sufrageriei. Probabil că el fusese în drum spre ieșire, dar acum stătea nemișcat, cu monoclul într-o mîină și atenția concentrată asupra lui Charles.

– Domnule Fortescue, spuse lady Lansdowne din capătul mesei, să înțelegem că ne anunți logodna ta cu Sara?

Privirea lui Jane o întâlni pe cea a lui Jocelyn.

– Charles... spuse ea cu glas tare.

– Da, doamnă, spuse Charles, ridicînd glasul și adresîndu-se tuturor invitaților. Am onoarea de a anunța logodna mea cu lady Sara Illingsworth. Sînt încredințat că toată lumea ne va dori fericire.

Un murmur general înlocui tăcerea din sufragerie. Dar atunci Jocelyn făcu un pas înainte și tăcerea se așternu din nou.

– Nu, nu, spuse el, redevenit în întregime ducele de Tresham. Aș paria că lady Sara nu a consimțit și să știi, Fortescue, că nu e elegant să faci un astfel de anunț fără consimțământul viitoarei mirese.

– Bineînțeles că a consimțit, replică ținfnos Charles. Am avut o înțelegere...

– Ai consimțit, Jane? Monoclul ducal se mută în direcția ei. Ce urât din partea ta, dragostea mea!

Jane auzi un icnet feminin la auzul cuvintelor „dragostea mea”. În timp ce Jocelyn se *distră*, Jane își dori s-o înghită pământul.

– Nu e dragostea ta, replică Charles, și ți-aș mulțumi dacă...

– Ah, ba este, spuse Jocelyn, înaintînd cu alți cîțiva pași și coborînd monoclul. Și trebuie să protestez energic împotriva imaginarei tale logodne cu ea, dragul meu. Vezi tu, oricît te-aș lăuda pentru grija pe care ai arătat-o față de binele ei, nu pot să-ți permit să te căsătorești cu soția mea.

Se auzi un alt murmur colectiv, dar el se stinse repede. Nimeni nu voia să piardă o vorbă din spectacolul la care asistase. Întîmplarea avea să fie repetată la nesfîrșit și cu imensă plăcere în zeci de saloane și cluburi zile la rînd, ba chiar săptămîni.

– *Poftim?* Charles pălise, observă Jane aruncîndu-i privire rapidă. E adevărat, Sara?

Ea dădu afirmativ din cap cu o mișcare aproape imperceptibilă.

Charles o privi fix cîteva clipe, apoi se întoarse și, fără o vorbă, ieși din încăpere.

– Vino, Jane. Jocelyn întinse mîna și ea se duse la el nu foarte sigură pe picioare. El zîmbea cum nu-l mai văzuse niciodată zîmbind – deschis, cald, radios.

– Doamnelor și domnilor, spuse el luînd-o de mînă, vă rog să-mi dați voie să v-o prezint pe soția mea, ducesa de Tresham. Doamnă? Se înclină în fața lui lady Webb. Vă cer iertare că mi-a fost forțată mîna. Jane a insistat ca nimic să nu fie lăsat să strice ziua de ieri și cea de azi, întrucît ați muncit mult să-i pregătiți prezentarea și debutul. Desigur, ambele ar fi luat altă turnură pentru o doamnă măritată. Așa că am fost de acord să amînăm anunțul pînă mîine.

Puse mîna lui Jane pe brațul său și o acoperi cu mîna lui liberă, apoi se uită în jur la oaspeții adunați, dar ochii lui poposiră asupra fratelui și a surorii sale cînd vorbi din nou:

– Ne-am căsătorit azi-dimineață printr-o licență specială. Am avut o nuntă liniștită, așa cum am dorit amîndoi, martori fiind doar secretarul meu și servitoarea Alteței sale.

Îi zîmbi lui Jane – acel zîmbet cald, minunat, sincer – și îi duse mîna la buzele lui.

– Iubita mea, murmuă el prin zgomotul și forfota care însoțiseră anunțul, eram deja hotărît să-mi duc mireasa acasă și în patul meu cînd balul s-ar fi sfîrșit, pentru a ne petrece ce va fi rămas din noaptea nunții noastre. Vezi tu, nu sînt sfînt.

– N-am vrut niciodată un sfînt, spuse ea. Te-am vrut doar pe tine, Jocelyn.

El se aplecă spre ea cu ochii în flăcări și îi șopti pătimaș la ureche:

– Dragostea și viața mea. Jane a mea. Și în sfîrșit și pe veci *soția mea*.

Ea îi zîmbi radios. Era adevărat, chiar adevărat. Era măritată cu Jocelyn, dragostea ei, dorința inimii ei, perechea

sufletului ei. Era mai fericită decît avea cineva dreptul să fie. El era *soțul ei*.

Și nu mai trebuia să ascundă faptul.

Apoi se pomeni îmbrățișată de mătușa Harriet, care vărsă lacrimi, rîse și o certă. Layd Heyward o strînse în brațe și turui, amețind-o încă și mai mult. Lordul Ferdinand îi zîmbi cu toată fața, o sărută pe obraz și o numi sora lui. Viconteles Kimble se prefăcu a-și duce mîna la inima zdrobită și o sărută și el pe obraz. Prietenii lui Jocelyn îi strîngeau mîna și îl băteau pe umăr. Sora lui îi umplu de lacrimi vesta în ciuda protestelor lui și declară că nervii ei nu vor rezista șocului și că nu fusese nicicînd în viața ei mai fericită și că va organiza un mare bal de nuntă săptămîna viitoare și numai să încerce Heyward s-o oprească!

După aceea totul deveni nebulos. Invitații se întoarseră în sala de bal, felicitîndu-i în drum pe proaspeții căsătoriți, înclinîndu-se, făcînd reverențe, îmbrățișîndu-i și sărutîndu-i. Reluarea dansului fu considerabil întîrziată.

În cele din urmă rămaseră în sufragerie numai cu lady Webb, lordul și lady Lansdowne, lordul și lady Heyward și lordul Ferdiannd. Jocelyn scoase din buzunarul de la vestă inelul de nuntă al lui Jane, îi ridică mîna stîngă și i-l strecură pe inelar, unde stătuse atît de puțin în cursul dimineții. Apoi se aplecă și o sărută pe obraz în văzul audienței restrînse. Ridică privirea spre lady Webb.

– Și acum, doamnă, credeți că orchestra poate fi silită să mai cînte un vals?

– Categorie, spuse lady Webb.

Și așa valsară din nou – singuri în primele cinci minute, în vreme ce toată lumea îi urmărea.

– Repet, spuse Jocelyn cînd muzica începu, arăți aproape ca o mireasă, Jane. De fapt, arăți exact ca o mireasă. A mea.

– Iar sala de bal arată de parcă a fost împodobită pentru un bal de nuntă, spuse ea. A noastră.

Și atunci el făcu ceva cu adevărat scandalos. Lăsă capul în jos și o sărută cu foc. Înălță capul, îi zîmbi strengărește și o sărută ușurel. Apoi iarăși, cu toată dorința, și toată speranța, și toată iubirea care, știa Jane, erau în inima lui – și a ei.

– Nu-l va schimba niciodată pe primejdiosul duce de Tresham, spuse cu o claritate uluitoare un glas neidentificat, în timp ce Jocelyn o învîrtea pe Jane.

– Dar de ce ar vrea s-o facă? răspunse un glas de femeie.

Sfîrșit

MAI MULT DECÎT AMANTĂ, cel mai recent roman al faimoasei scriitoare Mary Balogh, înfățișează lumea înaltei societăți britanice în perioada Regenței, o epocă în care, la adăpostul convențiilor, înfloreau intrigile și scandalurile.

Jocelyn Dudley, duce de Tresham – protagonistul cărții de față – este un răsfățat al sorții, soțul la care visează orice tînără aristocrată. Însă căsătoria reprezintă ultima dintre preocupările sale, fiind un burlac convins, ce susține că dragostea este pentru proști.

Totul se va schimba cînd frumoasa Jane intră intempestiv în viața lui, înfrîngîndu-i orgoliul și subjugîndu-l. Treptat, cei doi realizează că sînt uniți printr-o pasiune tulburătoare, căreia nu îi pot rezista. Trufașul duce ajunge să-și deschidă sufletul în fața ei, mărturisindu-i cele mai intime taine, lucruri pe care nu le dezvăluisese nimănui vreodată. Dar intuiția îndrăgostitului îi șoptește că iubita lui ascunde secrete primejdioase.

Și, din păcate, se va dovedi că temerile lui erau cît se poate de întemeiate...

EDITURA ORIZONTURI

Lei 140000